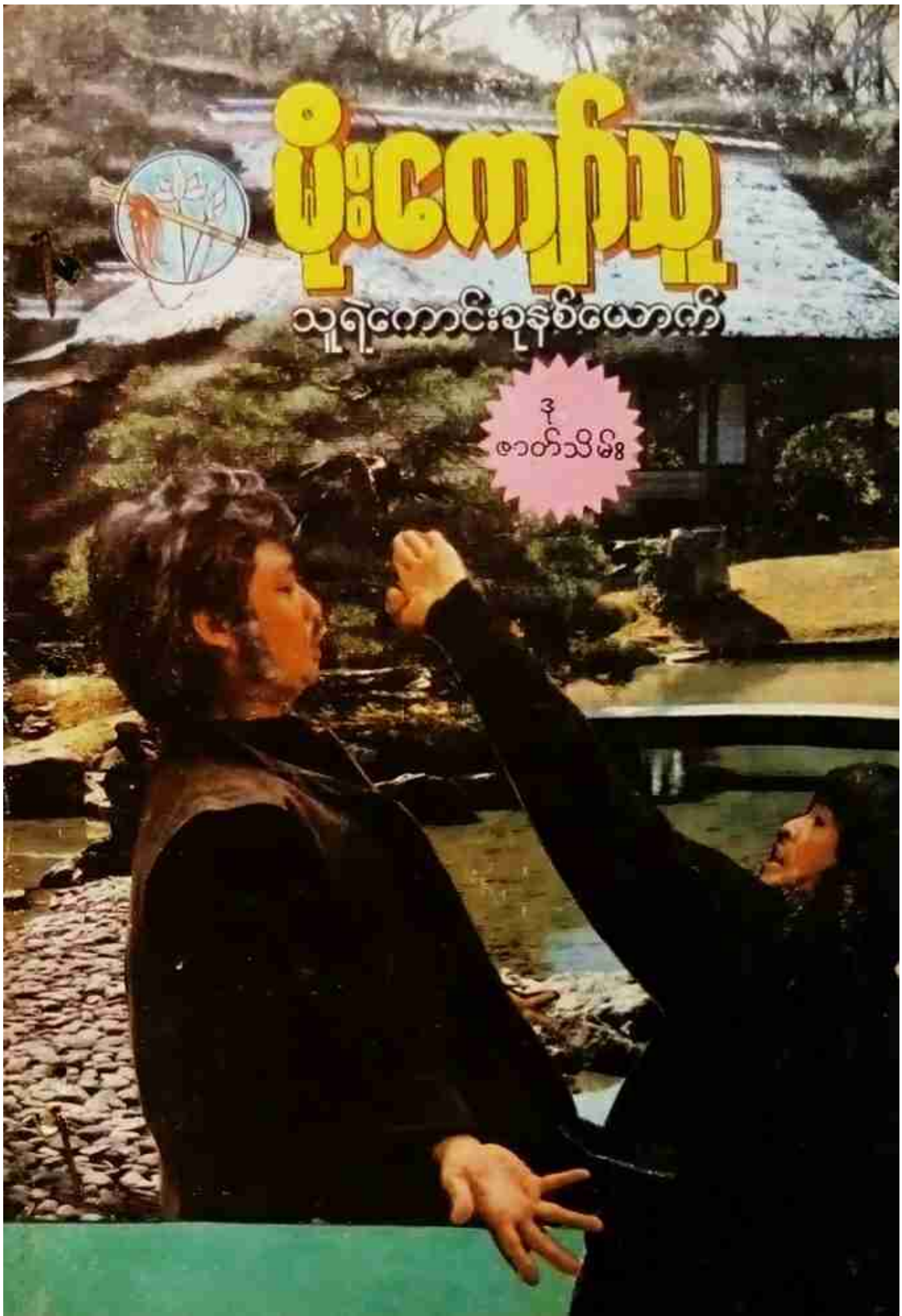

ပိုးကျော်သူ

သူရဲကောင်းခုနစ်ယောက်

ဒု
တော်သိမ်

စာမူ ခွင့်ပြု အမှတ် ၀၂၃/၉၃(၀၂)

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြု အမှတ် ၀၀၃/၉၃(၀၂)

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၄ခုနှစ်၊ မတ်လ

တန်ဖိုး ၆၀/- အုပ်ရေ [၄၀၀]

ထုတ်ဝေသူ ဦးတင်အုန်း (မြ ၀၉၄၃)
ဓိုးမင်းစာပေ
အမှတ် ၉၃၊ လေးဒေါင့်ကန်၊
သင်္ကန်းကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ဒေင်္ဂါကျင်ဇေ (မြ ၀၃၁၄၆)
ဗမာ့အောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁)၊ စပယ်ခြံ (၃) လမ်း၊
ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပိုးရိုက် ဦးကျော်စိုးစိန် (မြ ၀၃၁၃၇)
အောင်သာပုံနှိပ်တိုက်
၁၇၂၊ ၃၁ လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

မိုးကျော်သူ

‘သူရဲကောင်း ခုနစ်ယောက်’

[ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း]

မိုးတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး		ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး		ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး		ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

မျောက်ဖြူသည် လျှန်ထင်းစီးအား တိုက်ခိုက်ရန် လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့အတူ လနဂါးသည်လည်း မည်ကဲ့သို့
ဆက်လုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အဏယ်ရှိသာ သူတို့နှစ်ယောက်က စောင်၍ တိုက်ခိုက်သည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးနဂါးနှင့် မုဝေတို့၏ အသက်သည် မျော်
လင့်ချက် လုံးဝ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သူတို့သည် စုဝေးမှု မိုးနဂါး၏ လည်မျိုကို ဓားဦးဖြင့်
ထောက်ထားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာသည်
မျောက်ဖြူနှင့် မိုးနဂါးတို့၏ အပေါ်တွင် မူတည်နေပေ
တော့၏။

လနဂါးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူတစ်ချက် စဉ်းစား
မိသည်မှာ လျှန်ထင်းစီးကို မခံချင်အောင် ပြောဆိုလျှင်
အခြေအနေတစ်မျိုးမျိုး ပြောင်းသွားမလားဟူ၍ ဖြစ်သည်။

'ဒီမှာ လျှန်ထင်းစီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သိပ်ပြီး သေးသိမ် ညံ့ဖျင်းလွန်းတယ်ဗျာ၊ သတ္တိရှိရင် သူ့သေ ကိုယ်သေ တိုက်ပါလား'

လျှန်ထင်းစီးက ရယ်လိုက်သည်။

'အဲဒါက လူဗိုက်တွေပဲ၊ ငါလိုချင်တာက သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လို့ သေသွားကြရတာကို မလိုချင်ဘူး၊ ခားပြဲတွေကို အရှင်ဖမ်းမိဖို့အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အသုံးပြုမှာပဲ'

လနဂါးသည် ကြိုးနှင့်တုပ်ထားခြင်း ခံရသော မိုးနဂါးကို ကြည့်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်နိုင်လောားဟု မျက်လုံးချင်း စကားပြောလိုက်သည်။

လနဂါး ဆိုလိုသည်မှာ အကယ်၍သာ မိုးနဂါးတို့ နှစ်ယောက်က ကြိုးတုပ်ထားခြင်း ခံထားရသည့် အနေအထား နှင့် တစ်ချက်ကလေးသာ လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် သူက တရကြမ်း တိုက်ခိုက်မည်ဟု မေးလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးက စုဝေကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ မျက်ရိပ်ပြလိုက် သဖြင့် လနဂါး သဘောပေါက်သွားသည်။ စုဝေသည် ဒဏ်ရာရရှိထားသဖြင့် မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။ လနဂါးအဖို့ အကြပ် ရိုက်သွားသည်။

'မင်းတို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်မနေနဲ့၊ အေးအေးဆေး ဆေး အဖမ်းမခံရင်တော့ အားလုံး ဒုက္ခတွေကုန်မယ်ဆိုတာ သတိထားပါ'

လျှန်ထင်းစီးက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြောလိုက်၏။

မျောက်ဖြူသည် ခားကို ခားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက် သည်။

'ကျုပ်တို့က အဖမ်းမခံဘူး ဆိုရင်ကောဗျာ' လနဂါးက သွေးတိုးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။ လျှန်ထင်းစီးက မဲပြုံးပြုံးကာ...

'လွယ်ပါကယ်၊ မင်းတို့မိတ်ဆွေတွေ အသက်သေဆုံးကြရုံပဲ ရှိမှာပေါ့'

'နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ဘာလို့ သဲသဲ မဲမဲ သတ်ချင်နေတာလဲ'

လနဂါးက မေးလိုက်သည်။ လျှန်ထင်းစီးက...

'အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ငါက လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးပါ့ မလား၊ မန်ချူးသခင်ကြီးဆီက မင်းတို့ ခားပြဲတိုက်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပြန်ပေးပါ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါက လျှော့လျှော့ ပေါ့ပေါ့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်'

'ဒီမှာလျှန်ထင်းစီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ခားပြဲလို့ သတ် မှုတ်တာ သိပ်တရားလွန်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခားပြဲတွေမဟုတ် ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမိမြေပေါ်ကို လာရောက်ကျူးကျော်တဲ့ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်နေတဲ့ လူတွေပါ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လူစားဆိုတာ တရုတ်အမျိုးသားမှန်သမျှ အားလုံး သိတယ်၊ ခင်ဗျားသာ နယ်ချဲ့ကို အဖေခေါ်ချင်နေတာ'

လျှန်ထင်းစီးသည် ရှေ့သို့နှစ်လှမ်းမျှတိုးလာသည်။ ယခုဆို လျှင် လနဂါးနှင့် ငါးပေအကွာတွင် ရှိနေ၏။ သူ့အသွင်မှာ လွန်စွာဒေါသထွက်နေကြောင်းအထိန်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

'မင်း စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို နှိပ်စက်ရာမရောက်အောင် ပြောဖို့အရေးကြီးတယ်'

သူ့ထံ ထိုသူပြောပြီး ထပ်သားတစ်ဦးကို ပေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ထိုထပ်သားသည် မိုးနဂါး၏လည်ပင်းအား ထောက်ထားသည့်အားကို အနည်းငယ်အားစိုက်၍ ထိုးလိုက်သည်။

မိုးနဂါးပါးစပ်မှ အသံမထွက်သော်လည်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ လည်ချောင်းဆီမှ သွေးများ စီးကျလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လနဂါးမှာ ဒေါသ ထွက်လွန်းပေပြင် အံ့ကို တစ်တင်ကြိတ်လိုက်လေသည်။

'ဒီမှာ လျှန်ထင်းစီး'

လျှန်ထင်းစီးက လနဂါးကိုလှည့်ကြည့်၍...

'ပြောပါ'

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုအလိုရှိတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အဖမ်းခံမယ် သူတို့ကို လွှတ်လိုက်ပါ'

လျှန်ထင်းစီးက....

'မင်းတို့ ခားပြတစ်ဖွဲ့လုံးကို တစ်ယောက်မှ မလွှတ်နိုင်ဘူး။ လနဂါးနှင့် မျောက်ဖြူသည် မိုးနဂါး၏အဖြစ်ကို ဆက်လက်၍ မကြည့်လိုစေဘဲသဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်ကြလေသည်။'

လျှန်ထင်းစီးသည် သူ့အလိုရှိသော တရားခံများကို ဖမ်းမိသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင်ကျေနပ်သွားလေသည်။

သူသည် တရားခံ လေ ယောက်စလုံးကို မြစ်ဆိပ်သို့ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ရှည်လျားသော ခရီးလမ်းကို မြင်းနှင့်သွားနေ၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် လှေတစ်စင်းငှားပြီး ခေါ်ဆောင်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ လှေတစ်စင်းမျှ မတွေ့သဖြင့် လျှန်ထင်းစီးမှာ စိတ်ပျက်သွားရပြန်သည်။ ချန်ကျန်းမြစ်ထဲတွင် ငါးဖမ်းနေသော တံငါလှေကလေးများကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။

သို့သော် ထိုတံငါလှေများထဲတွင် အတော်ကြီးမားသော တံငါလှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုလှေနှင့် တရားခံများကို တင်ဆောင်သွားပါက အရားခံလေးယောက်နှင့် အခြားတပ်သား သုံးလေးယောက်သာ တင်ဆောင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အချို့တပ်သားများကို မြင်းများနှင့်အတူ ကုန်းလမ်းခရီးမှသွားရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး သူနှင့်တပ်သားလေးယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် တံငါလှေကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တံငါလှေပေါ်၌လည်း ငါးဖမ်းသူ သုံးလေးယောက် ပါရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

လှေဦးမှနေ၍ ပိုက်ကွန်ကြီးကို ဖြန့်ကျက်၍ ပစ်နေသော တံငါသည်ကြီးကို လျှန်ထင်းစီးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘တံငါလှေသမားကြီး ဒီစာမ်းစပ်ကို ကပ်ခဲ့စမ်းပါ’

တံငါသည်ကြီးက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ မန်ချူး အရာရှိများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ လှေကိုလှော်ခတ်နေသူထံ အမ်းစပ်သို့ အပ်ပေးလိုက်၏။

‘မင်းတို့တံငါလှေကို ကျုပ်တို့ခဏလိုချင်တယ်၊ ဝမ်းချမ်းမြို့ကို လိုက်ပို့ပေးပါ’

လျှန်ထင်းစီးက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ....’

လှေသမားက ဆင်ခြေပေးရန် စကားစရံသာရှိသေးသည် လျှန်းထင်းစီးက လက်ယမ်း၍ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

‘စကားမများစမ်းနဲ့၊ မင်းတို့လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား’

လှေသမားမှာ ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ လျှန်ထင်းစီးသည် လှေပေါ်သို့ ရှေးဦးစွာတက်လိုက်ပြီး ကြီးတုပ်ထားဆည့် မိုးနဂါးတို့လေးယောက်ကိုလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ....သွားလို့ရပြီ’

လျှန်ထင်းစီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် လှေသမားသည် အမ်းမူခွာ၍ သူ၏ရွက်တိုင်မှ ရွက်နှင်လိုက်လေသည်။ အသက်ကြီးကြီး တံငါသည်ကြီးမှာ ပိုက်ကွန်ကို ဘေးချပြီး လှေဦး၌ ထိုင်နေသည်။ လှေ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဖဲ ကိုင်သူနှင့် ထမင်းဟင်းချက်နေသူ နှစ်ယောက်ရှိနေသည်။

လျှန်ထင်းစီးသည် လှေ၏ပဲ့ ပိုင်းတွင် အကျအနထိုင်လိုက်၏။ မိုးနဂါးတို့မှာ လှေဝမ်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။

အစောင့်တပ်သားလေးဦးသည် မိုးနဂါးတို့၏ ဘေးတွင် ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာ၏။ တံငါလှေသည် မြစ်လယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ရွက်ဖွင့်ထားသဖြင့် တိုက်ခတ်လာသော လေနုဦးအတူ တံငါလှေသည် အချိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးနေပေသည်။

လျှန်ထင်းစီးသည် ယခုမှ စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွားပုံရ၏။ ဤနှုန်း အဘိုင်းသာ ခရီးတွင်နေပါက ဝမ်းချမ်းသို့ နောက်ဘစ်နေ့ ရောက်နိုင်သည်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

သူသည် လှေဦးမှ ထိုင်နေသော တံငါသည် အဘို့ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မျက်လုံးက တဖြည်းဖြည်း ပြူးကျယ်လာသည်။ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လှေပဲ့ပိုင်းမှ နေ၍ ရေထဲသို့ ခုန်ချ ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

‘ဗွမ်း’

ရေထဲသို့ လူဘစ်ယောက် ကျသွားသည် အသံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မန်ချူး တပ်သား လေးယောက်မှာ အသန်တကြားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဟိုမှာ....ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ရေထဲကျသွားပြီ’

တပ်ယောက်က....

‘ဘယ်ကောင် တွန်းချလိုက်တာလဲကွ’

လှမ်းအော်ရမ်း လေးထောက်လေး ပြိုင်တူထလိုက်သည်။
ဤတွင် လှေဦးမှ တံငါသည် အဘိုးအိုအ သူ၏ပိုက်ကွန်ကြီးကို
ဝေ့ယမ်းဖြန့်ကျက်လိုက်သည်။

ရေထဲမှ ငါးများဆီသို့ မဟုတ်ဘဲ၊ လှေပေါ်မှ မန်းချူ၊
တပ်သားလေးထောက်ဆီသို့ ဖြစ်သည်။ ပိုက်ကွန်သည် ထိုတပ်
သား လေးထောက်ကို အုပ်မိသွားသည်။ တပ်သား လေး
ထောက်သည် တံငါသည်ကြီးကို အလန်တကြား လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ ပို၍ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာကြသည်။

သူတို့ မြင်တွေ့လိုက်သူမှာ တံငါသည်ကြီး မဟုတ်ဘဲ....

တောင်ပင်လယ် ဓားသဓား ကျန်ချင်ဝါး ဖြစ်နေသော
ကြောင့်တည်း။

ကျန်ချင်ဝါးတို့သည် ပထမတွင် သူတို့ အဖမ်းခံခဲ့ရသော
လှေကြီးနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လာခဲ့ရာမှ ထိုလှေကြီး မန်းချူတို့၏ လှေဖြစ်သည်
ကို အားလုံးက သိရှိထားသဖြင့် ဆက်လက်၍ အန္တရာယ်များ

မည်စိုးသောကြောင့် တံငါလှေကို ငှားရမ်း၍ စီးခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုလှေ၌ တံငါသည် နှစ်ဦးပါလာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏
သတင်းစားမှုကြောင့်လည်း လျှန်ထင်းစီးတို့ တရားခံ ဖမ်းလာ
သော သတင်းကို ကြားသိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လျှန်ထင်းစီး
သည် ကျန်ချင်ဝါးကို လုံးဝ ရင်ဆိုင်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။
ကျန်ချင်ဝါးကိုသာ ဆက်လက်၍ ရင်ဆိုင်ရပါက သူသာလျှင်
ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို သိရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စောစောစီစီ ရေထဲခုန်ထွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ မိုးနဂါးတို့အား ကြီးပြည်ပေးပြီးသည်နှင့် စစ်တန်
မင်းသည် မန်းချူတပ်သား လေးထောက်တို့အား ရေထဲသို့
အန်ချလိုက်လေသည်။

သူတို့ခုနစ်ယောက်ပြန်လည်ဆုံဆည်းမိကြပြန်သည်။ သို့သော်
စုဝေမှာ ဒဏ်ရာကသိပ်ပြီး မသက်သာသဖြင့် ကျန်ချင်ဝါးက
ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးလာရသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့ခုနစ်ယောက်သည် မကြာမီရက်ပိုင်း
အတွင်း ချန်ပိုင်တောင်တန်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော 'မိုင်ခတ်'
မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ချင်ဝါးက တံငါသည် နှစ်ဦးအား လှမ်းမေးလိုက်၏။
'ဟေ့ မိုင်ခတ်မြို့ကို ဘယ်နည်းနည်းထက်မှာလဲကွ'
'မနက်ဖြန် ညနေဆိုရင် ရောက်ပါပြီ ဆရာကြီး'

ဆွမ်ဆန်သည် ရသေ့ ရဟန်းသွတော်စင် တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။
ထို့ပြင် သူသည် နွားတစ်ကောင်လည်း မဟုတ်ပေ။

အသွေးနှင့်အသားနှင့် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားသော လူ
သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းသူ
ဖြစ်သည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အတွေ့အထိနှင့် လိုက်လျောမှုကို
သူက တွန်းလှန်နိုင်အား မရှိပါ။ ထို့ပြင် သူသည် ရဲခန်းမှ
လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် အခွင့်
အရေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လို ပေါ်ပေါက်ငြား ဟမ်းမားကို
ချဉ်းစပ်နေမိခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်ဟမ်းမားကား တရားခံတစ်ယောက်၏စိတ်သဘော
ထားကို တွေးတောခြင်းမရှိပါ။ သူမ၏ သွေးသားတောင့်တမှု
ကိုသာ ဦးစားပေးထားလေသည်။ အလွန်အားနည်းသော
နိကျဇီကျဇီ မီးရောင်ဆောက်တွင် ဆွမ်ဆန်သည် အရက်ကို
သောက်နေမိသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ဆွမ်ဆန်စားသောက်ရန်အတွက် ကောင်း
မှုန်သော စားသောက်ဖွယ်ရာ အချို့ကို ဟမ်းမားက အသမ္မိ
ပြုလုပ်ထားပေသည်။

ဆွမ်ဆန်ကမသိမသာသက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ဟမ်းမားက
သတိထားမိလိုက်၏။

‘ရှင်... ကျွန်မနဲ့ ခုလိုနေရတာ မပျော်ဘူးလား’

ဆွမ်ဆန်က ခေါ်ဝမ်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မပျော်ဘူး’

အခန်း (၁၅)

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဆိုသည့် စကားသည် မှန်ကန်သည်
ဆိုရမည်။

ဟမ်းမားသည် ဆွမ်ဆန်အပေါ်၌ တပ်မက် ဖွဲ့လန်းနေ
သည်မှာ အထက်ပါ စကားကို အခိုင်အမာ သက်သေထူလှ
သလို ရှိနေတော့၏။

သန်းကိုးသည် သူ၏တာဝန်အရ ခရီးထွက်သွားရသည်နှင့်
ဟမ်းမားအဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပိုမိုရရှိသွားလေသည်။ ဆွမ်ဆန်
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်ထဲ၌ နေထိုင်ရသော်လည်း အခမဲ့
အကြပ်များ၏ မျက်စိအောက်တွင် နေထိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟမ်းမားသည် ညဘက်၌ ဆွမ်ဆန်အား သူမ
အခန်းထဲသို့ရောက်သည်အထိ ဆောင်ကျဉ်းထားနိုင်လေသည်။

သူမက အံ့ဩသလို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် သူမ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသကဲ့သို့ ဆွမ်းဆန်လည်း ပျော်ရွှင်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ နောက်မှ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပြီး သူမပါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ ရှင့်ဘဝက ပျော်စရာမဟုတ်ဘဲ’
ဆွမ်းဆန်သည်ဟမ်းမား၏မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးလှမ်းကြည့် နေမိသည်။

‘တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်မိလိုက်တဲ့ အတွက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မသွိုးမသန်ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ’

ဟမ်းမားကလည်း ခိုပ်စားမိထားသည်။ ဆွမ်းဆန်သည် မန်ချူးကို မကျေနပ်၍ တော်လှန်သည့် မျိုးချစ်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ အကျဉ်းသား ဖြစ်လာရခြင်းမှာ အခြားသော အကျင့်စားရိတ္တမဇာတင်း၍ မဟုတ်ပေ။

သူမက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

‘ရှင်အဲဒီလိုတော့နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးစိတ်ချမ်းသာမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ ရှင့်မှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလား၊ အမှန် အတိုင်းဖွင့်ပြောရင် အပြစ်အားလုံးဟာ ကျွန်မဆီမှာရှိတာပါ။ အမှန်တော့ ရှင်ဒါတွေကိုတော့နေဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ နေချင်ပါတယ်ဆိုလဲ ကျွန်မတို့ဘဝက ဖြစ်တာ မှာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒီမှာ ဟမ်းမား’

‘ပြောလေ၊ ရှင်ဘာပြောချင်သလဲ’

‘ဒီအကျဉ်းစခန်းမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ မနေချင်ကြဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့’

ဟမ်းမားက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို လွတ်စေလို့ ပြောနိုင်တဲ့အာဏာ ကျွန်မမှာ မရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဆွမ်းဆန် ရှင်သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ နေနိုင်အောင် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားတာပါ’

‘ဒါတွေ ကျုပ် သိပါတယ်လေ၊ ကျုပ် အခုပြောနေတာ ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီနဲ့ ထွက်ပြေးချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကျဉ်းစခန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီး ဖို့တော့ ကျုပ်အမြဲကြံစည်နေတာပဲ’

သူမက အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမှု မရှိပါ။ အနည်းငယ် ပြုံး လိုက်သည်။

‘အဲဒီစိတ်ထားမျိုးရှိတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ အကျဉ်းသား အားလုံးဟာ အဲဒီစိတ်ထားမျိုး ရှိနေမှာပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့အတွက် ဘေးမသိ ရန်မခပဲ လွတ်မြောက်ပါစေလို့တော့ ဆုတောင်း ပါတယ်’

* * *

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အကျဉ်းစခန်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
သန်းကိုး ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း ဆွမ်းဆန်အား သူ၏အဆောင်ဆီသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်
လေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သန်းကိုးနှင့်အတူ မန်ချူးအရာ
များ လိုက်ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလန်
သို့ရသည်မှာ မန်ချူးအရာရှိတို့သည် အကျဉ်းသားတို့အား အ
ချုပ်ရန် လက်ရွေးစင် သိုင်းပညာရှင်များကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင်—

‘လူ့ဘီလူးကြီး’ ဟု နာမည်ကျော်ကြားနေသော မန်ချူး
လူမိုက်ကြီး ‘တာကုန်းကျင်း’ ဆိုသူပါရှိခဲ့လေသည်။ တာကုန်း
ကျင်းကို မန်ချူးများစာ သူရဲစောင်း လူဆန်ကြီးဟု အင်ပွန်
တပ်ထားကြသည်။ သူသည် စစ်မြေပြင်တွင် ရန်သူနှင့်ဆင်
ကျော်ကို လက်နက်မသုံးဘဲ ကိုင်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု နာမည်ကြီး
ခဲ့လေသည်။

အကျဉ်းသား အတော်များများမှာ တာကုန်းကျင်းအား
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးကြသော်လည်း သူ၏နာမည်ကို
တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိထားကြသည်။

ယခု အကျဉ်းစခန်း၌ အကျဉ်းသားများအား ကြပ်မတ်
အုပ်ချုပ်ရန် တာကုန်းကျင်း အပါအဝင် အခြား ရက်စက်
သော လူမိုက်များစွာ ပါရှိလာသည်ဟု သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းသားအချို့မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
နေကြပေသည်။

* * *

လေးငါးရက် အတွင်းမှာပင် လူ့ဘီလူးကြီး တာကုန်းကျင်း
ကို အကျဉ်းသားအားလုံးက တွေ့မြင် သိရှိသွားကြသည်။

တာကုန်းကျင်းအား လူ့ဘီလူးကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်
ကြသည်မှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သူသည် လူ့ကောင်က
ကြီးမားသောလက် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူသည် ဖြစ်
လေသည်။

သာမန်လူ၏ အရပ်အမောင်းသော် သူ၏ပခုံးလောက်သာ
ရှိနေခြင်းက မည်မျှ သန်မာထွားကျိုင်းကြောင်း သက်သေ
ထူလျက်ရှိသည်။

အချို့မှာ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် အလိုလို လန့်ဖျပ်သွားကြ
သည်။ ထိုအတူ သူနှင့်အတူရောက်ရှိလာသော အခြားအစောင့်
အကြပ်များသည်လည်း အတော်ပင် ကြမ်းတမ်း၍ ရက်စက်သူ
များ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် အကျဉ်းသားအချို့မှာ ထိုသူများကို သိပ်ပြီး
မူပါ။ အကျဉ်းသားများသည် သန်းကိုး ပြောသကဲ့သို့ပင်
သေမထူး နေမထူး အကျဉ်းသားများ ဖြစ်လေသည်။

သန်းကိုးက မည်ကဲ့သို့ ပြောထားသည် မသိပါ။ ထိုသူများသည် အကျဉ်းသားများကို သိပ်ပြီး ရိုက်နှက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

အလွန်အလွန် ဆိုးသွမ်းပြီး ပေအပ်ကပ် လုပ်နေသော အကျဉ်းသားများကိုသာ ပြောမရသည့်အဆိုး တစ်ခါတစ်ရံ ထိုးလားကြိတ်လား ဖြစ်သွားရုံမူအပ လိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ဖြစ်မလာပါ။

ဆွမ်ဆန်သည် ထင်းခွဲနေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်အတွင်းမှ သန်းကိုး နှစ် အကျဉ်းသားများကို စောင့်ကြပ်ရသော အရာရှိတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

ထိုအစောင့်အကြပ်မှာ မန်ချူးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အမျိုးသား သစ္စာဖောက် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထိုသူ၏ခါးတွင် ရှည်လျားသော ခားတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် ထင်းခွဲနေသော ဆွမ်ဆန်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ဆရာ၊ သူ့အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ပဲလား’
သန်းကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်’

ထိုသူက သိပ်ပြီး ကျေနပ်ဟန် မပြပေ။
‘သူ့မှာမည်က တယ်သူလဲ ဆရာ’
‘ဆွမ်ဆန်၊ နဂါးခုနစ်ဖော်ခွဲ ခေါင်းဆောင်၊ နေနဂါးဆွမ်ဆန်’

သန်းကိုးက သူ၏လက်အောက်မှ အစောင့်ကို စိတ်ရှည်စွာ ပင် အပြည့်အစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုသူမှာ နဂါးခုနစ်ဖော် ခေါင်းဆောင်ဟု ကြားသိလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပုံ ရ၏။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကာ....

‘ဟင်... သူရဲကောင်းဆွမ်ဆန် ဆိုတာ သူ့ကိုး၊ ဆရာက ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့လူကို ဒီလိုပဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားရသလား’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသန်းကိုးသည် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။ အမှန်စင်စစ် သူ၏ လက်အောက်ငယ်သားများသည် အထက်အရာရှိ၏ အလုပ်ကို ဝင်၍ ဝေဖန်ရောမလိုပေ။ ဝေဖန်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိပေ။

သို့သော်လည်း ယခုရောက်ရှိလာကြသော အကျဉ်းသားကို ကြပ်မတ်မည်လူများမှာ သန်းကိုးထက် ပို၍ အဆင်ပြေသော အရာရှိကြီးများက ရွေးချယ်လေ့ရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ အနည်းငယ် သည်းခံပြီး နေလိုက်သည်။

သန်းကိုးက....

‘ဒီမှာ ယန်းချစ်၊ ခင်ဗျားဝေဖန်တာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရာရှိနှစ်ယောက်က သဘောတူလို့ ထားသွားတာ’ ယန်းချစ်ဆိုသူသည် ဆွမ်ဆန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်၊ သူ့လို ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ လူတွေကို ခွန်အားစိုက်ထုတ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အသုံးချဖို့ ကောင်းတယ်’

ဆွမ်ဆန်သည် သူ၏ ပုဆိန်ကို ထင်းတုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ စိုက်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သူက ရွှေသို့ လျှောက်လာကာ ယန်းချစ်ရွှေ၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ယန်းချစ်ဆိုသူက သူ့ကို ကြည့်သကဲ့သို့ သူ့အလည်း ယန်းချစ်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ ကိုယ်လူ၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်အမျိုးသားတွေကို ဒီလောက်ပဲ နှိပ်စက်နေချင်သလား’

ထိုစဉ် သန်းကိုးသည် အကျယ်အကျယ် ဖြစ်တော့မည်ကို လေ့လာဟန်ဖြင့် နှစ်ယောက်ကြားမှဝင်၍ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ယန်းချစ်၊ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ’

သန်းကိုးက ဝင်ရောက်ပြောမှ ယန်းချစ်ဆိုသူသည် ဆွမ်ဆန်အား မကျေနပ်ဘဲ တစ်ချက် ဝဲကြည့်ကာ အိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

မိုင်ခတ်မြို့သည် နေပြည်တော်မြို့ကြီးများနှင့် အလွန်ပင် အလှမ်းကွာလှသော တောမြို့တစ်မြို့ဟု ဆိုရမည်သာ ဖြစ်သည်။ မိုင်ခတ်မြို့၏ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တောတန်းတောင်တန်းကြီးများက ကာဆီးထားကြသည်။

သို့သော်လူနေအိမ်ခြေများပြီး မြို့ကွက်ကျယ်ပြန့်သလောက် အထူးပင်စည်ကားလှ၏။ ထိုမြို့ကို မန်ချူးစစ်တပ်ကြီးတစ်ခုက တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ထားသောကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံ သူခိုးခားပြုများသည် အနားသို့မထပ်ရဲကြပေ။

အခြားမြို့ကြီးများနှင့် အလွန်ပင်အလှမ်းကွာလှသော်လည်း ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သွားလာနေသူများ ပြတ်လက်ခြင်း မရှိဘဲ ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိုင်ခတ်မြို့၏ အစွန်တွင် လူနေသော အိမ်ရာချိုကို တွေ့ရသည်။ အချို့က အိမ်များဆောက်ပြီးသော်လည်း စည်ကားမှု

မရှိသောကြောင့် အတွင်းပိုင်းသို့သာ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြသည်။

ခြုံကြီးများက ကျယ်ဝန်းသလောက် လူသံက တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ သို့သော် သေးငယ်သော အိမ်ကလေးတစ်အိမ်တွင် လူခုနစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို မည်သူမျှ သတိထားမိကြမည် မဟုတ်ပါပေ။

သူတို့၏အလယ်တွင် မြေပုံကားချပ်တစ်ခုကို ချထားသည်။ ကျန်ချင်းဝါးသည် မြေပုံကို ထောက်ပြသည်။

အခု တို့ဧကန်ဘာသာ ဟောဒီ မိုင်ခတ်မြို့ပဲ။ အကျဉ်းစခန်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ တောင်ပေါ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ခရီးရှိတယ်။ သွားရမှသာလဲ တောဒီ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။

ကျန်ချင်းဝါးက မိုးနဂါးကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မိုးနဂါးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘လမ်းက အဲဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ်ကို တက်တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အစောင့်တွေ အများကြီး ချထားတယ်’

‘တခြားနေရာက လှည့်ဘက်လို့ ရတဲ့လမ်း မရှိတော့ဘူးလား’

မျောက်ဖြူက ပေး၏။

မိုးနဂါးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီတောင်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ စဉ့်အိုးကြီးတစ်လုံးကို မှောက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အင်မတန်ကို အတက်ရှခက်

တယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ တက်လို့ရတာဆိုလို့လဲ အဲဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်’

ကျန်ချင်းဝါးက မျောက်ဖြူကို ကြည့်ကာ....

‘မင်းအနေနဲ့ လွယ်ကူမယ်လို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား’

မျောက်ဖြူ ဆတော့ကျစွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒီအပေါ်ကို ရောက်ဖို့တော့ ဧဝပါနဲ့။ အပေါ်ကိုရောက် ခါနီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ဆီးပြီးတိုက်ခိုက်မှာပဲ စိုးရိမ်ရတယ်’

ကျန်ချင်းဝါးက....

‘ခုအဲဒီကိစ္စကို ငါစိစဉ်မယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ရင်လဲ မင်းတို့ ကထောက်ပြပေါ့။ ငါ့ရယ် စုံခဝရယ်လင်းပို့ ရယ် တောင်ပေါ်ကို ရောက်အောင်သွားမယ်။ တောင်ကမ်းပါးမှာ အစောင့်ကျ နေတဲ့ကောင်တွေကို ရှင်းထားလိုက်မယ် ဆိုရင်ကော အဆင်ပြေပါ့မလား’

မိုးနဂါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျန်တော်တို့ ဘာမှ မှုစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျန်တော်တို့က အကျဉ်းစခန်းထဲက လူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရဖို့က လိုသေးတယ်’

‘တို့အားလုံး တောင်ပေါ်ကို ချောချောမောမော ရောက်ပြီးရင် အထဲကလူကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားရမူပေါ့’

လနဂါးက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်ချင်းဝါးက ဖဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ခေါင်းကို အနည်းငယ် ယမ်းလိုက်သည်။

အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်တူးနဲ့ထူတယ်၊ တကယ်လို့ မလွဲသာ
မရွှေဝင်သာ အစောင့်တွေကို သုတ်သင်ရမယ်ဆိုရင် အခြေအနေ
စာ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားနိုင်တယ်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊
အစောင့်တွေကို တိုက်ခိုက်ရင် အဲဒီသတင်းဟာ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့
သွားမယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ကလဲ ရန်သူကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာ
ဖွေတာမှပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ အထဲကလူလဲ နေရထိုင်ရတာ
အကျပ်အတည်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

ကျန်ချင်ဝါး ပြောသည်ကို အားလုံးက လက်ခံမိလိုက်
ကြသည်။

'ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဘယ်လိုစီမံချင်လဲ'

ကျန်ချင်ဝါးသည် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ စဉ်းစား
နေသည်။ သူတို့သည် အောင်ထိပ်သို့ အလွယ်တကူ ရောက်ရှိ
ကြသည်တိုင်အောင် ဆွမ်းဆန်အား အကျဉ်းစခန်းထဲမှဆွဲထုတ်
နိုင်ရန် အကော်ပင် ကြိုးစားရမည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ကျန်ချင်ဝါး၏စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားမှုကပ်စုအလည်း ရှိနေ
သည်။ ထိုထူးခြားမှုကား အခြားမဟုတ်၊ ဤမြို့ကလေးသို့
သူ့ဌ ကြီးကျန်းကျန်း ရောက်ရှိနေခြင်းပင်။

သူ့ဌကြီး ကျန်းကျန်းသည် အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ
ဖြစ်သည့်ပြင် ဩဇာအာဏာ ရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

ချန်အန်းမြို့ရှိ 'မိုးမခ' ဂေဟာကြီးသည် သူ့ဌကြီးကျန်း
ကျန်း ပိုင်ဆိုင်သော ဂေဟာကြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကြီးမား
သော အရှိန်အင်္ဂါကြောင့် အချို့ မန်ချူးအရာရှိကြီးများပင်
သူ့ကို လေးစားရလေသည်။

ယခု သူသည် ဤကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ
ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ခုရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ဘာအကြောင်း ဘာကိစ္စများပါလိမ့် ၊ ကျန်ချင်ဝါးသည်
ထိုသို့ တွေးတောခြင်းမှ အခြားသူများကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

ဝါ မြို့ထဲကို ခဏသွားဦးမယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးမှာပေါ့
ကွာ'

ကျန်ချင်ဝါးက ပြောပြီး အိမ်ထဲက သွားအတွင်းမှ သုတ်
ခနဲ ထွက်သွားသောဘာသည်။

အပြင် တွင် ဒေသက တယူး ဟူး တိုက် ခတ် နေ သည်။
သို့သော် လမ်းများပေါ်၌ လူများစည်ကားစွာ သွားလာ
လှုပ်ရှား နေ ကြ သည်။ ထိုအချိန်တွင် မန်ချူးအရာရှိများ
ဂေဟာ၏ ခန်းမကြီးအပတ်ဘွဲ့ ရှည်များမျော စားပွဲကြီး
တစ်လုံး ရှိ နေ သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အနီးထိုင် ကတ္တီပါ ကော်ဇောကို ခင်း
ကျင်းထားလေ သည်။ စားပွဲပတ်သည်၌ ကုလားထိုင်များပေါ်

တူင် ထိုင်နေသော နန်းချူးအရာရှိ ခြောက်ဦး ရှိနေသည်။ သူတို့သည် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသားနိုင်ပေသည်။

ထိုခြောက်ဦးထဲတွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် အရာရှိက အကြီးအကဲဖြစ်ပုံရသည်။ သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ရွှေသို့ ဖြန့်၍ အားလုံးမြင်သာအောင်ပြလိုက်လေသည်။ စာရွက်ထဲ၌ နာမည်အချို့ ရေးသားထားလေသည်။

နဂါးခုနစ်ဖော်ဆိုတာ နာမည်ပဲရှိတော့တယ်၊ ခုနစ်ယောက်မပြည့်တော့ဘူး၊ ဟောဒီသုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်’

နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် အရာရှိက နေနဂါး၊ မိုးနဂါးနှင့် လနဂါး၏ အမည်သုံးခုကို ထောက်ပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်နေနဂါးက အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကို မိုးနဂါးနဲ့ လနဂါးက အယ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ အခြားလေးငါးယောက်လဲ ပါရှိလာတယ်ဆိုတာ ဆတင်းအတိအကျ ရထားတယ်’

ကျန်သော အရာရှိ ငါးဦးသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် အရာရှိပြောသော စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ပိုပြီး သတိထားရမှာက တောင်ပေ၊ အတက်အဆင်းလုပ်တဲ့လူတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ နောက်တစ်ချက်က အကျဉ်းစခန်းအဝင်အထွက်ကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ရှောက်ဖို့လိုတယ်၊ တကယ်လို့ နေနဂါး ဆွမ်ဆန်ဆိုတဲ့

အကောင်က အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်ပေးလာမယ်ဆိုရင် သူ့ကို သုတ်သင်ဖို့ စီစဉ်ရမှာပဲ’

ထိုအခါ အခြားအရာရှိ တစ်ဦးက...

‘ဆွမ်ဆန်ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား’

ထိုသူမှာ အကျဉ်းစခန်း အုပ်ချုပ်သူ သန်းကိုးပင် ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် အရာရှိကြီးက သန်းကိုးဘား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လာမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ’

သန်းကိုးက...

‘ဆွမ်ဆန်ကို ကျွန်တော်တို့က အကြောင်းခိုင်လုံချက် မရှိဘဲ သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် အကျဉ်းထားတွေ အနေနဲ့ ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘သူ့မှာ အပြစ်ရှိနေလို့ ဒီအကျဉ်းစခန်းကို ရောက်နေတာပဲ၊ မန်ချူးဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်တဲ့ အပြစ်လောက်ကြီးမားတာ ရှိဦးမလား’

‘ဒါပေမယ့် အမတ်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်က အမိန့်ပေးဘဲ’

အရာရှိကြီးသည် တစ်ချက်ငိုင်းသွားပြီးမှ...

‘သူ့ပယောဂနဲ့သူ သေသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ သူမရှိရင် အကျဉ်းစခန်းကို နှောင့်ယှက်မယ် ရန်သူလဲနည်းသွားမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

ထိုအချက်ကိုတော့ သန်းကိုးက ငြင်းပါ။

‘အပြင်ကဝင်လာမယ် ရန်သူကို ကျွန်တော်တို့က ဖော်ထုတ်မိမ်းဆီးနိုင်ရင် ဒီကိစ္စအေးသွားမှာပါ’

သန်းကိုးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် အရာရှိကြီးသည် အခြားပုပုဝဝ အရာရှိထံသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါနဲ့ စီဟုံကို မေးရဦးမယ်၊ ချန်အန်းက သူ့ဌေးကြီး
ကျန်းကျန်း ဒီကို ရောက်နေတာ မင်းသိပြီပြီလား’

စီဟုံဆိုသူ အရာရှိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိထားပါဟယ်၊ သူက စီးပွားရေး
သက်သက်ပဲ ရောက်ရှိနေတာပါ၊ သူ့ကျန်ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ကျွန်
တော်တို့ သူ့စွဲနုကြရတာ’

အရာရှိကြီးက စီဟုံကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။

‘ခါတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် မလာပါဘူး’

စီဟုံက...

‘သူလဲသားတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် တွာက ပစ္စည်းတွေကို အလှူ
သုံးစားလုပ်နေလို့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အရေးတကြီး ရောက်နေတာပါ’

အရာရှိကြီးက အားလုံးကို ဝေပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် သတ်ပေးချင်တာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျား
တို့အနေနဲ့ ကိုယ်တာဝန်ကိုယ် မလစ်ဟမ်းရအောင် ဆောင်
ရွက်ကြပါ၊ နေပြည်တော်က အရာရှိတွေ မကြာခင်လာရောက်
လိမ့်မယ်လို့ သဘင်ရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အပြစ်
တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမှီ အရေးကြီးထယ်’

အရာရှိကြီး၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အစည်းအဝေးလည်း
ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ မန်ချူးအရာရှိများလည်း မန်းကြီးထံမှ
အလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သူ့ဌေးကြီးကျန်းကျန်း၏ဂေဟာမှာ ကျယ်ပြန့်သော ခြံဝင်း
ကြီးထဲမှ အတွင်းသို့ အတော်ကလေး လျှောက်ဝင်သွားမှရောက်
ရှိပေသည်။ ကျန်ချင်ဝါးသည် သူ့ဌေးကြီးကျန်းကျန်းထံသို့
လာပင်လာခဲ့ရသော်လည်း ခိုင်မာသော ဦးတည်ချက်မရှိပေ။
သူ၏စိတ်ထဲ၌ သူ့ဌေးကြီးကျန်းကျန်း ဤမြို့စာလေးသို့ ရောက်
ရှိနေခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။
ထို့ကြောင့် ထူးခြားချက်များ ရှိမလားဟု လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ သူသည် သူ့ဌေးကြီးကျန်းကျန်းအား တွေ့လျှင် မည်ကဲ့သို့
ပြောဆိုရမည်ကို ယခုတိုင် စဉ်းစား၍မရသေးပေ။
တံခါးကြီး၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့် အစောင့်နှစ်ဦး
က သူ့အားဆီး၍ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။
‘ဘာကိစ္စလဲ’
‘သူ့ဌေးကြီးကျန်းကျန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

အစောင့်နှစ်ဦးသည် ကျန်ချင်ဝါးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။

‘မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက်’

‘ကျန်ချင်ဝါး’

‘သခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက’

‘အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ’

ကုန်းကျွန်းသည် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ကျန်ချင်ဝါးက ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ကျော့ဦးဇားရှည် တစ်လက်ပိုးထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး လျင်မြန်စွာ ထွက်လာသည်။

‘ရှင်... ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

ထိုအမျိုးသည် သူဌေးကြီး ကုန်းကျွန်း၏ အပါးတော်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျန်ချင်ဝါး တွက်မိလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှမ်းဝင်ပြီး ကျန်ချင်ဝါးကို ခေါင်းညိတ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဒီအထဲကိုလာပါ။ သခင်ကြီး စောင့်နေပါတယ်’

ကျန်ချင်ဝါး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူဌေးကြီးကုန်းကျွန်းသည် စာရွက်စာတန်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ထိုင်ပါ’

ကျန်ချင်ဝါးက ကုန်းကျွန်းရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် သူဌေးကြီးဘေး၌ သူ့ရောက် ရပ်တန့်နေလိုက်၏။

ကုန်းကျွန်းသည် ကျန်ချင်ဝါးကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်မမြင်ဖူးပါဘူး။ နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးသလိုလို ရှိနေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နာမည် ကျန်ချင်ဝါးပါ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ လာတဲ့ကိစ္စ ပြောပါဦး’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ဘာကစပြောရမည်နည်းဟု တွေးတောလိုက်သည်။ အချို့သော သူဌေးကြီးသည် မန်ချူအရာရှိများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ စီးပွားရှာရင်း မန်ချူတို့၏အကျိုးကိုသည်း ထမ်းရွက်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် စကားကို သတိထားပြီးပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်ကလေးများ သူဌေးကြီးဆီ မှာ ရှိမလားလို့ လာစုံစမ်းတာပါ’

ကုန်းကျွန်းသည် ကျန်ချင်ဝါး၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျုပ် အလုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူက လမ်းညွှန်လိုက်သလဲ’

ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး။ သူဌေးကြီးမှက လုပ်ငန်းကိုင်ငံနန်းတွေ အများကြီးရှိနေတော့ ကျွန်တော်ကို အလုပ်တစ်ခုဘော့ ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ပါ’

ကုန်းကျွန်းသည် မသက်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း... မုန့်မုန့်ပြောစမ်း၊ ဘာအကြံနဲ့ ကျုပ်ဆီလာတာလဲ’
ကျန်ချင်ဝါးက ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ သူဌေးကြီး၊ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား
လာတာပါ’

ကုန်းကျွန်းသည် သူ၏အပါးတော်မြဲ မိန်းကလေးကို တစ်
ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း... သူ့ကို သိသလား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မသိပါဘူး’

ကုန်းကျွန်းက လက်ယမ်း၍....

‘သူ့ကို အပြစ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့လိုက်စမ်း’

ကျန်ချင်ဝါးက ကပျာစာသာ လက်ကစ၍....

‘မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးကြီး၊ ကျွန်တော်....’

သူ့စကားမဆုံးမီ ကုန်းကျွန်းက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးနှင့်
မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

‘ဟတ်....’

ကျန်ချင်ဝါးက အသာဖမ်းယူ၍ ပြန်တင်ထားလိုက်၏။
ကုန်းကျွန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘သူဌေးကြီးခင်ဗျား၊ သူဌေးကြီးမှာ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ
ရှိရင် ကျွန်တော်ကူညီပါရစေ’

ကုန်းကျွန်းသည် ခေါင်းမာလွန်းသော ကျန်ချင်ဝါးကို
ကြည့်ကာ....

‘ဟေ့.... မင်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာပြောစမ်း၊ ဝါကို
နှောင့်ယှက်ဖို့ သက်သက်ဆိုရင်တော့ မင်း ဒီနေရာတွင် သေ
သွားနိုင်တယ်’

ကျန်ချင်ဝါးက အပြုံးမပျက်ပါ။

‘ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ သူဌေးကြီးမှာများ
အခက်အခဲရှိရင် ကူညီဖို့ပဲရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် နာမည် ကျန်
ချင်ဝါးပါ၊ တချို့ကတော့ တောင်ပင်လယ်ခားသမား
ကျန်ချင်ဝါးလို့လဲ ခေါ်ကြပါတယ်’

‘တောင်ပင်လယ်ခားသမား ကျန်ချင်ဝါး’

ကုန်းကျွန်းသည် ပါးစပ်မှ တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ကျန်ချင်ဝါးကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဪ... တောင်ပင်လယ်ခားသမားဆိုတာ မင်းကိုး၊ ဇင်း
နာမည်ဟာ အတော်ကြာအောင် တိမ်မြုပ်နေခဲ့ပြီပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အနားယူထားတယ် ဆိုပါတော့’

ကုန်းကျွန်းက သူ့ကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ကုန်းကျွန်းအား တိတိလင်းလင်းပင်
ပြော၍ ဆွေးနွေးလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် အမှန်ကိုဖွင့်ပြောရမှာ အလွန်ပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ကုန်းကျွန်းသည် မန်ချူး၏လူ ဖြစ်နေပါက ကျားပါးစပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသလို ဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်ချင်ဝါး၏အန္တရာယ်မှာ ဘေးမသိ ရန်မခတ် အကျဉ်းစခန်း ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ချင်သည်။

သို့သော် တောင်ပေါ်သို့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာမရှိဘဲ မည်သူမျှ တက်ခွင့်မရပေ။ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သွားနေကျလာနေကျ ခွဲပွဲပြုထားသော အဆောင်းအဝယ် သမားများသာ တက်ရောက်ခွင့် ရှိလေသည်။

သူသည် မည်ကဲ့သို့ လှည့်ပတ် ပြောဆိုရမည်ကို တွေးတော စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မန်ချူးအရာရှိတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည့်အကြောင်း အစောင့်က လာပြောသည်။

ရုတ်တရက် ကျန်ချင်ဝါးစိတ်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်စာ စိုးရိမ်သွားတော့သည်။ သူ့ဌေးကြီးကုန်းကျွန်းသည် မန်ချူးများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် သူ့အနေဖြင့် ဖွင့်မပြောမိသည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလိုက်သည်။

မန်ချူးအရာရှိဟူသော အသံကြောင့် သူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့ဌေးကြီးကုန်းကျွန်းက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

‘မောင်ရင် မန်ချူးအရာရှိတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲလို့လား’

‘ကျွန်တော်ကို သူတို့မတွေ့ရင် သူ့ဌေးကြီးအတွက် ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ’

ကုန်းကျွန်း သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့အား တစ်ဖက် အခန်းတွင် ခေတ္တရှောင်နေရန် ပြောလိုက်လေသည်။ အပါးတော်မြဲမိန်းကလေးက ကျန်ချင်ဝါးကို အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခန်းမှာ ကုန်းကျွန်း၏ အခန်းနှင့် ဝေးကွာသောကြောင့် သူတို့ မည်သည့်စကားများ ပြောသည်ကို မသိရဘဲ မှာ ကျန်ချင်ဝါးအဖို့ ကြီးမားသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဆုံးရှုံးသွားရသည်နှင့် တူပေသည်။

* * *

တစ်နာရီနီးပါးမျှကြာသော် အပါးတော်မြဲ မိန်းကလေးက သူ့အားပြန်ခေါ်၍ ကုန်းကျွန်း၏အနားထဲသို့ ပြန်လာထိုင်ရောက်ရှိလာသည်။

ကုန်းကျွန်း၏စားပွဲပေါ်တွင် အရက်နှင့် ဓားသောက်စရာများကို တွေ့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မန်ချူးအရာရှိအား ကုန်းကျွန်းက ညှော်ခံကျွေးမွေးလိုက်ရမှန်း ထင်ရှားနေပေသည်။

‘ဆိုပါ ကျန်ချင်ဝါး’

ကုန်းကျွန်းသည် စောစောကလို စကားအသံ မမာဘဲ ကျန်ချင်ဝါးအပေါ် လိုလိုလားလား ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျန်ချင်ဝါး အံ့ဩသွားမိသည်။ သံသယလည်း ဝင်လာမိ၏။

‘ကျုပ်တို့ အရက်သောက်ရင်း စကားပြောရအောင်’

ကျန်ချင်ဝါးအဖို့ ကုန်းကျွန်းအပေါ် သံသယဖြစ်မိသော်လည်း သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာ၌ ကောက်ကျစ်သော အရိပ်အငွေ့များ မတွေ့ရသဖြင့် စားပွဲဝိုင်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အပါးတော်မြဲ မိန်းကလေးက ကျန်ချင်ဝါးရှေ့သို့ အရက်တစ်ခွက်ကို လာချပေးသည်။

‘မန်ချူးအရာရှိက သတင်းထူးတစ်ခု ပြောသွားတယ်။ ဒီမို့မှာ သူတို့ရဲ့ ရန်သူတချို့ ရောက်ရှိနေတယ်လို့ သတိပေးစကား ပြောသွားတယ်’

ကျန်ချင်ဝါး စိတ်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကုန်းကျွန်းသည် ထိုစကားကို မိမိအား တမင်ပြောချင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းလား။ သို့မဟုတ် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်ခြင်းပေလော့၊ ကျန်ချင်ဝါး ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

‘သူဌေးကြီးက သူနဲ့အတော်ရင်းနှီးတယ်နဲ့ တူတယ်’

ကျန်ချင်ဝါးက မသိမသာ စကားတောက်ကြည့်သည်။

‘ကျုပ်က ယလုပ်သဘော ဆက်ဆံနေရတာပဲ။ သူနဲ့မဆင်ခြင်ဘဲ တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ကုန်သည်တွေကို’

တောင်ပေါ်လွတ်တဲ့အခါ သူ့လက်မှတ်ပါမူ ဖြစ်တာဆိုတော့ သူ့ကို ငွေအတော်များများ လာဘ်ထိုးထားရတယ်’

‘ဪ...’

‘သူပြောတဲ့ ရန်သူတွေထဲမှာ မောင်ရင်များ ပါနေမလားလို့’

‘ဟာ...ဒါတော့’

ကုန်းကျွန်းက လက်ကား၍...

‘ကျုပ်က စကားအဖြစ် ပြောတာပါ’

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ အရက်အနည်းငယ်ကို သောက်သည်။ ကျန်ချင်ဝါးကိုလည်း သောက်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။ ကျန်ချင်ဝါးလည်း အရက်တစ်ခွက်ကို တစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ မော့ချလိုက်သည်။

‘သူတို့ပြောတဲ့ ရန်သူဆိုတာ မောင်ရင်ဖြစ်နေရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ဝမ်းသာမိမှာပဲ’

‘ဗျာ...’

ကျန်ချင်ဝါး အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်မိလိုက်၏။ သူဌေးကြီးကုန်းကျွန်းသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ပါသနည်း။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ပြောနေခြင်းလော့။

‘ဘယ်လိုရန်သူမျိုး ရောက်နေတယ်လို့ သူတို့က ပြောသွားလို့လဲ’

‘နဂါးခုနစ်ဖော်’

ကျန်ချင်ဝါးမှာ မျက်နှာပျက်မသွားအောင် မနည်းချုပ်
တည်းထားလိုက်ရလေသည်။

ကုန်ကျန်းက ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဒါပေမယ် နဂါးခုနစ်ဖော်အဖွဲ့ဟာ သေတဲ့လူလဲသေ
ကုန်ပါပြီ။ အခုကျန်တဲ့ နဂါးတွေက အခြားလူတွေနဲ့ စုပေါင်း
ပြီ။ သူတို့ခွဲခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကယ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်လို့
ပြောတယ်။ မောင်ရင် ဒီရောက်လာတာ တစ်ယောက်တည်း
တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး’

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံသည့်သဘော သက်ရောက်
သည်ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ပင် ကျန်ချင်ဝါးက မည်သို့မျှ ပြန်
မပြောတော့ပေ။

‘ဒါပေမယ် သူတို့ဟာ တောင်ပေါ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ
မတက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် လောင်းရဲတယ်’

ကျန်ချင်ဝါးသည် နားထောင်ရုံ ဆက်သက် ဖြစ်နေ
သဖြင့် သူဌေးကုန်းကျန်းက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်
မေးလေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာ မမှားဘူး မဟုတ်လား’

ထိုအခါမှ ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မမှားပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘ခင်းတို့ တောင်ပေါ်ကို ရောက်ချင်မှာ အမှန်ပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမှန်ပါပဲ’

‘ဒါကြောင့် တောင်ပေါ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ ကျုပ်ဆီ
ကို မောင်ရင် ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား’

ကျန်ချင်ဝါး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည်။

‘မှန်ပါတယ်။ သူဌေးကြီးကို ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောရဲလို့
အခြေအနေ ကြည့်နေရတာပါ’

ကျန်ချင်ဝါးအနေဖြင့် ထွေးထွေးထူးထူး တွေးတောမနေ
နိုင်တော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေတော့၏။

ကုန်းကျန်းက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်တာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကုန်ကျစရိတ်အတော့ အင်မတန် ကြီးမားတယ်။ မင်းတို့
တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျန်ချင်ဝါးမှာ မိမိလိုချင်သည့် အကွက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ
လာသဖြင့် အတော်အလေး ဝမ်းသာ ကျေနပ်သွားမိသည်။

‘သူဌေးကြီးပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်ရှင် သဘောတူ
ပါ့မယ်’

‘ဘယ်လောက် တတ်နိုင်သလဲ’

‘တစ်ယောက် တစ်သောင်း’

‘ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

‘သုံးယောက်’

ကုန်းကျွန်းက ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြူ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင် ပြလိုက်၏။

‘တစ်ယောက်ကို တစ်သိန်း’

ကျန်ချင်ဝါးမှာ အလွန်အမင်း ဒေါသ ထွက်သွားရတော့ သည်။ ကုန်းကျွန်းသည် ဤမျှအထိ လောဘသက္ကာရ ကြီးမား လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ ကျန်ချင်ဝါးသည် နဖူးမှချွေးမျှားကို လက်ကိုင်ပဝါဖြူ့ အသေသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက် သည်။

ကုန်းကျွန်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘တစ်သိန်းဆိုတာတောင် ကျုပ် တော်တော် စဉ်းစားရ ဦးမယ်’

‘ကျွန်တော် ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ’

ကျန်ချင်ဝါးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကုန်းကျွန်းက ပြုံး၍....

‘ထိုင်ပါဦးလေ’

‘အကြောင်းထူးမယ်လို့ မထင်ဘူး’

‘ကျုပ်က လျော့ပေးပါ့မယ်’

‘ဘယ်လောက်အထိ လျော့မှာလဲ’

‘တစ်ပြားမှ မယူဘူး’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ကုန်းကျွန်းကို အံ့ဩသလို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကုန်းကျွန်းက ခါးကိုရွှေ့သို့ကိုင်၍....

‘ဒီမှာ ကျန်ချင်ဝါး.... မောင်ရင်ထို့က သူရဲကောင်းကြီး ဆွမ်းဆန်ကို ကယ်ထုတ်ချင်လို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျုပ်က မြို့စားကြီးသားအဖကို လိုချင်တယ်။ အဲဒီ မြို့စားကြီးသားအဖကို ဘေးမသိချန်မတဲ ချန်အန်းမြို့က မိုးမခေဂဟာကို အရောက်ပို့နိုင်ရင် မင်းတို့ တောင်ပေါ် တက်ဖို့ အဆင်ပြေအောင် ကျုပ် စီစဉ် ပေးမယ်။ ဘယ် နှယ် လဲ’

ကျန်ချင်ဝါးမှာ ဒုတိယအကြိမ် နဖူးမှချွေးမျှား စီးကျ လာရပြန်သည်။ ယခုမှ သေသေချာချာ စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ငှားကြီး ကုန်းကျွန်းသည် မြို့စားကြီးသားအဖ လွတ် ပြောက်ရေးအတွက် ဤနုရာမှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေပုံ ရသည်။

သူသည် တောင်ပေါ်အထိသာ ကြိုးပမ်းနိုင်သော်လည်း အခြားကိစ္စများအတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေဟန် တူ၏။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ မောင်ရင် အာမခံချက် ပေးနိုင်ပါ့မလား’ ကျန်ချင်ဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ လွယ်တော့ မလွယ် ကူပေ။ သို့သော် ဆွမ်းဆန်ကို လွတ်အောင် ဖန်တီးနိုင်လျှင်

မြို့စားကြီးသားအဖလည်း တစ်ပါတည်း ပါရှိနိုင်အောင်
ကြိုးစားလျှင်ရနိုင်မည်ဟု ဧည့်စားပိုင်ကံသည်။ ထို့ကြောင့်
'တကယ်လို့ ဆွမ်ဆန် လွတ်မြောက်ရင် မြို့စားကြီး
သားအဖ ပါလာစေရမယ်။ ဆွမ်ဆန်လွတ်ရှင်တော့ အောင်
နိုင်ဘူး'

ကျန်းကျန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'မင်းပြောတာ တရားမျှတမှု ရှိပါတယ်။ ဒါငယ်ငယ်
ချန်အန်အထိရောက်အောင် တာဝန်ယူနိုင်ပါလား'

ကျန်ချင်ဝါးသည် အတန်ကြာအောင် ဧည့်စားနေသည်
သူငွေကြီး ကျန်းကျန်းက...

'မိုးမခဝေဟာကို ရောက်အောင်ပို့နိုင်ရင် မောင်ရင်
အတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး'

ကျန်ချင်ဝါးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ
ချလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျန်တော် အားလုံးကို သဘောတူတယ်'

သူတို့သည် လုပ်ငန်းအတွက် အချိန်အတော်ကြာအောင်
နှစ်ယောက်ချစ်ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြလေသည်။

အခန်း (၁၇)

အကျဉ်းသားတွေထဲတွင် ခေါင်းကြီးဟု အမည်တွင်သော
အကျဉ်းသားသည် ခေါင်းအမာဆုံး ဖြစ်သည်။

သူ၏ခေါင်းသည် အခြားသူများထက် ကြီးမားသော
ကြောင့် ခေါင်းကြီးဟု အားလုံးက ခေါ်ကြသည်။ သူသည်
အလုပ်ကို ဇောငင်းစွာမလုပ်ဘဲ ပေတိပေကပ် လုပ်တတ်သော
ကြောင့် အစောင့်အကြပ်များနှင့် မကြာခင်ပြဿနာ ဖြစ်ရ
လေသည်။

သို့သော် သူသည် ဦးနှောက်ချောင်နေသူ တစ်ယောက်ဟု
အားလုံးကဝိုင်းပြောထားသောကြောင့် အချို့သော အစောင့်
အကြပ်များက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ထားကြသည်။

ခေါင်းကြီးသည် ဦးနှောက်ချောင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း
သူ၏စကားများကို အစောင့်အကြပ်များက နားမခံဘဲပေး

သူ၏ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြောဆိုမှုကြောင့် အကျဉ်းစခန်း၌ ရုတ်
ရုံတ်သံသေ မကြာခဏ ဖြစ်ရသည်။

ယခုလည်း သူသည် အခြားသူများ အလုပ်လုပ်နေသည့်
တိုင်အောင် သူက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်ကာ ငေးမောနေ
သည်။ သူ့ အနား သို့ အစောင့်တစ်ဦး ရောက် ရှိ လာ
သည်။ ထိုအစောင့်အာဏာသားမှာ ယန်းချစ် ဖြစ်လေသည်။
ယန်းချစ်သည် ရက်စက် ကြမ်းတမ်းသည် မှန်သော်လည်း
အခြားအာဏာသားများထက် စိတ်ရှည်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့... မင်းတာလုပ်နေတာလဲ၊ သူများတကာ အလုပ်
လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား’

ခေါင်းကြီးက တစ်ချက်လှည့်ကာ မော့ကြည့်သည်။

‘မြင်သားပဲ၊ ကျုပ်က မျက်စိကောင်းသေးတယ်ဗျ’

ယန်းချစ်စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

‘မြင်ရင် ထလုပ်ပါလား’

‘ပျင်းလို့’

ယန်းချစ်သည် အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်သီးနှံ
ထိုးရန် ရွယ်လိုက်သည်။ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက...

‘သူက... သိပ်ပြီး စိတ်မနှံ့ဘူးခင်ဗျ’

ဟု ဝင်၍ ပြောပြသည်။ ယန်းချစ်သည် ဒေါသကို ထိန်း
လေသံကိုလည်း လျော့လိုက်သည်။

‘ကဲ... ပျင်းမနေပါနဲ့ကွာ၊ သူများတကာ အလုပ်လုပ်ရင်
ကိုယ်ကလဲ လုပ်ရတယ်ကွ’

‘ဟာ... အဲဒီကောင်တွေက နွားတွေပဲ၊ ကျုပ်က နွားမှ
မဟုတ်ဘဲ’

ယန်းချစ်သည် ဒေါသကို ထိန်းထားသည်။

‘ကဲပါကွာ ထမ်းစရာရှိတာ သွားထမ်းစမ်းပါ၊ သိပ်စကား
မများနဲ့’

‘မထမ်းဘူးဗျာ’

ယန်းချစ်သည် ဆက်လက် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ၏
ညာခြေဖြူ လှမ်းကန်လိုက်သည်။

‘ဖတ်’

‘ဝုန်း’

ခေါင်းကြီးသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်၍
ပြန်တုန်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်သော တိုက်ကွက်
ကြောင့် ယန်းချစ် လဲကျသွားသည်။ ဤတွင် ယန်းချစ်၏ ဒေါသ
သည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

‘အဲဒါ မင်းက ငါ့ကို ပြန်စော်ကားဝံ့တယ်ပေါ့’

ယန်းချစ်သည် ခေါင်းကြီးအား သတိထား၍ တိုက်ခိုက်
တော့သည်။ ဘယ်ခြေကို အရောင်ပြု၍ ညာခြေနှင့်ပင် ပတ်၍
ကန်လိုက်သည်။

ခေါင်းကြီးက ခုန့်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ကန်
ချက် လွဲသွားသည်။ ယန်းချစ်သည် ခေါင်းကြီးကို မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ မင်းက သိုင်းပညာလဲ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ’

‘ဟဲ...ဟဲ... ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ နို့မို့ ခံသွားရမယ်
မဟုတ်လား’

ယန်းချစ်သည် ထိုစိတ်မနှံ့သော အကျဉ်းသား ခေါင်းကြီး
ကို အမှန်ပင် ရောက်စက်ချင်ပါ။

ယန်းချစ်၏ စိတ်ဓာတ်သည် သိုင်းထမားငါးသည်။ မိ
အား တွန်းလှန်နိုင်စွမ်း မရှိသော လူတစ်ယောက်ကို အထက်
စီးမှနေ၍ အနိုင်မကျင့်လိုပေ။ ယန်းချစ်သည် ထိုကံကုန်
ပြောင်းကာ ညာလက်ဖြင့် ဇက်ပိုးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

ခုတ်ခနဲ အသံမြည်သွားပြီး ခေါင်းကြီး တစ်ချက်ယှဉ်
သွား၏။

ထိုစဉ် အနားသို့ လူ့ဘီလူးကြီး ထောက်ရှိလာသည်။

* * *

မန်ချူးလူသန်ကြီး... သို့မဟုတ် လူ့ဘီလူးကြီး
ကုန်းကျင်း...

သူသည် ယန်းချစ်နှင့် ခေါင်းကြီးတို့ကို ခပ်စောစော
ကတည်းက အကဲခတ် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားက အကျဉ်းသားတွေကို အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ
မဆက်ဆံစမ်းပါနဲ့’

သူသည် ခေါင်းကြီးနားသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားပြီး
သူ၏ ကြီးမားသော လက်သီးကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

ခေါင်းကြီးမှာ ရှောင်တိမ်းသေးသော်လည်း မလွတ်ဘဲ
ပြင်းထန်စွာ ထိုးမိသွားတော့သည်။ ခေါင်းကြီးသည် လဲကျ
သွားရာမှ လူးလဲထလာပြီး လူ့ဘီလူးကြီးထံသို့ ပြေးဝင်သည်။
ယန်းချစ်က ဟန့်တားနေသည့် ကြားကပင် လူ့ဘီလူးကြီး
တာကုန်းကျင်းသည် ခေါင်းကြီးကို နောက်တစ်ချက် အရှိန်ပြင်း
စွာဖြင့် ထိုးလိုက်လေ၏။

‘ဝုန်း’

ခေါင်းကြီးမှာ ပင်လဲသွားပြီး ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။ သေ
သေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းကြီးမှာ အသက်မရှိ
တော့ပေ။

ယန်းချစ်၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ်သွားရ
တော့သည်။

‘ခင်ဗျား အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို သေတဲ့အထိ မသတ်
သင့်ဘူးဗျ’

ယန်းချစ်စ အော်လိုက်လေသည်။ အခြားသော အကျ
သားများ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်လာတော့သည်။

‘ဟေ့ ခွေးမသားတွေ မတရားမသတ်နဲ့ကွ’

‘အဲဒီဘီလူးကို ဝိုင်းချကြဟေ့’

အကျဉ်းသားတို့၏ အသံများ ဆူညံလာသည်။ အကျ
စခန်း အာဏာသားများနှင့် အရာရှိများလည်း အပြေးအလှ
ထောက်ရှိလာတော့သည်။ ထိုအတဲတွင် ဆွမ်ဆန်လည်း အမှ
မထင် ပါရှိလာလေ၏။

* * *

ဆွမ်ဆန်သည် သေဆုံးသွားသော ခေါင်းကြီးအနား
ထိုင်ကာ စေ့ချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် လူ့ဘီလူး
တာကုန်းကျင်းကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

အခြားသူများနှင့်စာသော် ဆွမ်ဆန်၏ အရပ်အမောင်း
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် တာကုန်းကျင်းကို မော့ကြည့်ရာ
အခြေအနေမျိုး မရှိပေ။

‘ခင်ဗျား အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကို တခြားနည်းနဲ့
မဆုံးမဘဲ ဘာဖြစ်လို့သတ်ပစ်ရတာလဲ’

တာကုန်းကျင်းက ဆွမ်ဆန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

‘ငါ့မှာ အမိန့်မနာခံတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ဆုံးမနိုင်
ခွင့် အာဏာအပြည့်ရှိတယ်။ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် ရွှေသို့တိုး၍ လျှောက်သွားသည်။

‘ငါ ဘာအောင်လဲ ဆိုတာ သိချင်ရင် စိန်ခေါ်ကြည့်ပါ
လား....’

တာကုန်းကျင်းက ရယ်မော၍....

‘အံ့မာ မင်းကလဲ အလာကြီးပဲ။ မင်းလိုစောင်းမျိုး
မပြောနဲ့ ဒီအကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ငါ့ကြောက်ရမယ်လူ တစ်
ယောက်မှ မရှိဘူးကွ’

ဆွမ်ဆန်က မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘အားလုံးကိုထည့်မပြောနဲ့။ မင်းကို ငါတစ်ယောက်တည်း
ယှဉ်ရိတယ်’

‘ဟား....ဟား....ဟား’

တာကုန်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးထောက်ရှိလာ၍ အားလုံးကိုယ် နေရာကိုယ်သွား၍ အလုပ်လုပ်ကြရန်လူစုခဲ့သည်။ မရပါ။ အကျဉ်းသားများက အော်ဟစ်နေသည်။

‘လူ့ ဘီလူးကြီးကို သေအောင်သတ်ပစ်ပါ’

‘ခွေးတိစ္ဆာန်ကို မောင်းထုတ်’

‘ဆွမ်ဆန်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါ’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးမှာ ခည်ကဲ့သို့ လုပ်ငန်းမှူးမဟုတ်ဘဲ အောင်မြင်သွားရတော့သည်။ အခြေအနေစာ အတော်တော် ဆိုးရွားနေပြီဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်ဒီကောင်ကို ဆုံးမမှဖြစ်မယ်’

တာကုန်းကျင်းအ သန်းကိုးအား လှမ်း၍ ပြောလေသည်။ အကျဉ်းသားများကလည်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သည်ကို လိုသလို ကြောင်း အော်ဟစ်နေကြ၏။

‘ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ဒီလိုလူမဆန်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး’

ဆွမ်ဆန်က သန်းကိုးဘက်သို့ လှမ်း၍ ပြောသည်။

‘မှန်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

အကျဉ်းသားများက ထ၍ အော်သည်။

အခြေအနေသည် တစ်စတစ်စ တင်းမာလာမည်စိုးသောကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးသည် တာကုန်းကျင်းနှင့် ဆွမ်ဆန်၏ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုကို ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။ ဤသို့ ခွင့်ပြုပါက အခြေအနေကို မည်သို့မျှ ထိန်း၍ ရမည် မဟုတ်တော့ပါ။

* * *

အချိန်မှာ ညနေစောင်း အလုပ်သိမ်းချိန် ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသားများမှာ အဆောင်သို့ မသွားဘဲ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်မှုကို ကြည့်ရန် တစ်ဖက်၌ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထောက်ရှိနေကြသည်။

အကျဉ်းသားများ၏ ပတီလည်၌ အစောင့်များ ချထား၍ လူတို့သည် ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်နေကြသော်လည်း ရွေ့တိုး နှောက်ဆုတ်၍ မရကြပါ။

အခြားတစ်ဖက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တာဝန်ရှိသူများ ထောက်ရှိနေသည်။ သန်းကိုး၏ ဘေးတွင် ဟမ်းမားလည်း ထောက်ရှိနေသည်။ သူမသည် တာကုန်းကျင်းနှင့် တိုက်ခိုက်

ခြင်း မပြုရန် သန်းကိုးအား တားမြစ်ခိုင်းသော်လည်း ထိုကိစ္စကို ခွင့်မပြု၍ မရကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ အာဏာသား ယန်းချစ်သည် ဆွမ်ဆန်၏ အနားသို့ မယောင်မလည် ရောက်ရှိသွားသည်။ ထို့နောက် အသာ တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလိုက်၏။

‘သူ့ညာဏ်သီးကို သတိထားပါ’
ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဆွမ်ဆန်မှာ ယန်းချစ်၏ ဆက်ဆံ ပြောဆိုမှုကို သဘောမကျခဲ့ပေ။ သို့သော် ယခုကိစ္စတွင် မိမိဘက်မှ စိုးရိမ်၍ လာရောက်သတိပေးသွားသည်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ယန်းချစ်က ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ အဝင်အထွက်များတွင် တာဝန်ယူရသော အရာများလည်း ရောက်ရှိ လာလေသည်။

အကျဉ်းသား အချို့က တာကုန်းကျင်းနှင့် ဆွမ်ဆန်ထံ ယှဉ်၍ ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဒီကောင်ခန္ဓာကိုယ်က လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေ’
‘ဆွမ်ဆန်အနေနဲ့ မယှဉ်သင့်ဘူး’

မန်ချူးအရာရှိများကမူ အချင်းချင်းတီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်။

‘သူဟာ မျိုးချစ် သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လို့ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့နေ့နဂါးပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူသန်ကြီးတာကုန်းကျင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အရာရှိတစ်ဦးက...

‘အခုလို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တာ စောင်းပါတယ်၊ ဒီကောင်သေသွားတော့လဲ တစ်မီးအေးသွားတာပေါ့’

အရာရှိတစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မှန်တယ်၊ သူ ဒီအကျဉ်းစခန်းမှာ ရှိနေရင် အကျဉ်းသားတွေဟာ သူ့အားကိုးနဲ့ ဆူပူနေကြမှာပဲ’

ထိုအရာရှိများ၏ တစ်ဖက်ဘေးတွင် အမျိုးသမီး အကျဉ်းသားအချို့နှင့် မြို့စားကြီးသားအဖတို့လည်း ရောက်ရှိနေပေသည်။ မြို့စားကြီးမှာ တာကုန်းကျင်းကို ကြည့်၍ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ သမီးကလေးက မြို့စားကြီးကို ‘မေ့ကြည့်တာ တိုးတိုးမေးသည်။

‘ဖေဖေ....အစ်ကိုကြီးဆွမ်ဆန် နိုင်ပါ့မလား’

‘တော်တော် ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ် သမီးရယ်’

ထိုအချိန်တွင် တာကုန်းကျင်းသည် ကွင်းအလယ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အောင်မြင်သော အသံပြကြီးနှင့် လှမ်း၍ပြောသည်။

‘သူ သေသွားရင် ကျုပ်တာဝန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အားလုံး သိသိမိနေတာ’

အရာရှိအချို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ဝင်လာသည်။ သူသည် သန်းကိုးတို့ရှေ့မှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ အရိအသေ ဖြစ်သည်။ သိုင်းဘေးကောင်းတို့၏ထုံးစံပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မြို့စားကြီးသားအဖဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက် သေး၏။

ပြီးမှ ဟမ်းမားကို မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်ကလဲ အားလုံးကို မေးချင်ပါတယ်။ သူ တစ် နှစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော် အပြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြော ကြမှာလား’

ရုတ်တရက် အရာရှိအချို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြသည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုနေကြ၏။ အကျဉ်းသားအချို့ ထံမှ ဆွမ်ဆန်အား မြှောက်ပစ်အားပေးနေသော အသံများ ပေါ် ထွက်လာသည်။ ထိုစဉ် ဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသူ ယန်းချစ် ထ...’

‘သဘောတူ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုမှာ အပြစ်ယူလို့မရပါဘူး။ ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်’

ဆွမ်ဆန်က ပြန်ပြောရင်း တာကုန်းကျင်းဘက်သို့ မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အပေါ်အကျိတ်တီ မထားကြပါ။ တာကုန်းကျင်းသည် နီညိုရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး ကျားသားရေ ခါးပတ်ပြားကြီး ပတ်ထား၏။ သူ၏ခြေထောက်တွင် စက္ကူဖိနပ်ကြီးကို စီးထားလေသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် အဝတ်ဖိနပ် အပြုအစဉ်နှင့် ဘောင်းဘီကလည်း အပြုအစဉ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငါးပေကျော်ခန့်က အဝေးတွင် ရပ်တန့်နေကြသည်။

ယန်းချစ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

‘ယား...’

တာကုန်းကျင်း၏ ရှည်လျားစွာဆွဲ၍ အော်လိုက်သော အသံက ကြောက်စရာကောင်းသလို သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေမုန်တိုင်းကြီးကျလာသကဲ့သို့ ဆွမ်ဆန်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာ စာ ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် ရင်ဘတ်နေရာသို့ ရိုက် ချလိုက်လေသည်။

‘ဖုန်း...’

ဆွမ်ဆန်က ဒူးနှစ်ဖက်ကို အနည်းငယ်ကွေး၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းကာ ညာခြေဖြင့်ဆီး၍ ခံလိုက်သည်။ တာ ကုန်းကျင်း၏ လက်ဝါးက ရင်ဘတ်သို့ မရိုက်မိဘဲ ဆွမ်ဆန်၏ ခြေထောက်ကို ထိသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ပြန်ဆုတ်၍ လူချင်းခွာလိုက်
သည်။ ရုတ်တရက် တာကုန်းကျင်း ပြန်ဝင်လာသည်။ ဝိုက်၍
ထိုးသွင်းလိုက်သော ညာလက်သီးတ 'ဝှီး' ခနဲ အသံနှင့်အတူ
အရှိန်ပြင်းစွာ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ရှောင်ကာ တံတောင်
ဆစ်နှင့် ပြန်၍ တွက်လိုက်၏။ လက်သီးက ချော်ထွက်သွား၏။

'ဟေး....'

'ဟား....'

စသောအသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ကြိမ်တိတိ တာကုန်းကျင်းထဲ ထိုက်စစ်ဆင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး မထိရောက်သောအခါ တာကုန်း
ကျင်းသည် သူ၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လေထဲသို့ခုန်
ကာ ငုတ်ယအကြိမ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ညာလက်သီး
နှင့် ခေါင်းကိုထုချလိုက်လေ၏။

'ဘုန်း....'

ရှောင်သော်လည်း မလွတ်တော့ပေ။ ဆွမ်ဆန် မိုက်ခနဲ
ဖြစ်ကာ ယိမ်းထိုး ယိမ်းထိုးဖြင့် လဲကျသွားသည်။

'ဟာ....'

'ဟင်'

အကျဉ်းသားတို့ထံမှ အာမေခိုထိသံများ ထွက်လာသည်။

'နေနဂါး ပြန်ချပါ'

'နေနဂါး ပြန်သတ်ပါ'

အသံများက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။ တာကုန်းကျင်း
သည် နေနဂါး ဆွမ်ဆန်ကို ကြည့်၍ ရယ်မာလိုက်လေသည်။
သူသည် အောင်နိုင်သူပီပီ လက်ဝါးနှစ်ခုကို ပက်လက်လှန်၍
လက်ယပ်ခေါ်သည်။

'လာစမ်း....လာစမ်း'

ယန်းချစ် သတိပေးသည်ကို ယခုမှ ဆွမ်ဆန် သတိရသည်။
သူ၏ညာလက်သီးကပြင်းထန်ပြီး လျှပ်မြန်သည်။ တာကုန်းကျင်း
သည် ညာဘက်လက်သီးကိုသာ အားထားပုံရသည်။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်ပြီး လူ့အင်္ဂါက ထွားကျိမ်း
ခြင်းသာ ရှိနေပေသည်။ အဆင့်မြို့ပြီး ပညာပါသော တိုက်
ကွက်များ မရှိသည်ကို ဆွမ်ဆန်သတိပြုမိလာသည်။ တာကုန်း
ကျင်း၏ ရင်ဘတ် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထား
မိ၏။

သူသည် မောပန်းနေပုံရသည်။ ဤမျှလောက် တိုက်ခိုက်ရုံ
နှင့် မောပန်းလာသောလူသည် ရေရှည်တွင် လက်ပန်းကျလာ
နိုင်ကြောင်း ဆွမ်ဆန် သတိထားမိသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ပေကျံသွားသော သဲများကို တစ်ချက်ခါ
လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကျဲကျဲထားကာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

တာကုန်းကျင်း၏ ထိုးစစ်ကို စောင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စတုတ္ထအကြိမ် ဝင်လာပြန်သည်။ မှန်သည်။ တာကုန်းကျင်းသည် ညာလက်သီးကိုသာ အစားပြုနေ၏။

ဆွမ်ဆန်က အခြားအာရုံ သိပ်မထားဘဲ ညာလက်သီးကို ပွတ်ကစားကာ ရှောင်တိမ်းသည်။

‘ဝိုး’
‘ဝိုး’

တာကုန်းကျင်း၏ လက်သီးတို့က လေထဲတွင် ဖြတ်သန်းနေ၏။ ထိုလက်သီးသာ ထိမှန်ခံရပါက ပဲ့ချင်းပြီးမှသာ သေချာလောက်သည်။

တိုက်ကွက် ဝါးကွက် ခြောက်ကွက် ခုနစ်ကွက် လွန်ခြောက်လာသည်။

တာကုန်းကျင်း၏ တိုက်အားလည်း တစ်စထက်တစ်စ အားလျော့လာ၏။ အသက်ရှူသံက ပြင်းလာသည်။ မောပန်းစပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

ဤတွင် နဂါးတိမ်ခွင်း တိုက်ကွက်ကို ဆွမ်ဆန်က စတင်၍ အသုံးပြုစတင်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တာကုန်းကျင်းထံမှ အချိန်နှင့် ပြေးလွှားသွားရာမှ အမြင့်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ထိုးကျလာကာ တာကုန်းကျင်း၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝိုး’

ထိုတိုက်ကွက်သည် အသေအချာကြည့်လျှင် ခြေထောက်ကို အသုံးပြုမည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြီး အချိန်ခံလိုက်ရသဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းသည် ထုံကျင်သွားသည်ဟုခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟေး...နေနဂါးကွ’
‘ဟုတ်ပြီ ချပေးကွ’

အားပေးသံများ ဆူညံလာသည်။ ခနုနဂါး ဆွမ်ဆန် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ၏ နဂါးတိမ်ဖောက် တိုက်ကွက်သည် ယခုကဲ့သို့ ထိထိမိမိ အချိန်ခံရပါက သာမန်လူသာဆိုလျှင် အသက်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

တာကုန်းကျင်းမှာ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားရုံမှ တစ်ပါး ထူးခြားစွာ နာကျင်မှု မခံစားရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် တာကုန်းကျင်းအား ကြာရှည်စွာ အနားပေး၍ မရပါ။ သူသည် ဒုတိယအကြိမ် ဝင်၍တိုက်သည်။

‘ဘုန်း’
‘ဖတ်’

တာကုန်းကျင်းကလည်း တိုက်ကွက်ကို သိသာသောကြောင့် ရွှောင်ထိမ်းရင်း ပြန်တိုက်၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် နီးလိုက် ဝေးလိုက် ပူးလိုက် ကွာလိုက် ဖြစ်နေသည်။

တာကုန်းကျင်း သိသိသာသာ မောလာသော်လည်း လက်အရှိန်က ထင်သလောက် ကျမသွားပေ။ ဆွမ်းဆန်သည် တာကုန်းကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ရိုက်မိနေသော်လည်း လုံးဝဖြိုသွားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တာကုန်းကျင်းသည် ညာလက်ဖြင့် လွဲချော်ထားသာအခါ ရုတ်တရက် ခြေကို အသုံးပြုလာလေသည်။

‘ဝုန်း...’

ခနဲ အသံနှင့်အတူ ဆွမ်းဆန်မှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့၏။

‘အမလေး’

‘ဟင်...’

ရုတ်တရက် ဗမ်းမားသည် အသံပင် ထွက်သွားတော့၏။ အားလုံးမှာလည်း ဆွမ်းဆန် လုံးဝပြန်မထနိုင်တော့ဟု ထင်လိုက်မိကြ၏။

မြို့စားကြီးသားအဖမှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ မြို့စားကြီးသမီး သခင်မလေးသည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲလိုက်လေသည်။ ဆွမ်းဆန်ကို အားပေးနေသော အကျဉ်းသားများအားလုံး အသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းဆန်သည် မောက်ခုံအနုအတား လဲကျနေသည်။

‘ကား...ဟား...ဟား’

တာကုန်းကျင်းက အနားသို့ လျှောက်လှမ်းပြီး ရယ်မောသည်။ ထန်းချစ်မှာ စိတ်ဓကောင်းသလို အနားသို့ ပြေးလာသည်။ တာကုန်းကျင်းက ဝုံ့ကြည့်၍....

‘ဘယ်နှယ်လဲနဂါး...ထစမ်း’

ထိုစဉ်....

‘ဝုန်း...’

ဟူသော အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆွမ်းဆန်အား ဝုံ့ကြည့်နေသော တာကုန်းကျင်းသည် ဆွမ်းဆန်၏ ရုတ်တရက်ကျိုး၍ ကန်ထည့်လိုက်သော ထန်ချက်ကြောငှါ နောက်သို့လှန်သွားပြီး ဒယ်ဒယ် ဖြစ်သွားသည်။

ဆွမ်းဆန်သည် လေပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ သူ၏ ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ် ဖလထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာမြောက်တက်သွားသည်ကို အားလုံးက အံ့ဩသွားကြသည်။ သူသည် ပြင်းထန်သော လေဟုန်နှင့်အတူ တာကုန်းကျင်းထံသို့ ဝဲကျလာပြီး ခြေအစုံဖြင့် ရင်ကို ကန်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဝုန်း...’

တာကုန်းကျင်းမှာ ထပ်မံ၍ လှန်သွားပြန်သည်။ ပါးစပ်မှ သွေးဈေး ထွက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တာကုန်းကျင်း မောနေပြီ ဖြစ်သည်။

နဂါးတောင်ကျောတိုက်ကွက်က ထပ်မံဝင်လာပြန်သည်။
တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်ကာဝင်လိုက်ပြီး လက်ဝါးစေ့ခင်း နှစ်ခုနှင့်
ဦးခေါင်းကို ညှပ်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း...’

‘အိုး...အား’

တကုန်းကျင်းထံမှ မအော်ဖူးအော်ညည်းသံ ထွက်ပေါ်
သွားသည်။

‘ဖုန်း...’

‘ဝုန်း...’

ကြောက်စရာကောင်းသော နေနဂါး၏ တိုက်ကွက်က
ဆက်တိုက်ဝင်လာသည်။ အကျဉ်းသားတို့ထံမှ အော်ဟစ်သံ
များစွာ မည်သူမျှ တားဆီး၍ပင် မရနိုင်တော့ပေ။

နေနဂါး ဆွမ်းဆန်သည် နောက်ဆုံး ‘နဂါးတောင်တိုက်’
တိုက်ကွက်ကိုဆင်လေသည်။ သူသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့်
ပြေးသွားပြီး ဘယ်ဒူးရောဇာဒူးပါ တကုန်းကျင်း၏ ရင်ဝယ်
ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ဝုန်း...’

နဂါးဘစ်ကောင် တောင်ကို ဝင်တိုက်သည့် အတိုင်းပင်
ကျယ်လောင်သော အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ တကုန်း
ကျင်း၏ ကြီးမား တုတ်ခိုင်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်

အပေါ်သို့မြှောက်တက်သွား၏။ ပြန်ကျလာသည့်အခါ သဲအိတ်
တစ်အိတ် အမြင့်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျလာသလို တုန်းခနဲ
မြည့်သံကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏။

တကုန်းကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလာ
ကာ ‘အီး’ ခနဲ တစ်ချက်အော်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။

မန်ချူးအရာရှိအချို့သည် မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွား၏။
အချို့မှာ ဆွမ်းဆန်ကို သရဲဘီလူးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့
ကြောက်သန့်သွားကာ ထိုင်ရာမှထသွားကြသော့သည်။

အခန်း (၁၈)

မန်ချူးလူသန်ကြီး တာကုန်းကျင်းအား နေနံဂါးက ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရာ တာကုန်းကျင်း မရှုမလှသေဆုံးသွားရသည့် ဟူသော သတင်းသည် မန်ချူးအရာရှိများအဖို့ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စေသည့် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

မန်ချူးအရာရှိတို့သည် ဆွမ်ဆန်ကို မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက် ကိုင်တွယ်ရမည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားလာကြသည်အထိ ဖြစ်သွားတော့၏။

ဆွမ်ဆန်သည် တာကုန်းကျင်းအား အသေသတ်နိုင်၍ အနိုင်ရရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့ဘဝအတွက် အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်သွားရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆွမ်ဆန်သည် ယခုအခါ ချိုးဝှဲ၊ ကျီတေးတို့နှင့်အတူ ပူးတွဲချည်နှောင်ထားခြင်းကို ပြန်လည်၍ ခံနေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရှုကောင်းခုနစ်ယောက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ○ ၆၅

ထိုအခါ သူသည် ယခင်အတိုင်း အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်ရတော့၏။ ဤအချက်သည် ဆွမ်ဆန်အတွက် အရှုံးပေါ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးက ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွမ်ဆန်ကို စိတ်မကောင်းသလို ရှင်းပြသည်။

‘အခုကိစ္စမှာ ကျုပ်ရဲ့သဘောနဲ့ ဆောင်ရွက်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဆွမ်ဆန်၊ အထက်အရာရှိတွေဟာ ခင်ဗျားကို အတော်ပဲ ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်။ ခင်ဗျားကို သူတို့ လုံးဝ စိတ်မချတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးဖို့ ကျုပ်ကို ဖိအားပေးလာတယ်။ ဒါကြောင့်....’

ဆွမ်ဆန်က မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမရှိဟန်ဖြင့် လက်တာပြလိုက်သည်။

‘ဒီအတွက် ခင်ဗျား စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ဟာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တူအောင်တော့ နေရမှာပေါ့...မဟုတ်လား’

သူ့အ ရယ်မော၍ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါပေမယ့် ဗျာ၊ ကျုပ်ယန်းချစ်ကို ပြောထားပါတယ်။ ခင်ဗျားအပေါ်သိပ်ပြီး ကြပ်မတ်မှု မရှိစေဖို့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ယန်းချစ်ဟာ ဘယ်လိုလူစား ချိုးလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ အမျိုးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားပိုသိမှာပါ။ ကျုပ်ထန်တာ ပြောရရင်တော့ ယန်းချစ်ဟာ ရက်စက်တတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပုံရတယ်။ ကျုပ်တို့ အရာရှိတွေက ဆိုရင် သူ့ကို တော်တော်လေးစားတာပဲ’

‘ဒီလို သစ္စာပေးကမ်းမှုကို ကျုပ်ကတော့ အထင်မကြီးဘူး။ ဆွမ်ဆန်က လေသံမာမာဖြင့် ပြောချလိုက်၏။ သန်းကိုးက အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်သည်။

‘အေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကတော့ သူတို့ကို ဘယ်မှာ ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ ဒါတွေဟာ မဆန်းတော့ဘူးဗျာ။ တဏှယ်လို့ ဗျာ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေကို တချစ် အမျိုးသားတွေက အုပ်ချုပ်ရင်လဲ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတချို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သစ္စာကို ခံမှာ အမှန်ပဲ’

သန်းကိုးသည် နှစ်ဖက်တွေး၍ ပြောသောကြောင့် လက်ခံရသည်။

‘လူတွေမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိကြတာပဲ။ တချို့က ကျုပ်တို့ကို သဘောကျလို့ အားပေးကူညီတာရှိသလို တချို့မှာ စားဝတ်နေရေးကြောင့် ရှိတယ်။ တချို့ ကျတော့ ကြောက်ရွံ့ပြီး ပူးပေါင်းရတာ ရှိတယ်ဗျာ’

သန်းကိုးက ဆက်လက်၍ ရှင်းပြသည်။
ဆွမ်ဆန်က သက်ပြင်းချသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လို့ လူမျိုးကတော့’

‘ဟာ...ခင်ဗျားနဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ’

ဆွမ်ဆန်ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ သူသည် သံကြိုး တချောင်းချင်းနှင့် ထမ်းစားရုံတက်၍ ထွက်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ယန်းချစ်နှင့် တွေ့ရပြန်သည်။

* * *

ယန်းချစ်သည် သူတို့သုံးယောက်အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။ သို့သော် ထမ်းစားမည့်ဆဲဆဲ သူတို့သုံးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်၏ ထမ်းများထားသောတဲအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသေးသည်။

သူတို့အား ထိုတဲအတွင်း၌ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ သူတို့အနားသို့ ဟမ်းမားရောက်ရှိလာသောကြောင့် သူတို့အား ဟမ်းမားက ခေါ်ခိုင်းမှုန်းသိလိုက်ရလေသည်။

သူမက စားဖို့မျှအား စားသောက်စရာများပြင်ဆင်ခိုင်း၍ ထင်းများထားသော တဲအတွင်း၌ပင် နံနက်စာကို ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမသည် ချိုးဝှဲနှင့်ကျီဘေးတို့ရှိနေသောကြောင့် အခြားစကားများကို မပြောဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်သည့် ကိစ္စကိုသာ ပြောသည်။

‘ရှင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုကတည်းက ရှင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဒီအဖြစ်မျိုးပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသားပဲ’

သူမက စိတ်မတောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။ ဆွမ်ဆန်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မမူသလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဟာ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်ဟာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် အကျဉ်းသားလိုပဲ နေရမှာပေါ့’

သူမက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ရှင်အတော့ တကယ်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ’

စားဖို့မျှသည် စားစရာများကိုလာချပေးသည်။ ထိုအထဲ၌ သုံးယောက်စာ အရှက်များပါ ပါရှိလာသဖြင့် ချိုးဝှဲတို့မျှ အကြိုက်တွေ့သွားလေသည်။

‘ကဲ...ရှင်တို့ စိတ်ကြိုက်စားသောက်ကြပါ၊ ရှင်ရဲ့ အောင်အတွက် ကျွန်မက ဂိုဏ်ပြုတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ’

‘ဒါဆိုရင်...တာကုန်းကျင်း သေသွားတာကို ခင်ဗျား သဘောကျတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ဟမ်းမားသည် ဆွမ်ဆန်အား မျက်စောင်းထိုး၍ အထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

* * *

အကျဉ်းစခန်းမှနေ၍ သုံးမိုင်ခန့်ထွက်ခွာလာလျှင် ဈေးကြီးတစ်ခုနှင့် စားသောက်ဆိုင်များကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ လူနေအိမ်ခြေနှစ်ထုကျော်ခန့်ရှိပြီး ဈေးကွက်စလည်း ကျယ်ပြန့်စည်ကားလှသည်။ ထိုလူနေအိမ်ခြေများမှာ စီးပွားရေးသမားကုန်သည် ဈေးသည်များနှင့် အကျဉ်းစခန်း အမှုထမ်းများနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူများအားလုံးသည် တစ်ခုတည်းသာရှိသော ထိုဈေးကြီးကိုပင် အမှီသဟဲပြု၍ ဝယ်ခြမ်းစားသောက် နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် အကျဉ်းသားအားလုံး၏ စားရေးသောက်ရေးသည်သည် ထိုဈေးကိုသာ အားထား နေရလေသည်။

ဈေးနားတွင် စားသောက်ဆိုင်အချို့ ရှိနေလေသည်။ ထို စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အာဏာသား ယန်းချစ်၏ အရက်ထိုင် လောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အရက်ဆိုင်ရွှေတွင် မြင်းလှည်းသုံးစီး ရပ်တန့်ထားသည်။ ထိုမြင်းလှည်းသုံးစီးသည် ထိုဈေးမှ စားသောက်ရောများ ဝယ်ခြမ်း၍ အကျဉ်းစခန်းသို့ တင်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းစခန်းအတွက် ရိက္ခာဝယ်ယူရသူမှာ ယန်းချစ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုန်များကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အရက်သောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောင်ခြေမှကုန်သည်အချို့ တို့သည် နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို တောင်ပေါ်သို့တင်ပို့ ရလေသည်။ အထမ်း သမားများ၊ အရွက်သမားများ စုံလင်လှသည်။ ထိုသူများသည် သွားလာနေကျသူများ ဖြစ်သည့်အပြင် မန်ချူးအရာရှိများ၊ သွားလာခွင့်စခန်း ထုတ်ပေးထားသူများ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် အစောင့်ကျသူများသည် ထိုသူများကိုယ် ထပ်တလဲလဲ စစ်ဆေးပြီးမှ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

အာလူးအိတ်၊ ဂျုံအိတ်စသည်ဖြင့် စားသောက်ရော ကုန် ပစ္စည်းများသည် အထမ်းသမားများ၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် တွေ့နေရသည်။

အချို့က ကြီးမားသော မြင်းတောင်ကြီးများကို တောင်ပေါ်၌ ရွက်၍ တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်နေကြသည်။

သူတို့သည် နံနက်ဈေးအမိ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိရန် အပြေးအလွှား သွားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ယန်းချစ်သည် ကုန်ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးနေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဘဲဥသေတ္တာကြီးများနှင့် အာလူးအိတ်ကြီး များကို မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သေတ္တာများ၊ အိတ်များ၊ ထောင်းများသည် မြင်းလှည်းသုံးစီး အပြည့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကုန်ပစ္စည်းများ စုံလင်သည်နှင့် ယန်းချစ်သည် ထိုမြို့ကွက် အလေးမှနေ၍ အကျဉ်းစခန်းသို့ မြင်းလှည်းများကို မောင်း လာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းသုံးစီးသည် ယန်းချစ်၏ မြင်းနောက်မှ ထက်ကြပ်ကွေ့ လိုက်နေရသည်။

သူတို့သည် အကျဉ်းစခန်း၏ ပထမဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာ သည်။ အစောင့်က တံခါးကိုဖွင့်ပေး၏။ ထိုမြင်းလှည်းများသည် နေ့စဉ်ရိက္ခာဝယ်ယူနေကျဖြစ်၍ သူတို့အဖို့ အဆန်းမဟုတ် တော့ပေ။

ဒုတိယဂိတ်စာလည်း ထိုအတိုင်းပင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ မြင်းလည်းသုံးစင်းသည် စားဖိုရုံသို့ ရောက်ရှိပြီး ကြီးမားသောအဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံအား ရိက္ခာများထားသော အဆောက်အအုံ ဖြစ်လေသည်။

ယန်းချစ်သည် မြင်းလည်းပေါ်တွင် ပါလာသော ပစ္စည်းများကို အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ထည့်ပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ မြင်းလည်းများ ပြန်ထွက် သွားသည်နှင့် ယန်းချစ်သည် ထိုအဆောက်အအုံထဲသို့ ရုတ်တရက် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဘဲဥများ ထည့်ထားသော ဆွေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဘဲဥဆွေတ္တာသုံးလုံးတွင် လူသုံးယောက် ပါရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

လူသုံးယောက်....
ထိုလူသုံးယောက်ကို ယန်းချစ်က အတွင်းဘက်ကျသော ကျဉ်းမြောင်းသည့် အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုအခန်း၏ ပတ်လည်တွင် လုံးဝ အသုံးမပြုသော ခြင်းတောင်းများ သေတ္တာအဖောက်များ စုပုံထားသည်။ ယင်းအခန်း၌ ထိုသုံးယောက် ရှိပါသည်ဟု မည်သည့်အစောင့်အကြပ်များကမျှ စဉ်းစားမိမည် မဟုတ်ပေ။

ယန်းချစ်သည် သူငွေကြီး ကုန်းကျန်းထံမှ အကြောင်းကြားချက် ရရှိသည်နှင့် ထိုအခန်းကိုသူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လူသုံးယောက်မှာ ကျန်ချင်ဝါး၊ စုစေနှင့် လင်းပိုတို့ ဖြစ်သည်။ ယန်းချစ်သည် ကျန်ချင်ဝါးနှင့် အမျိုးသမီးကို တစ်ဦးစီ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က ဘာကူညီရမလဲ’

ကျန်ချင်ဝါးက....

‘ဒီနေရာက....’

‘ခင်ဗျားတို့ အကျဉ်းစခန်းထဲကို ရောက်နေတာ၊ အမှုနီတော့ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကို အပြင်မှာ ထားခဲ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။ သေတ္တာဖွင့်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ကြောင့် ဒီရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့ရတာပဲ’

ကျန်ချင်ဝါးက....

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က ဒီမှာပဲ နေရမှာလား’

ယန်းချစ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နေချင်ပါတယ်ဆိုလို့လဲ နေလို့ မရဘူး၊
မိုးချုပ်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အပြင်ကို ပြန်ပို့မယ်’

‘ကျုပ်တို့ တွေ့ချင်တဲ့လူနဲ့ မတွေ့ရဘူးလား’

ကျန်ချင်ဝါးက မေးလိုက်၏။ ယန်းချစ် ထိတ်ထိတ်ပျဉ်း
ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်
တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘာပြောချင်လဲ၊ ကျုပ်အဲဒီထဲတင်
ရအောင်ပို့ ပေးမယ်’

ကျန်ချင်ဝါးသည် စုဝေတို့ မျက်နှာကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်
လိုက်၏။ ယန်းချစ်က ရှင်းပြသည်။

‘ဒီအကျဉ်းစခန်းထဲကို ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ဝင်လို့ ရ
မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်တာနဲ့ အစောင့်အကြပ်
တွေက သိတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ လူချင်းတွေဆုံပြီး စောင့်
ပြောဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့
ချင်တာကိုတော့ ကျုပ်ပြောပေးနိုင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဒီည ပြန်ထွက်ရမှာပေါ့’

ကျန်ချင်ဝါးက မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ညကျရင် ထွက်လို့ ရအောင် ကျုပ်ဆောင်
ပေးမယ် ဒါပဲ’

ယန်းချစ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး သူ့တို့သုံးဦးအား အခန်း
ထဲ၌ ထားခဲ့ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

*

ဆွမ်ဆန်ကို အတွေ့ချစ်ဆုံးသူမှာ လင်းပို့ဖြစ်၏။ သူမတို့၏
မိသားစုက သက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ဆွမ်ဆန်သည် မည်ကဲ့သို့
များ ဒုက္ခခံစားနေရသည်ကို တွေ့လိုမြင်လိုလှသည်။

‘ကျန်မတို့ ဆွမ်ဆန်နဲ့ တွေ့လို့ မရဘူးလား’

သူမက ကျန်ချင်ဝါးကို တိုးတိုးမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျန်ချင်ဝါးသည် အခန်းကို စိတ်မချ၍ သူမမေးမြန်းသည်ကို
အဖြေမပေးသေးဘဲ အဆောက်အအုံကြီးထဲ၌ လှည့်ပတ်ကြည့်
သည်။

သူတို့ဆုတ်ရှိနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ယောင်မှား၍ ဖောက်ရှိမည့် မဟုတ်
သည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆယ်၍ စားသောက်ရိက္ခာများ ထုတ်ယူသူ ရှိသည့်တိုင်
အောင် သူတို့နှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းကွာဝေးသည့် ချွေ
ခန်းမှာပင် ထုတ်ယူကြမည် ဖြစ်သည်။

သူသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ လင်းပို့့က ပြောလိုက်၏။

‘တရားခံတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်တစ်တွဲ လေးယောက်တစ်တွဲ သံကြိုးနဲ့ဆက်ပြီး ချွတ်ထားတာဆိုတော့ ခက်ခဲနေတာပေါ့’

‘ဟင် ဆရာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

စုဝေက ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်ချင်းဝါးသစ်သားများ ကာရံထားသည့် အဆောက်အအုံ၏ အကောင်ပြုလိုက်သည်။

‘အဲဒီမှာ အပေါက်ကလေးရှိနေတယ်၊ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လို့ ရတယ်’

စုဝေနှင့်လင်းပို့့သည် ထိုအကာအရံဆီသို့ သွားရောက် အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် အတော်လှမ်းတွင် အကျဉ်းသားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

အချို့မှာ ကြီးမားသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ထမ်းပိုးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ လင်းပို့့မှာ အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားလေသည်။ ဆွမ်ဆန်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာလုပ်ကိုင်နေရမည်ဟု သူမစိတ်ထဲ၌ ထင်မိလာသည်။

လင်းပို့့သည် သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးမှ အထွက်ကြာအောင် ကြည့်ရှုနေစဉ် လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်

သည်။ အလယ်ကလူကို လင်းပို့့က ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွား၏။ ထိုလူမှာ ဆွမ်ဆန်ကလွဲ၍ တခြားလူ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဆွမ်ဆန်၏ တုတ်ခိုင်ထော ခန္ဓာကိုယ်သည် မှားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ လင်းပို့့သည် ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျန်ချင်းဝါးနှဇီ စုဝေသည် သူမအနားရောက်ရှိသွား၏။ ‘လင်းပို့့ ဘာဖြစ်တာလဲ’

စုဝေက မေးသည်။ လင်းပို့့ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်၍ငိုလိုက်သည်။ ကျန်ချင်းဝါးက သိလိုက်သည်။ သူသည် အပေါက်ကလေးမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

‘အလယ်ကလူဟာ ဆွမ်ဆန်ပေါ့’

လင်းပို့့က ပြောလိုက်သည်။ စုဝေနှင့်ကျန်ချင်းဝါးသည် ဆွမ်ဆန်ကို ချောင်းကြည့်နေမိသည်။ လင်းပို့့ ဝမ်းနည်းမည်ဆိုလဲ ဝမ်းနည်းစရာပင် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်တို့သုံးဦးသည် ကျောက်တုံးများကိုထမ်း၍ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုဆီသို့ စာရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။

ကျန်ချင်းဝါးက သူမ၏ကျောက်ပုတ်၍ ချော့လိုက်သည်။

‘စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ သူ မကြာခင် လွတ်ထော့မှာပါကွယ်’

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် ယန်းချစ်သည် သူ၏ကတိအထိုင်း ကျန်ချစ်ဝါးတို့ သုံးဦးအား ဆည်းခံကြေးများစွန့်ပစ်သည့် တံခါးပေါက်မှနေ၍ အကျဉ်းစခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။ အကျဉ်းစခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိမှ ယန်းချစ်သည် စိတ်အေးသွားပုံ ရသည်။

‘ဒီကောင်ပေါ်မှာ နေထိုင်သွားလာနေတဲ့ လူတွေဟာ အကျဉ်းစခန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူရယ်၊ ဈေးသည်တွေရယ် ဒါပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဈေးသည်အဖြစ် နေထိုင်မှု ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ယန်းချစ်က အကြံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်ချစ်ဝါးသည် ယန်းချစ်ကိုကြည့်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ယန်းချစ်သည် မိမိတို့ကိစ္စထဲ၌ မည်သည့်အခန်းက ပါဝင်နေပါသနည်း။ သူ့ဌေးကြီးကုန်းကျွန်း ပြောလိုက်သည်မှာ ယန်းချစ်ဆိုသူက အကူအညီပေးမည်ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ...ကျုပ်တို့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဘယ်အခန်းက ပါဝင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား’

အောင်အည်းမထားနိုင်သဖြင့် ကျန်ချစ်ဝါးက မေးလိုက်သည်။

ယန်းချစ်က....

‘ကျုပ်ဟာ...အကျဉ်းစခန်းရဲ့ အမှုထမ်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝနိကာ အကျဉ်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ် သူဌေးကြီးကုန်းကျွန်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူလိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို ကျုပ်က တတ်နိုင်သလောက် ပေးနေတာပဲ ဖြစ်တယ်’

ယန်းချစ်က ချီးချီးရှင်းရှင်းပင် ပြောပြ၏။ ကျန်ချစ်ဝါးက....

‘ဒါဖြင့် မြို့စားကြီး သားအဖကိစ္စကော ခင်ဗျားနဲ့ မပတ်သက်ဖူးလား’

ယန်းချစ်က ကျန်ချစ်ဝါးကို သိပ်ပြီး မနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာဆရာကြီး၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ အင်မတန် အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားစမ်းပါ။ ကျုပ် စကားကို ကုန်ကုန်ပြောထားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောချင်သလဲ ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှ ပြောပေးမယ်၊ ဒါကလဲ သူဌေးကြီး ကုန်းကျွန်းရဲ့ မျက်နှာကြောင့်ပဲ၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ကျုပ်နဲ့မပတ်သက်ရင် ပြီးသွားပဲ’

ယန်းချစ်၏စကားကို ကျန်ချစ်ဝါး ရှုတ်စုတ် နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျုပ်တို့က မြို့စားကြီးသားအဖကို ခေါ်ထုတ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲ’

ယန်းချစ်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ဆရာကြီး ကျုပ်စကားကို သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဒါ
ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး’

‘ဆွမ်းဆန်ကို ခေါ်ထုတ်မယ် ဆိုရင်ကော’

‘ခင်ဗျားတို့ သဘောပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ နှာစီးနေရုံပဲ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမှ မနှောင့်ယှက်ဘူး
ဟုတ်လား’

ယန်းချစ်က ငှက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ တုတ်လဲမကျိုးအောင်၊ မြှလဲ မသေအောင်
မရိုက်စာတ်ဖူးလား၊ ကျုပ်ရဲ့ရွှေမှာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
လုပ်နေရင်တော့ ဆက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ယန်းချစ် ဘာဆိုလိုချင်သည်ကို ကျန်ချင်ဝါး နားထောင်
သဘောပေါက်သွားသည်။

‘ကျုပ်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ’

အခန်း (၁၉)

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တဲသုံးလုံးရှိနေသည်။

တဲတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးသည် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်
လှမ်းခေါ်ပါက ကြားနိုင်လောက်သည့် အကွာအဝေးတွင်
ရှိသည်။

ထိုတဲသုံးတဲသည် အကျဉ်းစခန်း၏ အဓိကကျသော လုံခြုံ
ရေးစခန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ တောင်ကြောကို တွယ်ကပ်ကုတ်
ဆက်လာသော ရန်သူဟူသမျှကို ထိုတဲစခန်းကြီး သုံးခုစာ
တာဝန်ယူ၍ သုတ်ဆင်ရှင်းလင်းရ၏။

ထိုနေရာ၌ စောင့်ကြပ်ရသူ အစောင့်များမှာ ထိပ်တန်း
ရိုင်းသမားများချည်းသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ တဲတစ်တဲတွင်
စံထောက်စီ တာဝန်ပေးထားလေသည်။ ထိုသတင်းကို ကျန်
ချင်ဝါးက အတိုအကျ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျန်ချင်ဝါးက

စုဝေနှင့် လင်းပို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ စုဝေနှင့် လင်းပို့က ကျန်ချစ်ဝါး မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ကို နားစွဲစေရန် စောင့်စားနေကြသည်။

ကျန်ချစ်ဝါးသည် အဖန်ဖန်လဲလဲ စဉ်းစားခြင်းပြုခဲ့သည်။ စုဝေသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့ဖူးသောကြောင့် သူမအဖို့ အတွေ့အကြုံ ရသားသည့် အတွက် အခက်အခဲ သိပ်ပြီး တွေ့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသော်လည်း လင်းပို့ အတွက်ကိုမူ စိတ်မချပေ။

သူတို့သည် အကျဉ်းစခန်းရှိရာသို့ အလွယ်တကူ ရောက်လာကြသော်လည်း လှုပ်ရှားရသည်မှာ ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုခက်ခဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှေးဦးစွာ တောင်အောက်တွင်ရှိနေသော လူလေးယောက်ကို မခေါ်ဘဲ ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေနိုင် မပြေနိုင် စဉ်းစားကြည့်သည်။

မဖြစ်နိုင်၊ မိမိတို့ သုံးယောက်နှင့် ဆွမ်ဆန်ရော၊ မြို့စားကြီးဘားအဖကိုပါ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ခေါ်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မိုးနဂါး၊ လနဂါးနှင့် မျောက်ဖြူတို့ ရောက်ရှိမှသာ လျင် ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ကျန်ချစ်ဝါး တွက်ဆမိသည်။ ဤဆိုလျှင် တောင်ထိပ်၌ရှိနေသော အစောင့်များကို ရှင်းလင်းပေးမည်။

သို့ရာတွင် ကျန်ချစ်ဝါးအနေဖြင့် ထိုအစောင့်များကို မရှောင်လင်းချင်ပေ။ မလွဲသာမရှောင်သာ၍ ထိုအစောင့်များကို

ခိုက်ရလျှင် ရန်သူအားလုံးကို တပ်လှန့်သတ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

‘ကျွန်မတို့ တခြား နေရာကနေပြီး အချက်ပြလို မရဘူးလား’

စုဝေကပြောသည်။ သူတို့မူသက စီစဉ်ထားသည်မှာ တောင်ပေါ်၌ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီဆိုပါက မီးတုတ်နှင့် အချက်ပြမည်ဟု ဆဘောတူထားကြသည်။ တောင်အောက်က လူများသည် မီးတုတ်နှင့် အချက်ပြသည်ကိုသာ စောင့်စားနေကြမည် ဖြစ်သည်။

စုဝေ၏ သဘောမှာ ထိုကင်းစခန်းများနှင့် လွတ်ကင်းသည့် နေရာမှနေ၍ အချက်ပြရန် ဖြစ်သည်။ ကျန်ချစ်ဝါးက တွေးတောနေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ထိုအခါကို ရောက်အောင် သွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့’

* * *

တောင်ထိပ်၏အလယ်ဗဟိုတွင် အကျဉ်းစခန်း ရှိနေသောကြောင့် ကျန်ချစ်ဝါးတို့ သုံးယောက်သည် အကျဉ်းစခန်းကို

ကွေ့ပတ်၍ တောလမ်း အတိုင်း ဖြတ်သန်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။
ချွန်နွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် ခဲရာခဲဆစ်
ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ကြရပေသည်။

သူတို့သည် နေဝင်ချိန်ကစ၍ တောတန်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ
ရာ သန်းခေါင်အချိန်ပင် နီးကပ်လာသည်။

ထိုအချိန်ကမှပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တဲတစ်လုံးကို လှမ်းမြင်
လိုက်ရတော့၏။ ကျန်ချင်ဝါးသည် ခြေအစုံကို ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

‘ဒီစခန်းဟာ သုံးခုအနက် အလယ်စခန်းဖြစ်ရမယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျန်မတို့ အဲဒီစခန်းကို ဖြိုနိုင်ရင် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်
မလား’

စုဝေက မေးသည်။ ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘သူတို့အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်ရှိရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အဆက်အသွယ် ထားချင်မှလဲထားမယ်၊ ဒီတော့ မသေချာတဲ့
ကိစ္စတစ်ခုကို စိတ်မှန်းနဲ့လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က
သူတို့နဲ့ မတိုက်ခိုက်ရလေ ကောင်းလေပဲ’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး တဲနှင့် နီးနိုင်သမျှနီးရ
ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် အစောင့်များ၏ အ
အနေကို လေ့လာကြသည်။

* * *

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

သူတို့သည် တစ်ညလုံးစောစိုက်ကြည့်နေရာ တဲအတွင်းမှ ယခု
အချိန်ထိ လှုပ်ရှားမှုများ လုံးဝမတွေ့ရဘဲရှိ၏။ ထိုအခါ သုံး
ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ
ကြသည်။

သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကြ
ပြန်သည်။ ကျန်ချင်ဝါးသည် တိတ်ဆိတ်နေသော တဲအတွင်း
သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြက်တစ်ကောင်ဖြစ်သန်း
ပြေးသွားသည်ကလွဲ၍ တဲအတွင်း၌ လူသားတစ်ယောက်မျှ
ရှိမနေပေ။

စုဝေတို့သည် တဲအတွင်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာကြ
သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အဖြေရှာ
လိုက်ကြသည်။

ဤနေရာ၌ အစောင့်တဲ ဘယ်နှစ်လုံးရှိနေပါသနည်း။ ကျန်
ချင်ဝါးက တဲ၏အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သော
အခါ စိတ်ထဲ၌ သံသယတစ်ချက် ဝင်သွားသည်။ အရှက်အိုး
တစ်လုံးကိုတွေ့ရပြီး သောက်လက်စအရက်များကိုလည်း တွေ့
ရသောကြောင့် မကြာခင်က လူရှိနေခဲ့သည်ကို ဖော်ပြနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလူသည် တစ်ညလုံး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သည့်
အပြင် ယခု မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။

ကျန်ချင်ဝါးအား တတင်းပေးလိုက်သူသည် တဲသုံးလုံး
ထိပ်ဆန်း သိုင်းသမားခြောက်ယောက် အမြဲရှိနေသည်ဟု အထိ
အကျ ပြောသည်။

ယခု ဤတဲ၌ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ကျန်ချင်ဝါး၏ အတွေ့
မဆုံ မိပင်....

ကဲ၏ ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုမှ အရိပ်နှစ်ခုသည် ဝင်ပြိုင်တည်
ထိုးဒောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့ ဟည်။

*

အရိပ်နှစ်ရိပ်သည် ကြီးမားသော အချိန်အဟုန်ဖြင့်
အတွင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည်
ခင်းရှည်များကို အဆင့်ကိုင်ထားရာမှ ကျန်ချင်ဝါးတို့ကို စတင်
တိုက်ခိုက်တော့၏။

နံနက်စောစော လမ်းဆုံရာခြေညှိနှင့်အတူ ခားရောင်များ
ဖွေးခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ခွမ်း...ခွမ်း’

ခား...ခားချင်း ထိခိုက်သံတို့ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကျန်ချင်
ဝါးအဝန်ဖြင့် တိုက်ပွဲကိုရှောင်လွှဲ၍ ပရိနိုပ်တော့ပေ။

ခားအည် ကျန်ချင်ဝါးထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးသွင်းဝင်
ရောက်လာသည်။

‘ခွမ်း’

ကျန်ချင်ဝါးက သူ၏ခားဖြင့်ဆီးခံသည်။ သူသည် ရန်သူ၏
ခားကိုဆီး၍ ခံထားရာမှ ဝလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ဝေ့ဝိုက်လိုက်
ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ရန်သူ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

‘အား...’

မချီမဆန် အော်သံနှင့်အတူ ရန်သူခားသမား လဲကျသွား
သည်။ ရန်သူတစ်ယောက်ကစုဝေတို့ကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေသည်။
စုဝေနှစ်လင်းပို့သည် ရန်သူကို အားမာန်အပြည့်နှင့် ပြန်အည်
တိုက်ခိုက်နေ၏။

ရန်သူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သေဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်ရာ ကျန်တစ်ယောက်ကိုရှင်းရန် ကျန်ချင်ဝါးအဖို့ မဲယဉ်း
တော့ချေ။

သူသည် လဲကျနေသော ရန်သူကို ထားရစ်ပြီး စုဝေထို့ထံ
ပြေးသွားသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်က ချက်ချင်း ရပ်
တန့်သွားသည်။

တဲရှေ့၌ ရန်သူကေးယောက် သွားခနဲ ပေါ်လာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ကျန်ချင်ဝါးရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ရန်သူများသည် အားလုံးစုဝေး၍ သူတို့အား ပြန်လည် ခြောင်းမြောင်း နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ယခုမှ ရိပ်စားမိလိုက်တော့သည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် သူ့အား သတင်းပေးလိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ကျန်ဆဲမိလိုက်လေသည်။

သူသည် ကပျာကယာ တဲရွှေသို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ ရန်သူလေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က ကျန်ချင်ဝါးကို ဆီး၍ တိုက်ခိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက် တဲအတွင်းသို့ မဝင်ရောက်မီ လင်းပို့က ပြေးထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားလာတော့သည်။ အစောင့်သိုင်းသမားများ၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိပ်တန်း သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း ကျန်ချင်ဝါး အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

စိတ်ထဲမှလည်း အလိုလို လေးလံလာမိသည်။ သူသည် ထွက်လက်လွန်းလှသော ရန်သူနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သတိမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင်....
'အား....'

ဝယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ လွင့်စဉ်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျန်ချင်ဝါး တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ကျန်ချင်ဝါး မသိရပေ။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဓားဒဏ်ရာနှုတ်အတူ တောင်ထိပ်မှ အောက်

သို့ ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျန်ချင်ဝါး၏ စိတ်များ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့သည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် သူ့၏ထက်မြက်လှသော တောင်ပင်လယ် ဓားကွန်များကို သွန်သင်စွာ အသုံးပြုလိုက်လေ၏။

* * *

နေရောင်ခြည်က တစ်စတစ်စ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိုးနဂါးတို့ လေးယောက်လုံး တရားမဲ့ မအိပ်ရသေးပါ။ သူတို့သည် တောင်ထိပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်လာခဲ့သည်မှာ တစ်ညလုံးလိုလို ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တောင်ပေါ်မှ အချက်ပြမည်ကို စောင့်စားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ လနဂါးသည် ပျမ်းရီငြီးငွေ့စွာဖြင့် သမ်းဝေလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မိုးနဂါးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'သူတို့ ချောချောမောမောမှ ရောက်ကြပါ့မလားမသိဘူး' မိုးနဂါးသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ 'ချောချောမောမော ရောက်တဲ့တိုင်အောင်လဲ အခွင့်အရေးမချသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့'

စစ်ဟန်မင်းသည် စမ်းချောင်းမှ စီးကျနေသော ရေကို
လက်ခုပ်ဖြင့်ခင်ယူ၍ မျက်နှာကို ဆေးကြောနေ၏။ မျေးဂုံ
က ဘစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခွကြားပေါ်၌ ဝိုက်မျဉ်းနေ၏။ သူတို့
အားလုံး တစ်ညလုံးတောင်ပေါ်သို့သာ အာရုံစူးစိုက်ခဲ့ကြ၏။
မိုးသာ လင်းလာသော်လည်း အရက်ပြမှု လုံးဝမရှိသဖြင့်
အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့၏နားထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အသံက
ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ဘုန်း...’

တောင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခု အောက်သို့ ကျလာသည့်အသံ
ဖြစ်သည်။

ထိုအသံသည် သူတို့နှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာမှ ကြား
လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံး ထိုနေရာဆီသို့ အပြေ
အလွှား ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အမြင့်တွင်ရောက်ရှိနေသော မျောက်ဖြူက ထိုအရာကို လှမ်း
မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ချပြီး
ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံး မျက်နှာ
ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြရလေသည်။

ခားဖော်ရာဖြင့် အမြဲမို့ လိမ့်ကျလာသောကြောင့် မရှုမ
သေဆုံးနေသော လင်းပို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မိုးနဂါး
မျက်နှာမှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားလေတော့သည်။ သူတို့သည်
တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြီးသည်နှင့်အားလုံးတိုင်ပင်ထားကြသကဲ့သို့ တောင်ကုန်းပေါ်
သို့ ပြေးတက်ကြလေတော့၏။

မျောက်ဖြူက ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။

‘အပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်နေကြပြန်တူတယ်’

နောက်မှ မပြေးလိုက်လာရင်း လနဂါးကပြောသည်။

‘ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အပေါ်ရောက်အောင် တက်မယ်’

ပြောပြီးသည်နှင့် မျောက်ဖြူသည် သူ၏ကြိုးစကို အပေါ်သို့
ပစ်တင်လိုက်သည်။

သံချိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ငြိသွားကာ ကြိုးစတင်း
သွား၏။ ထိုအခါ မျောက်ဖြူက တွယ်၍ တက်သွား၏။ သူ
အပေါ်ရောက်ရှိသည့်အခါ အောက်ကလူများကို ကြိုးချပေး
သည်။ ထိုသူများ သူ၏အနားသို့ ရောက်ရှိလာမှ နောက်တစ်
ဆင့် ကြိုးစကိုပစ်ဖျက်သည်။

ထိုကြိုးဖြင့် လျစ်မြန်စွာ တက်သွား၏။ ကျန်လူသုံးယောက်
သည် မျောက်ဖြူပြုခဲ့၍ချပေးသော ကြိုးဖြင့် တွယ်ကပ်တက်ခဲ့
ပြန်၏။

သူတို့သည် တစ်နာရီနီးပါးအချိန်တွင် တောင်ကုန်းသုံးချိုး
နှစ်ချိုး ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ လေးယောက်စလုံး တောင်ကမ်း
ပါးရံ၏ ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်တွယ်ကပ်နေကြသည်။

သူတို့၏ စိတ်များသည် အလွန်အမင်းလှုပ်ရှားကာ ဒေါသ
ထွက်နေသည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်ဟန်မင်းသည် စိတ်အလှုပ်ရှား
ဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် ခုန်သွက်ယှဉ်၍ တိုက်ခိုက်စဉ် စိတ်လှုပ်
ရှားခဲ့သော်လည်း မြင့်မားသောနေရာကို ကုတ်အပ်၍ တွယ်

ထက်ရသောအခါ သူ၏စိတ်များသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သူသည် အမှတ်မထင် အောက်သို့ ပြန်ငုံ့ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ရင်ထဲအသည်းထဲ အေးခဲနေပြစ်သွားရသည်။ သူသည် ဒုတိယအကြိမ် အောက်သို့ ငုံ့မကြည့်ရဲတော့ပါ။ မျောက်ဖြူသည် ဤကိစ္စ၌ အလွန်အားထားရပြီး ချီးကျူးစရာကောင်းလှပေသည်။ သူ၏ကူညီမှုက အလွန်ခရီးခရောက်သည်။ ယခုထစ်ကြိမ် ကြိုးစကို ပစ်တင်ပါက တောင်ထိပ်ဆီသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေသည်။ လေက တဟူးဟူးတိုက်နေသဖြင့် အကျီစတိုက် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

‘မင်းတို့ အသာလေးကပ်နေကြဦး၊ ကျုပ်အပေါ်ရောက်မှလိုက်ခဲ’

မျောက်ဖြူက ပြောပြီး ကြိုးကို သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ သံချိတ်က မည်သည့်အရာကိုမှ ငြိတုယ်ခြင်းမရှိပဲ ပြန်ကျလာသည်။

မျောက်ဖြူသည် ကြိုးကိုပြန်ရစ်ခွေ၍ အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အပေါ်တွင် သံချိတ်နှင့်ငြိတုယ်စရာ သစ်ပင်များ အခြားကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ မရှိ၍သာ သံချိတ်နှင့်မချိတ်မိခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ဒုတိယအကြိမ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ သံချိတ်က ပြန်မကျဘဲ ကြီးထင်းသွားသည်။ မျောက်ဖြူသည် အားစိုက်၍ ဆွဲကြည့်ပြီးမှ လျင်မြန်စွာ တွယ်တက်သွားလေတော့သည်။

တောင်နှုတ်ပေးသို့ ရောက်သည်နှင့် ငုံ့သံချိတ်နှင့် ချိတ်ထားသော အရာဝတ္ထုကို ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။ သူပစ်တင်လိုက်၍ သံချိတ်နှင့်ငြိနေသော အရာဝတ္ထုမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ စုဝေပင်ဖြစ်လေသည်။ စုဝေသည် ဒဏ်ရာရရှိပြီး လဲနေ၏။ သို့သော် သူမသည် သတိလစ်နေရာမှ သတိပြန်လည်ရရှိလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်ချင်ဝါးက နောက်ဆုံးရန်သူကို သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ကျန်ချင်ဝါးအား ကူညီ တိုက်ခိုက်လိုသော်လည်း မထနိုင်တော့သဖြင့် ငေး၍ ကြည့်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်း၌ သံချိတ်နှင့် ကြိုးစကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုနေရာမှာ ပြောင်သလင်းဖြစ်နေ၍ သံချိတ်သည် မည်သည့်အရာမှ မချိတ်မိဘဲပြန်၍ ကျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သံချိတ်ကိုမြင်ရုံဖြင့် မျောက်ဖြူလက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် စုဝေသည် ဒဏ်ရာရသည့်ကြားမှ ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် တေ့ရွေ့နှင့် လိုမ့်သွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ် သံချိတ်ရောက်ရှိလစသောအခါ သူမသည် ထိုသံချိတ်ကို အမိအရ လှမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

သံချိုက်၏ကြီးက တစ်လသည့်နှင့်အမျှ သူမသည် အား
စိုက်၍ ဆွဲထားရသည်။ သူမက လွတ်လိုက်လျှင် တွယ်တက်
လာသောလူမှား ရုက္ခံးတွဲရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ရှိသမျှအားကို ဖျစ်ညှစ်၍ သံချိုက်ကို
အမိသရ ဆွဲထားလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်တွေ့လိုက်
သော မျောက်ဖြူသည် ကပျာကယာ ကုတ်တက်၍ သူမထံသို့
ပြေးလေသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်....
'အား....

ဟူးသာ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မျောက်ဖြူ
၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်သွားသည်။

တောင်ကမ်းပါး အစွန်းတွင် တွယ်ကပ်နေသော လူဆိုး
ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်၏ အော်သံဖြစ်မှန်း
သိလိုက်ရသော်လည်း မျောက်ဖြူ တားမျှမတတ်နိုင်ပါ။

သူသည် အပေါ်သို့ ရောက်အောင် ခုန်တက်ပြီး ကြီးနှစ်
ချောင်းကို သစ်ပင်၌ချည်ကာ အစနစ်ခုကို အောက်သို့ချစေ
လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် 'အား' ဟု အော်ဟစ်
ညည်းတွားသံကို ကြားရပြန်သည်။ ထိုအသံကား ကျန်ချင်ဝါး
နှင့် ထိုက်ခိုက်နေသည့် နောက်ဆုံးရန်သူ၏ အသံဖြစ်မှန်းသိ
လိုက်ရလေသည်။

* * *

ရှေးဦးစွာ လနဂါး ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် ကြီး
တစ်ချောင်းမှာ မိုးနဂါးက တွယ်၍ခိုတက်လာသည်။ မျောက်
ဖြူသည် ကြီးစကို ဆက်သက်၍ ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် မိုးနဂါးက မျက်စိမျက်နှာပျက် ခေါင်းယမ်းလိုက်
လေသည်။

'စစ်ဟန်မင်း အကြောက်လွန်သွားတယ်၊ တွယ်ကပ်ပြီး
ရပ်နေရတာကိုပဲ သူ့ စိတ်တွေက တော်တော် ချောက်ချားနေ
တယ်၊ ဒီကြားထဲ သူနင်းထားတဲ့ကျောက်ခဲက နည်းနည်းလေး
ပဲ ကျသွားတာကို လန့်ပြီးခုန်လိုက်တာ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့'

'ကျုပ်ဖမ်းဆွဲပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘူးဗျာ'
လနဂါးက ကြေကွဲဆိုးနှစ်စွာ ပြည့်စွက် ပြောသည်။
မျောက်ဖြူသည် လက်သီးကိုဆုပ်၍ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဆော့
ထိုးပစ်လိုက်လေသည်။

'မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးရတာ သိပ်နာပို့ ကောင်းတယ်၊
ဒီကောင်လေး ဒါလောက် အသည်းငယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်
နည်းနည်းမှ မထင်မိဘူး'

မျောက်ဖြူက မချီဘင်ကဲ ပြောလိုက်သည်။ ကျန်ချင်ဝါး
သည် စူးဝ၏ လက်မောင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာရထား
သည်ကို ဆေးဝါးများ သိပ်ထည့်ပေးနေသည်။

စုဒ္ဓအေး မိုးနဂါးက ပွေ့ထားလေသည်။

'ခက်တယ်ကွ၊ လင်းပို့နဲ့ စစ်ဟန်မင်းဟာ သိပ်ပြီး အတွေ့
အကြုံရှိကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ပွဲဦးထွက်
စွန့်စားမှုက သူတို့အားနဲ့ မမျှတအောင် ကြီးမားနေတယ်'

ကျန်ချင်ဝါးက ဆေးထည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထို့နောက် ကျန်ချင်ဝါးသည် စုဝေအား ပတ်တီးအချို့ကို
စည်းနှောင်ပေးပြီး သည်နှင့် မိုးနဂါးအား ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း သူ့ကိုထမ်း ခေါ်ခဲ့ကွာ၊ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ဆေးကုသ
ဖို့ သိပ် အရေးကြီးနေတယ်’

မိုးနဂါးသည် စုဝေအား ပခုံးပေါ် တင်လိုက်လေသည်။

စာခန်း (၂၀)

ဆွမ်ဆန်တို့ သုံးယောက်သည် ကျောက်တုံးကြီးများကို
သုံးခေါက်မျှ သယ်ပိုးပြီးသည့်နဂါး သောက်ခရ အနည်းငယ်
သောက်ကာ ခေတ္တအနားယူနေလိုက်သည်။

ထိုသို့ အနားယူနေစဉ် အာဏာသား ယန်းချစ်သည် သူတို့
ရွှေမှ လျင်မြန်စွာဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ထိုစဉ် ယန်းချစ်ထံမှ
တစ်စုံတစ်ခုသည် ဖုတ်ခနဲ ဆွမ်ဆန်၏ရွှေတွင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

စာရွက်လိပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်က ယန်းချစ်
အား သတိပေးမည်ဟု ကြံပြီးမှ မခေါ်တော့ဘဲ ယန်းချစ်
ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့်စာရွက်လိပ်ကို ကောက်၍ယူကာ ဖြန့်ကြည့်မိ
လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆွမ်ဆန်မှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်
သွားရတော့သည်။

ချိုးဝှဲက...
'ဘာလဲ...ဘာလဲ'

ချိုးဝှဲက စိတ်ဝင်စားဖြင့် ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်၏။
ဆွမ်ဆန်သည် ချိုးဝှဲကိုသက်ကာပြု၍ စာရွက်ထဲမှစာများ
ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။

'နဂါးနှင့် အပေါင်းအပါများ ရောက်ရှိနေသည်။
လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မည်ကဲ့သို့ အစီအစဉ်ရှိသည်ကို
အကြောင်းပြန်ပါ။ ထို့ပြင် မြို့စားကြီး သားအဖကို
လည်း ပါအောင် ခေါ်ထုတ်နိုင်မှု ဖြစ်မည်'။

ဆွမ်ဆန်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စာရွက်ကို ပါးစပ်ထဲ
ထည့်၍ ဝါးပစ်လိုက်သည်။ ချိုးဝှဲက ဆွမ်ဆန်ကိုငေးပြီးကြည့်
နေသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ လေး
လေး နက်နက် စဉ်းစားတွေးတောနေတော့သည်။

ဆွမ်ဆန်၏ စိတ်ထဲတွင် မိုးနဂါးတို့ ငါးယောက်စလုံး
ရောက်ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။

နဂါးသုံးယောက် သေဆုံးသွားသည်ကို ဆွမ်ဆန်မသိ
ဘေးပေ။ မိုးနဂါးတို့သည် ယန်းချစ်ကို စည်းရုံးထားနိုင်
သောကြောင့် ယန်းချစ်က ဆက်သွယ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
ထင်ထားသည်။

သို့သော် မြို့စားကြီးသားအဖကိုပါ အပါခေါ်ရမည်ဟု
လည်း ပါရှိနေသောကြောင့် မိုးနဂါးတို့မှာ မည်ကဲ့သို့သော

အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားသည်ကို ဆွမ်ဆန်အနေဖြင့် စဉ်းစား၍
မရအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုစွဲများအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် ယန်းချစ်
ကိုပင် ဆွေးနွေးမှုဖြစ်မည်ဟု ဆွမ်ဆန်က တူဆလိုက်သည်။
သို့သော် ထိုစာကိုချသွားပြီး အလုပ်သိမ်းသည့်တိုင်အောင်
ယန်းချစ်နဲ့ တစ်ကြိမ်မျှ မဆုံတော့သဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လုပ်
ရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

အချိန်ကုန်၍ ဉာဏ် ရောက်ရှိသွားသည်။ ယန်းချစ်ကို
မတွေ့ရပေ။ တွေ့မည့်တွေ့တော့ ဉာဏ်နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်
သည်။

ဆွမ်ဆန်တို့မှာ အဆောင်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေကြ၏။ အာဏာ
သားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဆွမ်ဆန်ကို သိကြီးများ
ဖြုတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ချိုးဝှဲနှင့် ကျီဘေးစာ
အာဏာသားနှစ်ယောက်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

'သူ့ကို ဘာကိစ္စ ခေါ်ထုတ်သွားတာလဲ'
'ဘယ်သိမှလဲ၊ အရာရှိတစ်ယောက်က ခေါ်ခိုင်းတာ'

ချိုးဝှဲသည် မကျေနပ်၍ ထပ်ပြောမည်ပြုရာ ဆွမ်ဆန်က
အချက်ပြု၍ ထားမြစ်ထားလိုက်သည်။

ဆွမ်ဆန်၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့အား သတ်ပစ်ဖို့ခေါ်ထုတ်
ခြင်းတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်ဟု သိထားသည်။

သူ စိုးရိမ်မိသည်မှာ ယန်းချစ်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်
သည်ကို တခြားအရာရှိများ သိသွား၍ များလားဟု တွေးမိ
လိုက်ခြင်းပင်။

သို့သော် သူ၏အထင်သည် မှားယွင်းသွားခဲ့လေသည်။
ယန်းချစ်သည် ဆွမ်ဆန်အား စစ်ဆေး မေးမြန်းစရာများ ရှိ
သည်ဟု ပြောပြီး ခေါ်တုတ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

* * *

အခန်းတစ်ခုထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်ကလေး တစ်တိုင်ကိုသာ
ထွန်းထားသည်။

အာဏာသားနှစ်ယောက်သည် ဆွမ်ဆန်အား ထိုအခန်း
ထဲသို့ ပို့ပြီးသည်နှင့် တံခါးကို အပြင်မှနေ၍ ပိတ်ထားလိုက်
လေသည်။ အခန်းထဲတွင် ယန်းချစ်က ထိုင်နေသည်။ သူ
အနားတွင် ထိုင်ရန် ကုသားထိုင်တစ်လုံးကို မေးငေါ့ပြလိုက်
သည်။ ဆွမ်ဆန်က ထိုကုသားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ခင်ဗျားနဲ့ တွဲထားတဲ့ လူတွေရဲ့ရွှေမှာ ကျုပ် ဘာစကား
မပြောချင်ဘူး’

ဆွမ်ဆန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းသာညှိတ်လိုက်သည်။

‘အပြစ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ
ကျုပ်အနေနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ စဆင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်’

‘သူတို့ အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

ယန်းချစ်က လက်သုံးချောင်း တောင်၍...

‘လူကြီးတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်’

ဆွမ်ဆန် အံ့အားလင့်သွားပြန်သည်။ သူ၏နဂါးခုနစ်ဖော်
မဟုတ်ဘဲ အခြားသူများ ဖြစ်နေ၍ ပည်ကဲ့သို့ စဉ်းစားရမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘သူတို့နာမည်တွေ မသိရဘူးလား’

ယန်းချစ်သည် (သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်းထဲမှ သိထား
သဖြင့်)...

‘တောင်ပင်လယ်စားသမား ကျန်ချင်ဝါးနဲ့ အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး’

ဆွမ်ဆန်သည် တောင်ပင်လယ်စားသမား ကျန်ချင်ဝါးကို
နာမည်သာ ကြားဖူးသည်။ လူကိုမသိပေ။ အပြင်မှာ ဘာတွေ
ဖြစ်နေသည်ကို ဆွမ်ဆန် နားမလည်နိုင်တော့ချေ။ အမျိုး
သမီး နှစ်ဦးနှင့် ကျန်ချင်ဝါးသည် နဂါးများက လွတ်လိုက်
သည့် ကိုယ်စားလှယ်များလား...

ဆွမ်ဆန်မှာ တိတိကျကျ မသိ၍ အပြောရ အဆို
ခက်ခဲနေသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ကူညီမှလဲ’

ယန်းချစ်သည် ဆွမ်ဆန်သဘောပေါက်စေရန် အနည်းငယ်
ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ် ဘယ်အခန်းကမှ မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါ
စကားဟာ မှားမပါဘယ်လေ၊ ကျုပ်အခန်းက ဆက်သွယ်ပေး ချ
သက်လက်ပဲ’

ဆွမ်ဆန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ‘သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ် ဘာမှ
 လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’
 ယန်းချစ်က ခုံးတုန်းလိုက်သည်။
 ‘အဲဒီအထိ ကျုပ်မှာ အာဏာမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား အုပ်ချုပ်
 ရေးမှူးကတော်နဲ့ ဆွေးနွေးပါလား၊ ဒါပဲ ကျုပ်တတ်နိုင်
 ကယ်’
 ယန်းချစ်က ကြံက မဆိုးပါ၊ ယခုကိစ္စတွင် သူမကိုချဉ်းစပ်
 ပူ ဖြစ်တော့မည်။
 ‘ကျုပ် သံကြိုးက လွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါလို့
 ခင်ဗျား ဟမ်းမားကို ပြောပေးနိုင်မလား’
 ယန်းချစ်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ....
 ‘ကျုပ် အဲဒီကိစ္စကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မဆောင်ရွက်ပေး
 နိုင်တော့ဘူးနော်’
 ဆွမ်ဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘စိတ်ချပါ’

* * *

သန်းကိုးသည် မိန်းမနှင့်သမီးကို အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသူ
 ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်ကသာ ပူဆော်လျှင်
 သန်းကိုးက မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေး၏။

တချို့... သန်းကိုးအား မိန်းမကိုကြောက်ရသူဟု ကိုရဲ့
 စကား ပြောကြ၏။ အမှန်မှာ သန်းကိုးသည် မိန်းမ တစ်
 ယောက်ကို ကြောက်စရာအကြောင်း မရှိပါ။
 ထိုစကားများသည် မလိုမုန်းတီး၍ ပြောသောစကားများ
 သာ ဖြစ်သည်။
 သန်းကိုးသည် အလိုလိုက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။
 ထခုပင် ကြည့်ပါ။ မိသားစုသုံးယောက် ထမင်းစားနေစဉ်
 သမီးကလေးသည် ထမင်းကို အောင်းစွာစားဘဲ မျက်နှာ
 စူထားသည်။
 ‘သမီး....ဘာလို့ ထမင်းမစားတာလဲ၊ နေမအောင်းဘူး
 လား’
 သမီးလေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 ‘ဒါဆို ဟင်းမအောင်းလို့နဲ့ တူတယ်၊ ဟမ်းမားကလဲ
 ကွာ သမီးလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ်ကျွေး
 ပါ’
 ‘မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့’
 သန်းကိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။
 ‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး’
 ‘ဦးဦးဆွမ်ဆန် သနားပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ကျောက်တုံး
 အကြီးကြီးတွေ ထမ်းနေရတယ်၊ နောက်ပြီး သံကြိုးနဲ့ချည်
 ထားတော့ သမီး ဘယ်စိတ်ဆောင်းပါစဉ်’

သန်းကိုးသည် သက်ပြင်း ချမိလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စသည် အထက်အရာရှိများက အမိန့်ပေးသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ ပယောဂ တစ်စုံတစ်ရာမပါ။

‘ဖေဖေလဲ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ ဒေါပေမယ်၊ ဖေဖေ မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်’

သမီးလေးက နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

‘ဖေဖေပြောရင် ရပါတယ်၊ ဦးဦးဆွမ်ဆန်ဟာ သမီးတို့ အသက်သခင် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဦးကိုတော့ ညာညာတာတာ ထားသမီပါအယ်’

သန်းကိုးသည် သက်ပြင်းချ၍ ဟမ်းမားကို လှမ်းကြည့် မိသည်။

‘ကဲပါ သမီးလေရယ်... ထမင်းစားပါ၊ ဖေဖေကြီးက သမီးဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပေးမှာပါ’

ဟမ်းမားက သမီးကိုချော့သလိုနဲ့စို့ သူမကိုယ်တိုင်ကပဲ သွယ်ဝိုက်၍ တိုက်တွန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခက်တယ်ကွာ၊ မကြာခင် တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ နေပြည်တော်က အရာရှိကြီးတွေက အကျဉ်းစခန်းကို လာစစ်ဆေးမယ်၊ တကယ်လို့ တွေ့သွားရင် ငါလဲမကောင်းဘူး’

သန်းကိုးက ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်လိုက်၏။

ဟမ်းမားက...

‘နေပြည်တော်က အရာရှိတွေက ဘယ်ကော့လာမှာမို့လို့

‘သုံးလေးရက်အတွင်း ထောက်မယ်လို့ သတင်းရထားတယ်...’

‘တယ်သူတွေမို့လဲ’

သန်းကိုးက ပခုံးတုန်၍ ထက်ခါလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူလာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ အရာရှိတွေသာရင် တော်ဆေးတာပေါ့’

ဟမ်းမားက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

‘ဒီမှာ ထင်တုံးတွေလဲ တော်တော်များနေတယ်၊ ဘုကိုခေါ်ခိုင်းထားပါဦးလား၊ သမီးလေးလဲ ကျေနပ်သွားအောင် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ၊ အရာရှိတွေ လာစစ်ဆေးတော့ ဘုနေရာကို ပြန်ပို့ထားတာပေါ့’

သန်းကိုးသည် အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွမ်ဆန်သည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်၌ ထာဝန်ကျသည်။ ထိုနေ့သည် မိုးနဂါးတို့ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည့်နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဟမ်းမား၏ သမီးကလေးသည် ထင်းခွဲနေသော ဆွမ်ဆန်အနားသို့ သွားကာ ဝမ်းသာစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြားနေပေသည်။

‘ဦးဦး ဒီမှာ အလုပ် လာလုပ်တာ သမီး သိပ်ဝမ်းသာ
တာပဲ’

ဆွမ်ဆန်က သမီးကလေးကို ကောက်ယူပေ့ ချီ၍ နုပွားကလေး
ကို နမ်းရှုံ့လိုက်လေသည်။ သန်းကိုးသည် ထိုမြင်းကွင်းကို
ကြည့်ကာ ကြည့်နှုတ်စွာဖြင့် ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ဖြင့်
ပြင်ပသို့ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ဟမ်းမား သူ၏အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
ဟမ်းမားက သမီးကလေးအား ကလေးထိန်းလက်သို့ အပ်ပြု
ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ရှစ်....တာတွေ အရေးကြီးလို့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တလဲ
သူမက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် တပ်၍ မေးသည်။

‘ကျုပ်...ဒီနေရာက လွတ်မြောက်အောင် ထွက်သွားရ
တယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ ဘာပြောချင်သလဲ’

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောရရင် ရှင့်ကို အရာရှိတွေက
လုံးဝ လွတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားချင်တာပေါ့ရှင့်
မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ သာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထင်ကြပ်ပြီး ခံစား
ရတာ’

ဆွမ်ဆန်သည် ထင်းတုံးကို သုံးစေးချက်ဆက်၍ ပေါက်
လိုက်ပြီးမှ သူမကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်လွတ်မြောက်တင်ကို ကြည့်ချင်တယ်ပေါ့’

ဟမ်းမားသည် ဆွမ်ဆန်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင်
စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ရှင့်မှာ အကြံအစည်ရှိနေပြီလား’

‘ခင်ဗျား ကူညီမှာလား’

‘ဒီသုံးစေးရက်အတွင်း နေပြည်တော်က အရာရှိတွေ ရောက်
လာလိမ့်မယ်၊ ရှင့်မှာ အကြံအစည်ရှိရင် ခပ်မြန်မြန်ပြောပါ’
ဆွမ်ဆန်က အနည်းငယ်စဉ်းစား၍....

‘ခင်ဗျား မြို့ကွက်ထဲကို သွားလို့ ရတယ်မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ ဈေးကို သွားနေကျပဲ’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ရဲ့လူတွေနဲ့ သွားတွေပေးနိုင်မလား’

‘ဒီလောက်တော့ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ်’

ဆွမ်ဆန် ကျေနပ်သွားသည်။

‘ကျုပ်အနေနဲ့ကလဲ အဲဒီလောက်ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်
တာပါပဲ’

‘ဘယ်တော့သွားရမှလဲ’

ဟမ်းမားက မေးလိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ပဲသွားပါ’

‘ကျွန်မက ဘယ်သူ ဆီသွားရမှလဲ’

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဆွမ်ဆန် အကြပ်ရိုက်သွားသည်။

ကျန်ချင်ဝါးနှင့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်
နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို ဆွမ်ဆန် မသိချေ။ ယန်းချစ်နှင့်အတူ
သွားလျှင် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ထိုကိစ္စ၌ ယန်းချစ် ပါဝင်နေ
မှန်း မသိစေချင်ပါ။ ယန်းချစ်အနေနှင့်လည်း အုပ်ချုပ်ရေး
မှူး ကတော် သိမည်ကို လိုလားမည် မဟုတ်ပေ။

သူ ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်....

‘ရှင်ကိစ္စ ယန်းချစ် မဆီဘူးလား’

ဟမ်းမားက ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်၏။

‘သူ့ကိုတော့ ကျုပ်က နည်းနည်းပါးပါး စည်းချုံးတတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် လူ့တို့ကို သူ့လဲ သိဉ္ဇာ မဟုတ်ပါဘူး’-

ဆွမ်ဆန်က မတင်မကျ အပြောပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မက ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်ရမှာလဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် တွေးခဏာနေရင် မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သိသွားသည်။ အိတ်ထဲမှ ရှည်ပျော့ပျော့ နဂါးရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဟမ်းမားအား လှမ်းပေးလိုက်ခဲ့သည်။

‘ပျေးထဲထုတ်ရင် အဲဒါလေးကို လက်မောင်းမှာ ချိတ်ထားလိုက်ပါ။ တချို့လူတွေကတော့ အလှူချိတ်ထားတာထင်မှာပဲ’

ဟမ်းမားက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဆို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ’

* * *

ငေါ့ယုဆွတ်သည် ဤတောင်ပေါ်၌ အရက်ရောင်းချသည်မှာ အခက်ကြုံမြဲဖြစ်သည်။ သူသည် လေးဆယ် ငါးခန့် အရက်ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ငွေကြေး များများစား

ရုဆောင်းမိခြင်း မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရက်သည် အနည်းအပါးသာ ရောင်းချရသည့်အပြင် အမြတ်အစွန်းအလည်း အလွန် နည်းပါးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မနေ့ညကမူ သူသည် ငွေတစ်ထောင်တိတိကို အရက်မရောင်းရဘဲ ရရှိလိုက်လေသည်။

သူ့အား မန်ချူးအရာရှိတစ်ဦးက ပေးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ငေါ့ယုဆွတ်သည် ငွေတစ်ထောင် ရသဖြင့် အတော်ပင် ပျော်ရွှင်သွားတော့သည်။

သူသည် ယနေ့မနက်တွင် ပို၍ပင် ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာရှိသည် ယနေ့မနက်တွင်လည်း နောက်ထပ် ငွေတစ်ထောင် ပေးမည်ဟု အတိအပသွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင် ရရှိထားပြီး ယနေ့တွင်လည်း နောက်ထပ် ငွေတစ်ထောင် ထပ်မံ၍ ရရှိဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် အရက်ဆိုင်ကို လုံးဝမဖွင့်တော့ဘဲ တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အရာရှိကြီးလာလျှင် စားသောက်ရန်အတွက် အရက်နှင့် စားစရာအချို့ကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး အရာရှိကို ပျော်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ခေါက်...ခေါက်’

* * *

ငေါ့ယုဆွတ်သည် အားရဝမ်းသာ ပြေးသွားပြီး ပိတ်ထား
သော တံခါးကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာအောင် အသာကလေး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဆရာကြီး လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က အတတ်...’

ငေါ့ယုဆွတ် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။
ဝင်လာသူမှာ သူ့မျှော်နေသည့် အရာရှိမဟုတ်ပဲ အရပ်ရှည်ရှည်
နှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်....

‘ဒီနေ့ အရက်ဆိုင် မဖွင့်....’

ငေါ့ယုဆွတ်က ထိုအရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူကို တွန်းထုတ်ရန်
ပြောလိုက်သော်လည်း အရပ်ရှည်ရှည်လူသည် အထဲသို့ ရောက်ရန်
လာပြီး တံခါးကို ဂျိမ်းနေမြည်အောင် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဪ...ခင်ဗျားက စားသောက်စရာနဲ့ အရက်ကို အသစ်
ပြင်ထားတာကိုး’

ဝင်လာသူက ပြောပြီး စားပွဲပေါ်ထိုင်ကာ အရက်ကို
ယူ၍ သောက်လိုက်လေသည်။ ငေါ့ယုဆွတ်၏ မျက်နှာတွင်
သွေးမရှိဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ဝင်လာ
သူအား တိုက်ခိုက်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်
လာသူ၏ လက်က သူ၏လည်ပင်းကို ညှစ်ထားလိုက်သည်။

‘ထိုင်စမ်း...အေးအေးအေးအေး’

ငေါ့ယုဆွတ် စားပွဲတွင် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်
ရသည်။ ဝင်လာသူက စားသောက်ရမ်း ငေါ့ယုဆွတ်၏ မျက်
နှာကို မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

‘ဘယ်လောက်ရသလဲ’

ငေါ့ယုဆွတ်က မပြေပါ။ ဝင်လာသူက လည်ပင်းကို ခပ်
တင်းတင်း ညှစ်လိုက်သည်။ ငေါ့ယုဆွတ် မျက်လုံးပြူး၍ လျှာ
ထွက်လာမှ လက်ကို အနည်းငယ် ပြန်လျှော့လိုက်သည်။

‘ဘယ်လောက်ရသလဲ’

‘တ...တ...တစ်ထောင်’

ဝင်လာသူက ပြုံးလိုက်သည်။

‘နောက်ထပ်လဲ ရဦးမယ်မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘ဘယ်လောက် ထပ်ရမလဲ’

‘တစ်...တစ်ထောင်’

ဝင်လာသူက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီအစားအသောက်တွေက သူ့အတွက် ပြင်ထားတာ
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ငေါ့ယုဆွတ်သည် လည်ပင်းကို ညှစ်ထားခြင်း ခံထားရ
သဖြင့် အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဲဒီလူ လာမစားလို့ ဝါစားတာကို မင်း စိတ်ဆိုးနေ
သလား’

‘မ...မဆိုးပါဘူး ဆရာကြီး’

‘အဲဒီဆရာရှိ ပေးသွားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်အယ်မှာလဲ’

‘ရှိပါတယ်’

ဝင်လာသူက လက်ဖြန့်လိုက်သည်။ ငေါ့ယုဆွတ်သည် ငွေ
တစ်ထောင် ထုတ်ပေးရမှာ ဝန်လွှေးနေသည်။

'ဟေ့ ငါပေးစမ်းကွာ၊ ဒီငွေတစ်ထောင်ကို မင်းသုံးရမ္မာမှ မဟုတ်ဘဲ'

ဝင်လာသူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငေါ့ယုဆွတ်သူ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ဝင်လာသူကို ကြည့်ကာ တစ်ထောင်ကို လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဝင်လာသူသည် ငွေတစ်ထောင် ပြေးသည်နှင့် ငေါ့ယုဆွတ်၏ လည်ပင်းကို အနည်းငယ် အားစိုက်၍ ညှစ်လိုက်၏။
'အား.....အ'

အသံက ကျယ်လောင်ခြင်း မရှိဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ငေါ့ယုဆွတ် အရှင်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားချိန်တွင် အရှည်ရှည်နှင့် ဝင်လာသူသည် ထိုတံခါးပေါက်မှပင် အသံအသာ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။

လနဂါးနှင့် မျောက်ဖြူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စောင့်နေသည်။ မကြာမီ အရှက်ဆိုင်ထဲမှ ကျန်ချင်ဝါး လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် အပြင်ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို အသာ ပြန်ပိတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာပြီး လနဂါးနှင့် မျောက်ဖြူနားတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ မျက်နှာစာစုံလုံး နီမြန်းပြီး ခက်ထန်တမ်းစာနေသည့် ကျန်ချင်ဝါးကို လနဂါးတို့က မသိမသာ အကဲခတ်၍ ကြည့်မိကြသည်။

ကျန်ချင်ဝါးက သူတို့နှစ်ယောက် ကြားလောက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

'တော်တော်သစ္စာမဲ့တဲ့ အရှက်ဆိုင်၊ မနေ့က တို့သုံးယောက် အဲဒီမှာ ဟည်းခိုတယ် ကျသင့်တဲ့ငွေထက် ပိုပေးတယ်၊ မနီချူး အစောင့်တွေရဲ့ တဲသုံးလုံးအကြောင်းကို သူကပဲ တို့ကိုပြော ပြတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါလဲ သူ့အပေါ် တော်တော် ယုံကြည် သွားတာပေါ့'

ကျန်ချင်ဝါးသည် ခဏထိုင်ပြီးမှ နာကြည်းစွာဖြင့် ဆက်၍ ပြောလေသည်။

'ဒီကောင်က ဘယ်လောက်သစ္စာမဲ့သလဲဆိုရင် တဲသုံးလုံးအ အရာရှိကိုလွဲ သူက သတင်းပြန်ပေးတယ်၊ ဟိုအရာရှိက သူ့ကို ငွေတစ်ထောင် ပေးပြီး တို့ကို စောင့်တိုက်ခိုက်တာပေါ့ကွ'

ကျန်ချင်ဝါး မျက်နှာနီမြန်းပြီး ဒေါသထွက်နေသည်မှာ ယခုမှ အဖြေပေါ်သွားတော့သည်။

'ဆရာကြီး ကိစ္စတုံး စီရင်လိုက်ပြီလား'

ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဒီကောင်မျိုး လူ့ပြည်မှာထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး'

‘ဒါထက် ဆရာကြီး၊ တဲသုံးလုံးက ကင်းသမားတွေ မရှိ
တော့တဲ့ကိစ္စ သူတို့ဘယ်တော့သိမလဲ၊ အဲဒီကိစ္စ သိသွားရင်
ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာတော့မှာ သေချာတယ်
ကျန်ချင်ဝါးသည် သက်ပြင်းကိုလေးလေးပင်ပင်ချ၍ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်လေသည်။’

‘ဒီကောင်တွေ ရုတ်တရက်တော့ သိဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ တစ်လကို တစ်ခါပဲ လူချင်းလဲ
တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း စစ်ဆေးနေတဲ့သူ
ရှိမရှိတော့ မပြောတတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း လှုပ်ရှားနိုင်မယ်
ဆိုရင်တော့ အခြေအနေက သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာမယ်
လို့ မထင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အခု ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေတဲ့ အဘိုး
ကြီးနဲ့ အဘွားကြီးအကော စိတ်ချရပါ့မလား’

လနဂါးက ပြန်မေးလိုက်၏။ ကျန်ချင်ဝါးက တင်းမာ
သော မျက်နှာထားဖြင့်...

‘ရိုးသားပုံတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စုဝေဒက်ရာရရှိ
လဒ်တာကို သိပ်ပြီး မဆက်ခံချင်ဘူး၊ မေးလားစမ်းလားမလုပ်
ပေမယ့် သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေက သံသယရှိနေတယ်၊ ဒီမှာ
လနဂါး၊ ကိုယ် အမျိုးသားဘက်ကမရပ်တည်တဲ့ သစ္စာဖောက်
တွေကို ငါသတိပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ခပ်အေးအေး ခပ်ပျင်းပျင်းသမား
ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
ပြတ်သားမှုရှိသည်ကို သိရှိလာရသည်။

သူသည် ဈေးရောင်းနေသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီး
လင်မယားအိမ်တွင် တည်းခိုခွင့်တောင်း၍ စုဝေကို ဆေးကုသ
နေရသည်။ မိုးနဂါးသည် စုဝေအား ပြုစုရန် အနားတွင်
စောင့်နေရပေသည်။

‘ဒါနဲ့ အထဲကအခြေအနေကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့သိရ
မလဲ’

မျောက်ဖြူက ဝင်မေးလိုက်၏။ ကျန်ချင်ဝါးက....

‘ငါလဲ အဲဒါပဲ စောင့်နေတာပေါ့၊ ဟို....ယန်းချစ်ဆိုတဲ့
လူ လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ထိုစဉ် မြင်းလည်းတစ်စီးသည် သူတို့၏ရွှေမှ ဖြတ်၍မောင်း
သွားလေသည်။ မြင်းလည်းပေါ်၌ မြင်းလည်းမောင်းသူနှင့်
ခရီးသည် တစ်ယောက်သာ ပါရှိလာသည်။ ခရီးသည်မှာ
အမျိုးသမီးဖြစ်သည်ကို တွေ့၏။ ထို့ပြင် ယင်းအမျိုးသမီး
သည် တရုတ်အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ မန်ချူးအမျိုးသမီး ဖြစ်
နေပေသည်။

လနဂါးသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးကိုတွေ့လိုက်
ရသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မိလေသည်။

‘လာဗျာ....ကျုပ်တို့ မြင်းလည်းနောက် ခပ်မြန်မြန်လိုက်ရ
အောင်’

လနဂါးသည် ထိုသို့ပြောပြီး ရွှေမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်
သွားရာ ကျန်ချင်ဝါးနှင့် မျောက်ဖြူသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့်
နောက်မှလိုက်သွားရတော့၏။

မြင်းလည်းမှာ ဈေးကွက်ကို ကျော်ဖြတ်၍ လမ်းတစ်လမ်း
သို့ ချိုးကွေ့ကာ ဆက်လက် မောင်းနှင် သွားလေသည်။
လနဂါးတို့ သုံးယောက်သည် မြင်းလည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်သောအခါ မြင်းလည်းသမားက မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်
ရန် ယန်ပြင်လိုက်၏။

‘မရပ်နဲ့ရှင် ဆက်မောင်းပါ၊ ခရီးသည်တွေ လိုက်ချင်လိုက်
ပါစေ’

အမိုးသမီးက ပြောလိုက်သဖြင့် မြင်းလည်းသမားက
ဆက်မောင်းသွားသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် အမိုးသမီး
က မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်ခိုင်းပြီး အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု
ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ ဘုရား
ကျောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အမိုးသမီးသည် ဘုရားကျောင်း၏ညာဘက်ရှိ စင်္ကြံလမ်း
အတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ နောက်
လိုက်လေသည့် လူသုံးယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ထိုမှတစ်ဖန် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်း
စောင်းမွှောက် လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ လူသွားလူလာ ပြတ်လပ်
ရှင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့ရမှ သူမသည် လနဂါးတို့သုံးယောက်
အနီး ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

‘ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေတာလဲ’
လနဂါးသည် သူမ၏ အင်္ကျီပတ်မောင်းတွင် တွယ်ကပ်နေ
သော လနဂါးရုပ်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီလနဂါးရုပ်လေးက လှလို့ ကျွန်မတပ်ထားတာ’
‘ဘာဖြစ်လို့ အင်္ကျီပတ်မောင်းမှာမှ ရွေးပြီးတပ်ထားရ
တာလဲ’

အမိုးသမီးသည် သုံးယောက်လုံးကို ဝေ့၍ ကြည့်သည်။
‘ပိုလှမယ် ထင်လို့ပေါ့’

လနဂါးသည် အမိုးသမီးကို မည်ကဲ့သို့ နားလည်ရမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရှိနား
လည်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းတာမျိုး
ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

‘အဲဒီလနဂါးက စကားပြောတတ်တယ် မဟုတ်လားဗျ’
လနဂါးက မေးရာ သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူး’
‘သူက ဘယ်သူ့ကို စကားပြောမှာလဲ’
‘အမိုးသမီး နှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်’
လနဂါးမှာ တောဝေသွားသည်။ သူသည် ကျန်ချစ်ဝါးကို
တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ကျန်ချစ်ဝါး စိတ်ထဲ၌ အမိုး

သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ မိမိနှင့်စုဝေလင်းပို့တို့ကို ပြောခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးနေမိ၏။

ယန်းချစ်သည် မိမိတို့သုံးဦးကိုသာ သိထား၍ နေ့နဂါးကို ပြောပြထားမည်။ ထို့ကြောင့် နေ့နဂါး၏ ထိုသို့မူကြားပြီး လွတ်လိုက်သောသူသာ ဖြစ်ရမည်ကို ချက်ချင်း သတောပေါက်သွားသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ကျန်ချင်ဝါး’
အမျိုးသမီးက ကျန်ချင်ဝါးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟို...မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အော’
‘ရှိပါတယ်’

‘ကင်းစခန်းကိုတိုက်ခိုက်ရင်း လင်းပို့ ကျဆုံးသွားသည်ကို ထည့်မပြောလို၍ ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ရှိပါတယ် ဟူ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးက လနဂါးနှင့် မျောက်ဖြူကိုကြည့်ကာ...
‘သူတို့က ဘယ်သူလဲ’

လနဂါးသည် သူ၏အိတ်တစ်ခုအတွင်းမှ နဂါးရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ပြသလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က လနဂါး၊ သူကမျောက်ဖြူ’
အမျိုးသမီး ယုံကြည်သွားသည်။

‘ရှင်တို့ လူစုံသားပဲ၊ ကဲ...အချိန် သိပ်မရှာဘူး။ အစီအစဉ် ဘာရှိလဲ၊ ခပ်မြန်မြန်ပြော’

လနဂါး မျောက်ဖြူနှင့်ကျန်ချင်ဝါးတို့ ခေတ္တမျှ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြသည်။ ထိုသို့ တိုင်ပင်ကြသော်လည်း သူတို့အဖို့ တိကျသော အဖြေမရနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုလောလောဆယ်တွင် စုဝေမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် လုံးဝ မထနိုင်သေးသဖြင့် ထွက်ပြေးရန် အခက်အခဲ ရှိနေသေးသည်။

သူမကို ထားခဲ့၍လည်း မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပေ။ အနည်းဆုံး နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် အချိန်ယူမှဖြစ်မည်ဟု သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အမျိုးသမီးအား ဖြေပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဟမ်းမားပင်ဖြစ်သည်။

‘ရှင်တို့ အစီအစဉ် မဆိုးပါဘူး။ အခု တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ လုံးဝမလှုပ်ရှားတာလဲ ကောင်းပါတယ်’

ဟမ်းမားကပြောသည်။ သူမ၏စကားကြောင့် ကျန်ချင်ဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘နေပြည်တော်က မန်ချူးအရာရှိကြီးတွေ အကျဉ်းစခန်းကို လာစစ်ဆေးဖို့ရှိတယ်။ သူတို့ပြန်သွားပြီးမှဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

ကျန်ချင်ဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မန်ချူးအရာရှိကြီးတွေ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကို သတ်မှတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ’

ဟမ်းမားက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူတို့အနားမှ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ လနဂါးသည် သူမကို မျက်စိတဆုံကြည့်ပြီးမှ ကျန်ချစ်ဝါးဆက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

‘ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

ကျန်ချစ်ဝါးက အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောဖို့က သိပ်လွယ်ကူပါတယ်။ ဆွမ်ဆန်ဟာ အကျဉ်းစခန်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့ မိန်းမနဲ့ သမီးလေး အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း လူတိုင်းပြောနေကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဆွမ်ဆန်ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမိန်းမပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

လနဂါးက ပါးစပ်ဖောင်းလောင်း ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဟာ...ဟုတ်သားပဲ’

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၀၊ ၆ လမ်း
မင်းမာလမ်း ၄ မြို့
ရက် ၂၁၃၄၄

အခန်း (၂၀)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသန်းကိုး၏မျက်နှာသည် တမ်းမာခက်ထန်နေ၏။

သူ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် အစောစိုအကြပ်များစုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆွမ်ဆန်သည် ထမင်းရုံထဲ၌ ထမ်းများကို ခွဲနေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့၏ပြောစကားများကို အတိုင်းသား ကြားနေရပေသည်။

‘ကျုပ်တို့ဆီကို ရန်သူတွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး ထင်ရှားနေပြီ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သတိဝီရိယရှိကြပါ’

သန်းကိုးက ပြောလိုက်၏။

မန်ချူးအာဏာသား တစ်ယောက်က...

‘ဒီရန်သူဟာ ဆွမ်ဆန်နဲ့ ပတ်သက်နေမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်။ သူ့ကို ဒီအကျဉ်းစခန်းမှာ ထားတာ မြေပေးတစ်

စောင်ကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားတော့ အတူတူပဲ၊ နေပြည်တော်
အထူးပိုက်ပိုက်မှုကြီးတွေလာရင် အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့
အသေးစိတ် တင်ပြဖို့လိုတယ်

သန်းကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မူနပါတယ်၊ ဒါကတော့ တင်ပြရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
စောစောစောပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဆွမ်ဆန်နဲ့ ပတ်သက်နေမယ်
လို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်၊ ဒီလို တစ်ထစ်ချယူဆလို့ ဘယ်
မလဲ၊ တခြားရန်သူကော မရှိနိုင်တော့ဘူးလား၊ အစောင်၊
ဆုံးက ရန်သူကိုရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီးမှ အဖြေပေးတော့အစောင်၊
ဆုံးပဲ’

မန်ချူးအင်ကာသားက သန်းကိုး၏ စကားကို သိပ်ပြီ၊
ကျေနပ်ဟန်တွေချေ။ အသံက စောစောကထက် ကျယ်လောင်
လာသည်။

‘ဆွမ်ဆန်ရဲ့ နဂါးခုနစ်ဖော် အဖွဲ့သားကလွဲပြီး တခြား
ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးသမား ခြောက်
ယောက်လုံးကို သတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိ
မှာလဲ’

ထိုစဉ် အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဒါတွေ ပြောနေလို့ အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်ရန်သူ ဖြစ်
ဖြစ် အမြန်ဆုံး ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်’
သူတို့သည် အစောင့်ခြောက်ယောက်၏ အလောင်းများကို
ယနေ့မနက်တွင် တွေ့ရှိပြီး ယခုကဲ့သို့ စုဝေးပြောဆိုနေကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး၏ အဓိက လိုလားချက်မှာ ဤ
အကျဉ်းစခန်း၌ ဆွမ်ဆန်မရှိဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဆွမ်ဆန်ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး အကျဉ်းစခန်း၌ ကြီးမား
သော ပြဿနာများနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရမည်ဟု အားလုံးက ပြော
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်ဆန်၏ကိစ္စကို နေပြည်တော်မှ အထူး
ကြီးများ ဖောက်ရှိလာသည်နှင့် အမြန်ဆုံး ပြေရှင်းခိုင်းမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသန်းကိုးသည် မြင်းကို လက်မှဆွဲလာရင်း
ထင်းကားသော တဲအနားမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ သူသည်
အသတ်ခံရသော လူခြောက်ယောက် အတွက် အတော်ပင်
ခေါင်းခဲသွားပုံရသည်။ သူသည် ထင်းခွဲနေသော ဆွမ်ဆန်၏
အနားသို့ ရောက်သည့်အခါ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ခင်ဗျားကို နေရာဟောင်း ပြန်ပို့
ရမိမယ်’

ဆွမ်ဆန်သည် ထိုကိစ္စကို သိရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း မသိဟန်
ပြု၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

၁၂၄ ○ မိုးကျော်သူ

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မနက်ဖြန် နေပြည်တော်က အရာရှိကြီးတွေ ရောက်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒီပုံစံမျိုးထားရင် ကျုပ်အတွက်ပိုပြီး အပြစ်ကြီးမှာ သေချာနေပြီး နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ နဂါး ခုနစ်ပေ အဖွဲ့က တယ်ရက်စက်တာပဲ’

ဆွမ်ဆန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ နဂါးခုနစ်ပေဟာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းမရှိဘဲ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မရက်စက်ခဲ့ဘူး၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တောင်စောင်းမှာစောင့်တဲ့ ကျုပ်တို့လူနဲ့ ခြောက်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်တာ ခင်ဗျား အပေါင်းအသင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ခင်ဗျားတို့လူက သတ်ပြီး တောင်ပေါ်က ပစ်ချထားတာကို တော့ ခင်ဗျား ထည့်ပြောပါလား’

သန်းကိုး တစ်ခပ်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အခြားအကြောင်း အရာကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ မနက်ဖြန်ကို နေပြည်တော်က စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး တွေက ခင်ဗျားကို တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ’

ဆွမ်ဆန်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကံဆားပဲပေါ့၊ သေမိန့်ပေးမယ်လို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလား’

သန်းကိုး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘တချို့ အာဏာသားတွေကတော့ အဲဒီအဖြစ်မျိုးရောက် တဲ့အထိ တွန်းစားပေးမှာ အမှန်ပဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် ဘာမျှ ထပ်မံပြောတော့ဘဲ ထင်းကိုသာ ခွဲချလိုက်လေသည်။ သန်းကိုးလည်း မြင်းပေါ် ခုန်တက်ကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားတော့သည်။

* * *

မြို့ကလေးမှာ ဈေးရောင်းသူဈေးဝယ်သူများနှင့် စည်ကား နေသည်။ အချို့ဈေးရောင်းသူများက ယနေ့သည် ခါတိုင်း နေ့ထက်ပို၍ လူစည်ကားသည်ဟု ထင်ကြသည်။

အမှန်မှာ ဈေးဝယ်သူများဖြင့် စည်ကားနေခြင်း မဟုတ် ပါ။ မန်ချူးအာဏာသားတို့သည် ရန်သူကို မြေလှန်၍ ရွာဖွေ နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အာဏာသားတို့သည် လမ်းကြို လမ်းကြား အိမ်ကြိုအိမ်ကြား မကျန်အောင် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရွာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဈေးရောင်းသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ အခန်း တစ်ခုထဲ၌ မိုးနဂါးနှင့် စုဝေတို့ရှိနေသည်။ စုဝေသည် သထို ရရှိပြီး အနည်းငယ်သာ နေထိုင်ကောင်းခွဲ ရှိသေးသည်။

အာဏာသားများ တစ်မြို့လုံး ရန်သူကို ရှာဖွေနေကြသည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး လင်မယားက လာရောက်ပြောကြားထားသဖြင့် မိုးနဂါး၏ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

အိမ်ရှင်များ ပြောသည့်အတိုင်းပင် အာဏာသားအချို့တို့သည် ဈေးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး တစ်အိမ်လုံးကို ဖွဲ့ဖွေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးနဂါးက စုခဝကို ထမ်းထုတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အိမ်ထဲ၌ စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေ၍ မတွေ့တော့သဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။

မိုးနဂါးတို့နှစ်ယောက် လုံခြုံစွာ ပုန်းအောင်းနိုင်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးပင် အံ့ဩသွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို ယခုတိုင် သူတို့လင်မယား မသိရှိပါ။

‘ဘယ်ရောက်သွားကြတာလဲ’
အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးကို တိုးတိုးမေးသည်။ အဘိုးကြီးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘မြေကြီးထဲကို ဖောက်ပြီး ဝင်သွားတာတော့ ဘယ်နှစ်နေ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဒါဆို မိုးပေါ်တက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’
အဘွားကြီးက ပြောရင်း နောက်ဖေးခြံထဲသို့ ထွက်ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

အဘွားကြီးက ပြုံးပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာမှန်တယ်၊ သူတို့ မိုးပေါ်မှာရှိတယ်’
အဘိုးကြီးသည် အံ့ဩ၍ မျက်လုံးပြူးသွားသော်လည်း မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောတော့ပေ။

* * *

အခက်ကလေး မိုးချုပ်မှု မိုးနဂါးသည် အိမ်၏အဝှောက်ဘက်ရှိ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ စုခဝအား ကျောပိုး၍ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

စုခဝသည် မိုးနဂါး၏ မေတ္တာစေတနာကို နားလည်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသည် မည်သို့သော အကြောင်းအရာကိုမှ တွေးတော ဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ မိုးနဂါး၏ အနှစ်နှစ်အလလက တောင်းခံလာသော မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

‘အစ်ကို....’
‘ညီမ ဘာပြောချင်လဲ’
‘ကျွန်မ အစ်ကို့ကို ချစ်တယ်’

မိုးနဂါး၏ ကြည့်နူး ဝမ်းသာမှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် စုဝေး နေထွေးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းကြုံး၍
ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘လွတ်ပါဦး၊ အစ်ကိုတကယ်ပဲ ဝမ်းသာသွားတာလား’
စုဝေးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘အကယ် တကယ် အရေးကြုံလာတော့ ကျွန်မကို အစ်ကို
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလာရတာပဲ’

‘အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာဟာ
ဟိုအရင်ကတည်းကပါ’

‘ယုံပါတယ်ရှင်ရယ်၊ ဒါထက် အစ်ကို ဆရာကြီးတို့ သုံး
ယောက်အတွက် ကျွန်မစိတ်ပူနေတယ်’

မိုးနဂါးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘သူတို့လဲ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်’

‘ကျွန်မတို့အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးလင်မယားက သဘောကောင်း
ပြီ၊ သစ္စာရှိတယ်နော်’

မိုးနဂါးက အနည်းငယ် ပြုံး၍...

‘အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးတို့က ကျန်ချင်ဝါးကို ကြေညာ
သွားပုံရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရက်ဆိုင်ရှင်
ယုဆွတ်ရဲ့ သတင်းကို သူတို့မကြားဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး’

စုဝေးက သက်ပြင်းချသည်။

‘ဆရာကြီး ကျန်ချင်ဝါးဟာ ရက်စက်တယ်-ပြတ်သားတယ်
နော်’

‘သူ့စိတ်သိပ်ပြီး ထိခိုက်နေတယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ ဟိုကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး သေဆုံးသွားရတဲ့
ကိစ္စပဲ....’

စုဝေးသည်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

‘ကျွန်မလဲ တော်တော်ပဲ စိတ်ထိခိုက်မိတယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်
ရွယ်နဲ့ သိပ်နှုတ်မြောစရာ အောင်းတာပဲ’

မိုးနဂါးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။

‘အင်း...တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲလာပြီဆိုရင် မျိုးချစ်
စိတ် ရှိတဲ့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
အသက်ပေးသွားကြတာ ဒုနဲ့ဒေးပဲ’

‘ဒါနဲ့ အစ်ကို’
‘ပြောလေ’

‘ဆွမ်းဆန်ကို ကျွန်မတို့ ခုချိန်ထိမဆွဲထုတ်နိုင်သေးဘူးလား’
‘ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ကျန်ချင်ဝါး တာဝန်ယူထားတယ်၊
သူ့အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ အတော်အလေး ခရီးရောက်နေ
ပြီလို့ ပြောတာပဲ’

‘အကျဉ်းစခန်းထဲက ထွက်လာပါပြီတဲ့၊ လွတ်အောင်ပြေး
ဖို့ လွယ်ပါ့မလား’

မိုးနဂါးက စုဝေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ညီမတို့ လေးတဲ့အတိုင်း ပြန်သွားရဖန်နဲ့ တူတယ်’
သူမ၏ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မလဲ အဲဒါပဲစဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့ဌေးကြီး ကုန်းကျွန်း
က ဘယ်လို အကူအညီမျိုး ထပ်ပေးဦးမလဲ မသိဘူး’

‘ကဲပါ ညီမရယ် နေ့စောင်းအောင် ကြိုးစားပါ၊ မဖြစ်
ဖြစ်အောင်တော့ ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့’

* * *

ဆွမ်ဆန်သည် ညဦးပိုင်း၌ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်း
တစ်ခုကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။ ထိုသတင်းကို မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြောကြားသူ
မှာ ဟမ်းမားကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် နေလုံး ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ၏ ထင်
ပေါက်သော လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသည်။ ထိုလုပ်ငန်းပြီးစီး
သွားသော်လည်း မနက်ဖြန်၌ ရောက်ရှိလာမည့် မန်ချူး
အရာရှိကြီးများအတွက် သီးသန့်ခန်းတစ်ခုကို ပြင်ဆင်ပေးနေရ
သဖြင့် ညစာကို မိုးချုပ်မှ စားဖို့မျိုးက ထည့်ကျွေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟမ်းမားရောက်ရှိလာသည်။
‘စိတ်တော့ မကောင်းစရာပဲရှင်၊ သူတို့သုံးယောက်ကို
အသေဖမ်းဆီးမိသွားတယ်’

ဆွမ်ဆန်မှာ ရင်ထဲ၌ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရုံမက ဦးခေါင်းတစ်ခု
လုံးပင် ချာချာလည်သွားတော့သည်။ သူတို့၏အစီအစဉ်များ

ပျက်ပြားသွားရပြီဖြစ်၍ ဆွမ်ဆန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ’

ဆွမ်ဆန်က မျက်နှာမသာမထာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့် စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောသည်။

‘သူတို့အ ဈေးနားက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပုန်းနေကြတာ
ပဲ၊ ရှာဖွေတဲ့လူတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာ၊
အာဏာသားနှစ်ယောက် သေဆုံးပြီး သူတို့သုံးယောက် သေ
သွားတယ်၊ သန်းကိုးလဲ အဲဒီကိစ္စ ဆောင်ရွက်နေတာ ခုထိ
ပြန်မရောက်သေးဘူး’

ဆွမ်ဆန်သည် ထမင်းကို လုံးဝမစားနိုင်တော့ပေ။ အခြေ
အနေသည် ဆိုးရွားစွာ ပြောင်းလဲသွားပြီဟု သူ့သိလိုက်လေ
သည်။

‘ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အတိအကျ သိထားပြီလား’

‘အားလုံးက ပြောနေတာပဲ၊ နဂါးခုနစ်ဖော်အဖွဲ့က လဲ
ပြီး တခြားရန်သူ မရှိဘူးလို့’

ဆွမ်ဆန်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ဟမ်းမား
မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

‘ရှင်... ကျွန်မကိုကော သံသယရှိသွားပြီလား’

‘ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မမြင်သမျှ ဘယ်သူ့ ကိုမှ သံသယ
မထားပါဘူး၊ အမှန်တရားဟာ မကြာခင် ပေါ်လာမှာပဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် ထမင်းကို လုံးဝ မစားတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲဗျ’

‘အလောင်းတွေ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့သွားတာပဲ။ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်လာမူပေါ့။ ရှင် သူနဲ့ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ။ ဒီမှာဆွမ်ဆန်ကျွန်မရှင်ကို ကောင်းတဲ့အကြံ ပေးလာပေါ့။ သန်းကိုး အခုဟလော ကျွန်မတို့ကို သံသယဝင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ’

ဆွမ်ဆန်သည် သက်ပြင်၊ ရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘အောင်းပါပြီဏ၊ ကျုပ် ဆင်ခြင်ပါမယ်’

ထိုသို့ပြောပြီး မကြာခင်မှာပင် ယန်းချစ် ရောက်ရှိလာသည်။ ယန်းချစ်က ဆွမ်ဆန်အား ချီးဝှဲတို့နှင့် အတူထားရန် အဆောင်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အရာရှိတွေ ရောက်ရှိလာမှာမို့ ဒီညကစပြီး ခင်ဗျားအဆောင်ထဲ ပြန်နေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ် ဆွမ်ဆန်သည် ယန်းချစ်မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ရန်သူသုံးယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ မိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားဗျ’

ယန်းချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အဲဒါ အမှန်ပဲ။ သုံးဖောက်စလုံး အသေခံပြီးတိုက်တယ်။ အာဏာသား နှစ်ယောက်လဲ သေဆုံးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စထဲမှာ ကျုပ် မပါဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားယုံပါ’

‘နဂါးခုနစ်ဖော်ဆိုတာကော အမှန်ပဲလား’

ဆွမ်ဆန်က အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

‘သူတို့ ပြောနေတာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် ယန်းချစ်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားရန် စိတ်ကူးလိုက်စားသည်။

သို့သော် ယန်းချစ်သည် ဆွမ်ဆန်အား အဆောင်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ပို့ပြီး သံကြိုးများနှင့် တွဲကာ ပြန်ထွက်သွားသောကြောင့် မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ဆွမ်ဆန်သည် အတွေးများဖြင့် လုံးချာလည်ကာ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ခြုံနေလေတော့သည်။

* * *

မိုးနဂါးသည် ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်းသေးသော စုဝေ၏အနားတွင် မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြပ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတော့ ကြားရတယ်ကွာ’

အဘိုးကြီးက အနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်လေသည်။ စုဝေသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဘ’

စုဝေက ထိတိတ်ပျာပျာ မေး၏။

‘မင်းတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ သုံးယောက်တော့ အိမ်ကပ်အိမ်မှာ
တွေ့ရှိသွားလို့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်’
ဟင်’

မိုးနဂါးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ စုခေက လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

‘အစ်ကို...ခေါင်းအေးအေးထားပါ’
‘တောက်...ဒီလောက်ပဲ ည့် ရသလားကွာ’

မိုးနဂါးသည် တောက် တစ်ချက် ခေါက်ပြီး မချီတင်ကပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက ဆက်၍ပြောပြ၏။

‘ကျုပ်ကြားရတဲ့ သဘင်းက အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သူတို့အားလုံး ပိတ်မိသွားတယ်လို့ ကြားရတယ်’

စုခေသည် ကြေကွဲမှုနှင့်အတူ ငိုရှိုက်လိုက်မိလေသည်။
‘မငိုပါနဲ့ ညီမရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရှိနေသေးတာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့

အကြံအောင်မြင်တဲ့အထိ မဖြစ်မနေကြိုးစားမယ်’

မိုးနဂါးက အားပေးစကားပြောရပြန်၏။ သူ့က ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်နေရာတွင် မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူစုလူဝေးကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

‘ဟိုလူတွေက’
မိုးနဂါး၏ စကားမဆုံမီ...
အဘိုးကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။
‘အဲဒါ သေဆုံးတဲ့ လူတွေကို သွားသင်္ဂြိုဟ်ကြတာပါ’

မိုးနဂါးမှာ ခံပြင်းဒေါသကြောင့် စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

‘ကျုပ်သွားကြည့်မယ်’
မိုးနဂါးသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက မိုးနဂါး၏လက်ကို ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

‘စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါ လူလေးရယ်၊ မင်းတို့ သွားလို့ ဘာမှ အကြောင်းထူးလာမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် မတော်တဆ သိသွားရင် ကျုပ်တို့အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါနေဦးမယ်’

မိုးနဂါးသည် အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်၍ စိတ်လျော့လိုက်ရလေသည်။ မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးထိခိုက်နှစ်နာမည်ကို မဖြစ်စေလိုပေ။

အခန်း (၂၂)

ညနေဆည်းဆာ၏ နေရောင်ကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသော မှန်ဂိုမြင်းကြီး သုံးကောင်သည် အလွန်ပင် လှပတင့်တယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြင်း သုံးကောင် အနက် အလယ်မှ လိုက်ပါလာသည့်မြင်းမှာ လှပသော ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်မြန်းထားသဖြင့် မြင်ရသူများအဖို့ ရင်ဆပ်ရှုမော ဖြစ်ရလေသည်။

မြင်း၏ လှပခန့်ခြားမှုနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် နေပြည်တော်မှ အရာရှိကြီးကလည်း အလွန်ပင် ခန့်ခြားပြီး ကြည့်ရှုကောင်းလှပေသည်။ ထိုအရာရှိကြီးသည် အသက် သိပ်ပြီး ကြီးပုံ မရှသေးသော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးများကြောင့် သူ၏ဥပဓိရုပ်မှာတည်ကြည်ခန့်ခြားမှု အပြည့်အဝရှိနေပေသည်။

ထိုအရာရှိကြီးမှာ နေပြည်တော်တွင် အထူးအရေးပါ အရာ ရောက်သည့်အပြင် အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ရိသေ လေးစားရမှု ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ နာမည်အမှန်ကို မည်သူကမျှ တိတိကျကျ မသိရှိကြသော်လည်း 'စွန်ရဲကြီး' ဟူသောဘွဲ့ကိုမူ လူအတော်များမျှ သိထားကြသေးသည်။

'စွန်ရဲကြီး' ၏ဘက် ဘန်ဆာမှာလည်း အဖိုးတန်ကတ္တီပါ များကို ချုပ်လုပ် ဆင်မြန်းထားသောကြောင့် မြင်ရသူအဖို့ ရင်ဆပ်ရှုမော ဖြစ်သည်။ စွန်ရဲကြီး၏ ရွှေနှင့်နောက်တွင် အထူး ကိုယ်ခံဘက်နှစ်ဦး ခြံခံ လိုက်ပါလာကြသည်။

ရွှေမှ ကိုယ်ခံဘက်၏မြင်းတွင် မန်ချူးဘုရင်၏ အလံကို ငွားငွားစွန်းစွန်း ထူထားသောကြောင့် လေနှုတ်အတူ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်၍ နေပေသည်။

သူ၏နောက်မှ ကိုယ်ခံအော်သည် ကြီးမားသော ပုဆိန်တစ်လက်ကို ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းသော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

မြင်းသုံးကောင်သည် ပျောက်ကွယ်လုပြီဖြစ်သော နေလုံးကြီးနှင့်အတူ မိုင်းခတ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မြို့အဝင်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ပြီး လှပ ချောမောသော မိန်းကလေးသည် မြင်းသုံးကောင်ကို ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်လေသည်။

'သခင်ကြီးတို့ အမောအပမ်းပြေနိုင်ဖို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပါတယ်'

မိန်းကလေးက စွန်ရဲကြီးရှေ့တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချစ်
ပြောကြားလိုက်သည်။ အရာရှိ စွန်ရဲကြီးသည် မိန်းကလေးကို
စူးစိုက်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အရာရှိ စွန်ရဲကြီးအဖို့ ဤသို့ကြိုဆိုကြသည်ကို ကြံရပူ
ပေါင်း များပြီဖြစ်၍ အဆန်းဟုတ်တော့ပေ။ သူသည်
လှပသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသော ဂေဟာကို တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်ကာ ရွှေဆုံးမူ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဂေဟာအတွင်း၌ အသင့် စီမံပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲ
ဆောက်ဖွယ်များ အသင့်ရှိနေပေသည်။ အရာရှိစွန်ရဲကြီး
အား မန်ချူးစစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးက တာဝန်ယူ၍ ပြုစုနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ စားပွဲတွင် လှပသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရှိ အရာရှိဂေဟာမှာဆိုရင် သခင်ကြီး စီမံ
ကျဉ်းကြပ်မှုစိုးလို့ ဒီမှာ သီးခြားပြုစုရတာပါ’

မန်ချူးစစ်ဗိုလ်လေးက ပြောလိုက်သည်။ စွန်ရဲကြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း...ကောင်းပါတယ်၊ ငါဒီည ဒီမှာပဲအိပ်မယ်၊ မင်းတို့
ငါ့အတွက် အားလုံး အသင့်ပြင်ထားတယ် မဟုတ်လား’

မန်ချူး ဗိုလ်ကလေးက မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို
အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ကာ....

‘အားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံထားပါတယ်၊ သူတို့
နှစ်ယောက်ကလဲ သခင်ကြီးကို ပြုစုပါလိမ့်မယ်’

စွန်ရဲကြီးသည် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်၍ အကောင်း
စား မန်ချူး အရှက်ကဏ္ဍကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဒီက အခြေအနေတွေကို ပြောစမ်း’

စွန်ရဲကြီးက အရှက်သောက်ရင်းမှ မေးသည်။ စစ်ဗိုလ်
လေး နှစ်ဦးက အကျဉ်းစခန်းတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှကို အားလုံး
ပြောလိုက်လေသည်။ စွန်ရဲကြီးသည် စားသောက်ရင်း နား
ထောင်သည်။ သူသည် စစ်ဗိုလ်လေး၏ အစီရင်ခံချက်များကို
အားလုံးနားထောင်ပြီးမှ....

‘ကျုပ်တို့ လူသန်ကြီး တာကုန်းကျင်း အသက်ဆုံးရှုံးရတဲ့
ကိစ္စကို ကျုပ် ထိရောက်စွာ အရေးယူရမယ်၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့
တပည့်အရင်းဆိုတာ မင်းတို့ သိကြဘူးလား’

စွန်ရဲကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်ဟစ်လိုက်ရာ
မန်ချူးဗိုလ်လေးနှစ်ဦးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေ
သည်။ စွန်ရဲက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘နေနဂါး ဆွမ်းဆန်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားဟာ တာကုန်း
ကျင်းကို တကယ်ပဲ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သလား၊ ကျုပ်တော့ နည်းနည်း
ဗူးမယ့်ဘူး’

ကျွန်တော်တို့ မမြင်စူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူစွမ်းကောင်း၊
တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သတင်းကြားမိပါတယ်။

မန်ချူးဗိုလ်လေးက ပြော၏။

စွန်ရဲကြီးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဘာ... လူစွမ်းကောင်း၊ ဟုတ်သား၊ မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်
ထားကြစမ်း။ အဲဒီလူစွမ်းကောင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပြမယ်။
သူဟာ လူစွမ်းကောင်းမဟုတ်လို့ ငါ့အကျဉ်းသားတောင်
ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မင်းတို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား။’

မန်ချူးဗိုလ်နှစ်ယောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြ
သည်။ အချိုးသမီးလေးသည် စွန်ရဲကြီး၏ အရက်ခွက်ထဲသို့
အရက်ဥပေးလိုက်၏။ စွန်ရဲကြီးက အမျိုးသမီးလေး၏ ခါး
ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထား၏။ ပြီးမှ....

မန်ချူးဗိုလ်နှစ်ယောက်ကို ပြန်ကြည့်ကာ....

‘မနက်ဖြန် အဲဒီတောင် ကျုပ်အကြောင်းသိရမယ်’

ထို့နောက် မန်ချူးဗိုလ် နှစ်ယောက်အား လက်ဖမ်း
လိုက်၏။

‘ကဲ... မင်းတို့အပြင်ကို သွားကြစမ်း။ ဒီညအဖို့ ငါ့ကို သယ်
သွားမှ မနေ့ ငံ့ယုက်ကြစေနဲ့’

စွန်ရဲကြီးက ဒေါသနှင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။
အခန်းထဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အခြားဘယ်သူမှ
မနေရဲတော့ပါ။

* * *

မြင်းသုံးစောင်သည် နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့် ဝေဟာ
အတွင်းမှ ထွက်ခွာလာသည်။ မိုင်တော်မြို့သူမြို့သားတို့သည် နေ
ပြည်တော်မှ အရာရှိကြီးကို အထူးအဆန်းသဖွယ်အံ့ဩငေးမော
ကြည့်ရှုကြလေသည်။

တောင်ခြေမှ အရာရှိကြီးများနှင့် အာဏာသားတို့မှာ စွန်ရဲ
ကြီးကို မြင်တွေ့သည်နဲ့စီ အရိုအယေပေးကြသည်။

တောင်ပေါ်သို့ မြင်းနှင့်တက်၍ မရသောကြောင့် အရာရှိ
တို့သည် မြင်းကို အဆင့်ပြုလုပ်ထားသော မြင်းတောင်း၌ ချည်
နှောင်စေပြီး ခရီးဦးကြိုပြုကြလေသည်။

စွန်ရဲကြီး၏မျက်နှာက ခက်ထန်မာကျောနေသည်။ သူသည်
တောင်ခြေမှ အစောင့်များကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းတို့ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ ဒီစခန်းကိုရန်သူတွေ ရောက်
လာတာ မင်းတို့ အသုံးမကျလို့ပေါ့’

စွန်ရဲကြီးက ပုဆိန်ချိတ်ဆွဲထားသော သူ၏ကိုယ်ရံတော်ကို
ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ပုဆိန်နှင့်ကိုယ်ရံတော်သည်
အစောင့်အာဏာသားနှင့် အရာရှိများကိုပါ တစ်ယောက်
ကျေနံ ရိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စွန်ရဲကြီး၏ အသမီး
ပြင်ထားသော ဝေါပေါ်သို့ သွားရောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို
အခါ ဝေါထမ်းသမားစေးဦးသည် ဝေါကို တင်ပြင်စည်း
ပရုံးပေါ်သို့ တင်ကာ တောင်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်ကြ
လေသည်။ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်က ဝေါနောက်မှ ထက်
ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

ယနေ့အဖို့ အကျဉ်းသားများသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အာဏာသားများသည် မည်သည့်နေရာမျှ လစ်လပ်မှု မရှိအောင် အကျဉ်းသားများကို ခိုင်းစေထားလေသည်။

စွန်ရဲကြီးသည် ဝေါပေါ်မှဆင်းသက်ပြီးသည်နှင့် ကြီးကျယ်စွာ တည်ဆောက်နေသော အဆောက်အအုံကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသောခန်းမထဲသို့ တန်းတန်းခတ်မတ်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးနှင့် အာဏာသားတို့သည် မိမိတို့အား အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုတော့မည်ကို အထူးပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြ၏။ သို့သော် စွန်ရဲကြီးသည် သန်းကိုး၏ ဇနီး ဟမ်းမားက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ညှော်ခံမှုများ ပြုလုပ်နေသဖြင့် သူ၏ ဒေါသများ အနည်းငယ် ပြေပျောက်နေရသည်။

ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်အနက် ပုဆိန်ချိတ်ဆွဲထားသော ကိုယ်ရံတော်သည် စွန်ရဲကြီး၏ အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်ရသည်။

သူသည် ခန်းမထဲမှ လူများကို စူးရှစွာ ဝေ့စိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးဟာ အချိန်ကြာကြာ မပေးနိုင်ဘူး ခင်ဗျားတို့ပြောကြစမ်း၊ ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသလဲ’

‘သန်းကိုးသည် သူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များ များစွာ ရှိနေသဖြင့် ချွတ်ယွင်းမှုမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားသည်။ အာဏာသား တစ်ဦးက စတင်၍ ပြောလေသည်။

‘သခင်ကြီးခင်ဗျား၊ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေအ တော်တော်ကို အရှုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်နေပါတယ်’

စွန်ရဲကြီးသည် သူ၏မုတ်ဆိတ်မွေးကို စမ်းသပ်နေရင်းမှ ထိုအာဏာသားကို စူးရှသော မျက်စိအစုံဖြင့် ကြည့်ကာ...

‘ဘယ်လို အကျဉ်းတန်တာလဲ တိတိကျကျပြောစမ်း’

‘အကျဉ်းသားတချို့ ဒီလောက် ဆိုးရွားနေတာကို ကျွန်တော်တို့က ဒီအတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့ မတောင်းပါဘူး’

‘ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ’

စွန်ရဲကြီးက ပြောလိုက်၏။

အာဏာသားက...

‘ဆွမ်ဆန်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားဟာ အကျဉ်းစခန်း တစ်ခုလုံးအတွက် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်’

စွန်ရဲကြီးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် အဲဒီသတင်းတွေ အားလုံး ကြားခဲ့ပြီးပြီ’

စနောက်အာဏာသား တစ်ဦးက...

‘သခင်ကြီးခင်ဗျား၊ နောက်ထပ်အန္တရာယ်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်’

စွန်ရဲကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲဗျာ’

‘မြို့စားကြီး သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဣယ်တင်ဖို့ ရန်သူတွေဟာ အမြဲရောက်နေပါတယ်’

ပထမအာဏာ သားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မုန်ပါတယ်၊ ဆွမ်ဆန်ကို ဣယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူတွေနဲ့ မြို့စားကြီးသားအဖကို ဣယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ရန်သူတွေကို ကျွန်တော်တို့က လက်ဦးသွားလို့ သာ အရေးအနေအကောင်းသွားတာပါ။ နို့မို့ အကျဉ်းစခန်းကြီးတွေပျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်’

စွန်ရဲက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

‘အဲဒီတရားခံတွေ သွားခေါ်ခဲ’

အေးစက်စက်လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

* * *

မြို့စားကြီး သားအဖသည် ယခင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရသော်လည်း ယခုအခါ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြိုးမျှားတုတ်လာပေသည်။ ထိုအတူ ဆွမ်ဆန်မှာလည်း သိုးယောက်ချည်ထားသဖြင့် ချိုးဝှဲနှို့ ကျိဘေးတို့ပါ လိုက်ပါလေ၏။

စွန်ရဲကြီးသည် တရားခံများကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ စွန်ရဲကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မြို့စားကြီးသားအဖထံသို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ မန်ချူးဘုရင်ကို တော်လှန်ဖို့ ကြိုးစား နေတုန်းပဲလား’

မြို့စားကြီးက မခန့်လေးစားဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ကျုပ်တို့နိုင်ငံ ကျုပ်တို့လူမျိုးကို ကျူးကျော် အုပ်ချုပ်နေတာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရမှာလားဗျ’

စွန်ရဲကြီးမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရံတော်က မြို့စားကြီးအနားသို့ တိုးအပ်သွားကာ...

‘ခင်ဗျား စကားကို ဆင်ခြင်ပြီး ပြောပါ’

မြို့စားကြီးက မျက်နှာကို တခြားသို့ လှုပ်လိုက်သည်။

စွန်ရဲကြီးသည် ဆွမ်ဆန်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘နဂါးခုနစ်ဖော်ထဲက သူရဲစောင်းကြီးဆိုတာ မင်းလား’

ဆွမ်ဆန်က ရင်ကိုစော့ပြီး ဖြေလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

စွန်ရဲကြီးသည် ခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

‘မင်းဟာ သူရဲစောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ ဒီနေ့အထိ မှန်ချင်မှန်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျရင် မမှန်တော့ဘူး’

အားလုံးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ဟမ်းမားသည် ထိုစကားကြောစွီ သိသိသာသာကြီး

မျက်နှာညှိုးသွား၏။

စွန့်ရဲ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ ဆွမ်းဆန်အား သတ်မိန့်
ပေးတော့မည့် သဘော ဆက်ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား...
ဟမ်းမားသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ငွေ့၍ စွန့်ရဲကြီးအား
လေးလေးစားစား သွားပေးသည်။

‘သခင်ကြီး အဲဒီတရားခံကို သတ်ပစ်မှာလား’

သူမက အရက်ကမ်းပေးရင်း တိုးတိုးမေးသည်။ စွန့်ရဲ
ခေါင်းညှိတိုလိုက်၏။

‘မလုံသာ မရွှေငင်ဆာရင် ကျုပ်က ဒီအတိုင်းပဲ အမိန့်
ပေးရလိမ့်မယ်။ သူဟာ အားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတယ် မဟုတ်
လား’

သူမသည် မန်ချူးအမျိုးသမီး ဖြစ်သလို စွန့်ရဲသည်
မန်ချူးအမျိုးသား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက အဲဒီစွန့်ရဲ
ပြောလိုက်သည်။

‘သခင်ကြီး သူ့ရဲ့ စိတ်ထားဟာ သခင်ကြီး ထင်ထားသလို
မရက်စက်ပါဘူး။ သူဟာ မန်ချူး လူမျိုးတွေရဲ့ အသက်ကို
သေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်
ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သက်စွန့်ကြီးပမ်းကယ်ထားဖူးပါတယ်’

ဟမ်းမားက သူမတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အား ကယ်တင်
ခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ စွန့်ရဲကြီးသည် စဉ်းစားနေ၏။
အတန်ကြာမှ...

‘ကောင်းပြီလေ။ သူ့ကို တခြား လုံခြုံတဲ့နေရာကို ပို့ပေး
ရမှာပဲ။ ဒါလောက်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလဲ ကျေနပ်မယ်လို့
ထင်မိတယ်’

စွန့်ရဲကြီး၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါ ဟမ်းမားမှာ
အနည်းငယ် ရင်အေးသွားရလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဆွမ်းဆန်ကို သီးခြားဖြစ်သွားအောင် သံကြိုး
ဖြုတ်လိုက်ရမလား’

သန်းကိုးက စွန့်ရဲကြီးကို မေးသည်။ စွန့်ရဲကြီးက သုံး
ယောက်တုံ့ချည်ထားသည်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်လေ
သည်။

‘မဖြုတ်နဲ့၊ အခုလိုတုံ့ပြီး ချည်ထားတော့ သူတို့အဖို့ လမ်း
ခရီးမှာထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဟိုမြို့စားကြီး သား
အဖကိုပါ သူတို့နဲ့ တွဲထားလိုက်ပါ’

စွန့်ရဲကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အာဏာသားတို့သည်
မြို့စားကြီး သားအဖကို ဆွမ်းဆန်တို့နှင့် တွဲထားလိုက်လေ
သည်။

အာဏာသားများသည် ဆွမ်းဆန်နှင့် မြို့စားကြီးသားအဖ
ကို တခြားသို့ ခေါ်သွားမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြသည်။
ထိုတရားခံများ မရှိလျှင် သူတို့အဖို့ အတော်ပင်ရင်ပေါ့သွား
မည်ဟု ထင်လိုက်ကြလေသည်။

စိတ်ဓကောင်း ဖြစ်နေသူမှာ ဟမ်းမားတို့ သားအမိပင်
ဖြစ်သည်။ ခေတ္တမျှ စကားပြောဆိုပြီးသောအခါတွင် စွန့်ရဲကြီး
တို့သည် တရားခံများကို ခေါ်ဆောင်၍ အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဈေးကွက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ
ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရံခတ်က ဧည့်သူက သတင်းပေးလိုက်သည်
မသိပါ။ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ အတင်းဝပ်ရောက်ရှာဖွေ

ဇောတော့သည်။ အရာရှိစွန့်ခွဲကြီးသည်ဝေါပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းမှ
ခေတ္တစောင့်စားနေ၏။

မကြာလိုက်ပါ။ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရှင်တော်သည် ရန်သူ နှစ်
ယောက်ကို ဖမ်းဆီးလာခဲ့တော့၏။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြီးနှင့် တုပ်ထားသည်။ သို့သော်
အမျိုးသမီးမှာ ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်းသောကြောင့်
လမ်းကိုဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်နေရသည်။

ထိုလူ နှစ်ယောက်မှာ မိုးနဂါးနှင့် စုဝေတို့ပင် ဖြစ်တော့
သည်။

* * *

မိုးနဂါးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဆွမ်းဆန်မှာ မျက်စိမျက်နှာ
သိသိသာသာ ပျက်သွားလေသည်။ မန်ချူး အရာရှိများ၏
လျင်မြန်ထက်မြက်ပုံကို စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ချီးကျူးသွားမိလေ
သည်။ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရှင်တော်က ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားသည့်ဟန်
ဖြင့် စွန့်ခွဲကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါ နဂါးခုနစ်ဖော်ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေပါပဲ။ သူတို့
ဘယ်လောက်ပဲပုန်းပုန်း ကျွန်တော် လက်စာ မလွတ်ပါဘူး
သခင်ကြီး’

စွန့်ခွဲကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်ဖြင့် သပ်ရင်း တဟဲဟဲ
ရယ်လိုက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် တရားခံ ခုနစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ
ဖြစ်၏။ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရှင်တော်က အာဏာသားယန်းချွမ်ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘သူတို့ကို တောင်ခြေရောက်တဲ့အထိ မင်း တာဝန်ယူပြီး
ခေါ်ခဲ့ပါ’

ယန်းချွမ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး တရားခံအားလုံးကို စုရုံးစေ
ပြီး အစောင့်များ ခြံရံကာ တောင်ခြေသို့ ရောက်အောင်
ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တောင်ခြေသို့ရောက်ရှိသည်နှင့် တရားခံ အား
လုံးကို တင်ဆောင်နိုင်ရန် အချုပ်သမား တင်ဆောင်သည့်
မြင်းလှည်းအစ်စီးကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

မန်ချူးစစ်ဗိုလ်ကလေးများက အချုပ်သမားတင်ဆောင်
သည့် မြင်းရထား ပြီးစီးသွားသည်နှင့် တရားခံခုနစ်ယောက်ကို
ထိုမြင်းရထား အတွင်းသို့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လှီးသွင်းလိုက်
ကြလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တပ်သားတွေ လိုက်ပို့ဖို့ လိုပါသလား’
မန်ချူးဗိုလ်လေးတစ်ယောက်က ပုဆိန်နှင့်ကိုယ်ရှင်တော်ကို
မေးလိုက်လေသည်။ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရှင်တော်က ထိုမန်ချူး
ဗိုလ်အား နိမြန်းသော မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ...

'ဘာ.....ကျုပ်လိုလူ တစ်ယောက်လုံး ပါနေမှတော့ မင်း
တို့အ ဘာကို စိုးရိမ်နေရတာလဲ'

ကိုယ် 'တော်စာ ဝေါက်ကံငန်းလိုက်ရာ မန်ချူးစင်ပိုင်
လေးမှာ ရဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ အမြီးကုတ်သွားတော့၏။

အခန်း (၂၃)

စွန်ရဲကြီး၏ နောက်မှ အချုပ်သမားများ တင်ထားသည့်
မြင်းရထား လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုအချုပ်သား မြင်းလည်း
နောက်မှ ပုဆိန်နှင့် ကိုယ်ရံတော်က လိုက်ပါလာ၏။ မိုင်ခတ်မြို့မှ
မန်ချူးအရာရှိတို့သည် စွန်ရဲကြီးတို့ သုံးယောက်နှင့် တရားခံ
များ ထွက်သွားကြသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်နေကြ
သည်။

ထိုအရာရှိကြီးများထဲတွင် 'စီဟုံ' ဆိုသည့် အရာရှိကြီးလည်း
ပါသည်။ စီဟုံသည် ကုန်သည်ကြီး သူဌေးကုန်းကျွန်းနှင့် အလွန်
ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်ကို အားလုံး သိရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကုန်းကျွန်းထဲမှ ငွေကြေး အမြောက်အမြားကိုယူ၍
ကုန်သည်များကို တောင်ပေါ်၌ ရောင်းချခဲ့ဖူး ပြီတားသူ
ဖြစ်သည်။ သူဌေးကြီး ကုန်းကျွန်း ဆိုသူကလည်း မန်ချူး
အရာရှိကြီးများ အားလုံးက လေးစားရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

စိဟုံသည် စွန့်ခွဲကြီးတို့ ပြန်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်း၏ ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်းသည် သူ၏ဂေဟာအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်၌ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အခန်းတစ်ခုထဲတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံသင်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုစားသောက်ဖွယ်ရာများသည် ယနေ့ခနက်မှ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ မနေ့ညနေကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စိမ့်ထားကြသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။

နေပြည်တော်မှ အရာရှိကြီး ရောက်ရှိလာသည်ဟု စိဟုံက သတင်းရရှိထားသည်။

ထိုအရာရှိကြီး ရောက်ရှိလာပါက သူငွေကြီးကုန်းကျွန်းထဲသို့ ချောင်းမောင်းမည်ဟု စိဟုံကို ပြောထားသည်။ စိဟုံကလည်း နေပြည်တော်မှ အရာရှိ တော်တော်များများသည် သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်းနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသောကြောင့် အင်မတန် ခင်မတ်လျော်သော အစီအစဉ် ဖြစ်ပါသည်ဟု သဘောတူကာ ဤသို့ စိမ့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ရောက်ရှိလာသည် အရာရှိမှာ သူတို့နှင့် သိကျွမ်းသော အရာရှိ မဟုတ်သည့်အပြင် မန်ချူးအရာရှိသောကတွင် အလွန်ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်ပြီး နာမည်ကြီးလှသည့် စွန့်ခွဲကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် စိဟုံမှာ စကားကိုလက်ခံရဲတင်းတင်း မပြောရဲအောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်းသည် စိဟုံအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဧဝါသထွက်သွားလေတော့၏။

‘ခင်ဗျားတို့ အရာရှိကြီးက ကျုပ်ဂေဟာကိုတောင် လှည့်ကြည့်ပါလားဗျ’

စိဟုံသည် စိတ်ပျက်အားနာစွာဖြင့် ကုန်းကျွန်းအနားတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘သူငွေကြီး ကုန်းကျွန်းကို ကျွန်တော် အများကြီး တောင်းပန်ပါသော်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မနေ့ညနေကတည်းက ရောက်ရှိမယ်သင်လို့ ပြောမိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဗျာ သူ့အ ခုခနက်မှ စောစောစီးစီး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတဲ့ အရာရှိမဟုတ်ဘဲ တကယ် ကိတ်ထိတ်ကြဲပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး’

စိဟုံသည် သူ့အပါအဝင် အရာရှိများ အချိန်ခံလိုက်ရသည်ကို ထည့်၍ ခားပြားတော့ပေ။ ကုန်းကျွန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍....

‘သူက ဘယ်သူလဲ’

‘သူငွေကြီးလဲ သူ့နာမည် ကြားဖူးမှာပါပဲ။ အခုက ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းတဲ့ စွန့်ခွဲကြီးဆိုတာပေါ့’

‘သူက ချက်ချင်းပဲ ပြန်သွားရသလား’

‘သူ့ပြန်သို့ မဖြစ်ဘူး။ အခင်းကြီးတဲ့ တရားခံတွေ ပါလာတယ် မဟုတ်သေး’

စီဟုံ၏ စကားကြောင့် သူ့ဌေးကြီးကုန်းကျွန်း အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင်... အကျဉ်းစခန်း၏ တရားခံတွေ ခေါ်သွားတယ် ဟုတ်လား’

စီဟုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ခေါ်သွားတာပဲ တောင်းပါဇယ်၊ ဒီလူတွေက တစ်ယောက် မြေပေးတွေပဲ၊ သူတို့ကိုသာ ဒီမှာ ကြာရှည်ထားရင် အကျဉ်းစခန်း တစ်ခုလုံး မကြာခင် ပျက်စီးတော့မယ်’

သူ့ဌေးကုန်းကျွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘နေနဂါးဆွမ်ဆန်နဲ့ မြို့စားကြီး သားအဖတွေ ပါသတဲ့ တယ်’

‘ဟာ...’

သူ့ဌေးကြီးကုန်းကျွန်းမှာ အံ့ဩသွားပြီး နှုတ်မှလည် လွတ်နေပင် ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။ စီဟုံက ကုန်းကျွန်းအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ...

‘သူ့ဌေးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို ခေါ်သွားတယ် ခင်ဗျားတို့အတွက် ပိုစောင်းတာပေါ့ဗျာ’

ကုန်းကျွန်းသည် ဣန္ဒြေဆင်၍ ပြေးလိုက်ရသော်လည်း မြို့စားကြီး သားအဖအတွက် အတော်ပင် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

‘အဲဒီစွန်ရဲကြီးက တရားခံတွေကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်သွားတာလဲ’

စီဟုံက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်လေသည်။

‘အဲဒါတော့ ဘုရားမှပဲ သိမယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ စွန်ရဲကြီးဟာ ဒီမြေပေးတွေကို လူ့ပြည်မှာကြာရှည်ထားမယ်လို့ မထင်ဘူး’

ကုန်းကျွန်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် စီဟုံရိပ်မိသွားမည် စိုးသဖြင့် ကမန်းကတန်းပင် ဣန္ဒြေ ဆည်လိုက်ရသည်။

‘ကဲ... စီဟုံ၊ ကျုပ် အနားထူလိုက်ဦးမယ်ဗျာ’

ကုန်းကျွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားတော့သည်။

*

*

*

အရာရှိရိပ်သာသို့ စီဟုံ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သူတို့အချင်းချင်း စွန်ရဲကြီး၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုဝေဖန်ကြတော့၏။

အာဇာသား တစ်ယောက်က စီဟုံကို မေးသည်။

'စီဟုံ... မနက်က ကျုပ်တို့ကို ရိုက်နှက်တဲ့ စွန်ရဲကြီး ကိုယ်ရဲတော်ကို ခင်ဗျားသိသလား'

စီဟုံက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

'မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စွန်ရဲရဲ ကိုယ်ရဲတော်ဟာ ဘာကိုယ်ရဲတော် တပ်ထဲက လူတွေပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒီအကောင်က တော်တော် လက်သီးဖြင်းတာပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ မျက်လုံးထဲ မီးတောင်ပွင့်သွားတယ်'

စီဟုံက ပြုံးလိုက်သည်။

သူပြုံးသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ သူ့ကိုယ်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စီဟုံက ဝန်ခံခြင်းမပြုပေ။

'မင်းတို့ကိုသာ စာနယ် ထိုးသွားတာပါ၊ ငါ့ကျောထိုးတဲ့ သေဒဏ် မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်နဲ့ အသာကလေး လိုက်တာပါ'

အခြားအာဏာသားတစ်ဦးက...

'စီဟုံ အဲဒီစွန်ရဲကြီးဆိုတဲ့ အရာရှိကို ခင်ဗျားအစောတဖြင့် ဖမ်းပေးသလား'

စီဟုံက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

'ဘယ်မြင်ဖူးမှာလဲကွ၊ သူ့က နေပြည်တော်မှာ အခု ပြီး ဘုရင့်တပ်ထဲမှာ အမှုထမ်းတဲ့လူပဲ'

'သူ့အကြောင်းတွေ ခင်ဗျားကြားဖူးမှာပေါ့'

'အေး... ကြားဖူးတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ သူဟာ စစ်မြေပြင်မှာတုန်းက

တပ် တစ်တပ်ကို သူနဲ့တကွန်းကျင်း နှစ်ယောက်ထဲ ထိုးဖောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မန်ချူးလူမျိုးအစစ်တွေ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူးဗျ၊ တရုတ်သွေးပါတယ်လို့ ထင်ရတယ်'

အခြား အာဏာသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စီဟုံက တစ်ချက်ငယ်ပြီး...

'မင်းပြောပုံလေးက မဆိုးပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ကြုံရင် ငါ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်ဦးမယ်'

သူတို့က ထိုကဲ့သို့ ပြောနေစဉ် အရာရှိဂေဟာထဲသို့ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အာဏာသားတစ်ဦးက ထိုလူသုံးယောက်ကို မော့ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စလဲဘာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ'

စီဟုံကလည်း ထိုလူစိမ်း သုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သုံးယောက်စလုံးမှာ ဖောင်းနွမ်းသော ဘောင်းဘီ

တို့စလေးများ ဝတ်ထားသည်မှအပ အပေါ်ပိုင်း၌ အင်္ကျီများ မပါကြသည့်ပြင် သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျှ ဖိနပ်မရှိပေ။

အာဏာသားက ဟန်တားစစ်ဆေးလိုက်ရာ ထိုသုံးယောက်အနက်မှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးနှင့်လူက အာဏာသား၏ ပါးကို 'ဖြန်း' ခနဲ နေရာောင် ရိုက်ချလိုက်သည်။

စီဟုံသည် ရုတ်တရက်ပြေးလာကာ ထိုလူ သုံးယောက်ကို ထိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဤကွင် ထိုမှတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူက စီဟုံ၏ပါးကိုချိုက်ချိုက်
ပြန်သည်။

‘ဖြူး’
ထိုသို့ ရိုက်ချပြီးသည်နှင့် ဩခြားအာဏာသားတစ်ယောက်
အား....

‘ဟေ့...မင်းတို့ အရာရှိတွေ သွားခေါ်စမ်း၊ သူ့ရဲကောင်၊
စွန်ရဲကြီးရောက်နေတယ်လို့၊ အခု သွားပြောလိုက်ကြ’
ထိုအခါကျမှ စီဟုံသည် ထိုမှတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးနှင့်
လူကိုကြည့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားရတော့
တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မနက်စ တရားခံတွေကို ခေါ်
သွားသော မှတ်ဆိတ်မွေးနှင့် စွန်ရဲသည် အတုဖြစ်ကြောင်း
ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

မိုင်ခတ်မြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော အကြီး
မန်ချူးအရာရှိမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ပါရှိသည့် ဖြစ်လေသည်
ထိုသူသည် ပြူးတူးမြတ်နှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ စွန်ရဲကြီး

ပါရှိ၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့လောက် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ လောကမှာ မရှိ
တော့ဘူး’

ပါရှိမှာ တစ်ခွန်းမှပြန်လည်၍ မပြောရဲဘဲ မျက်စိ မျက်နှာ
ဖျက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ အခြား အာဏာသားများက သစ်လွင်
သော အဝတ်အစားတို့ကို ယူဆောင်လာကာ စွန်ရဲကြီးတို့
အား ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ စွန်ရဲကြီးတို့သည် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်
လိုက်ရသည်။ အမှန်မှာ စွန်ရဲကြီးသည် သူ၏ပေါဆုကို ဖူး
ကွယ်၍ အခြားအရာရှိများထံသို့ အပြစ်ဖို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူး၊ ဒီမြို့မှာ ဓားပြ
တွေရှိတာကို မင်းတို့ ဘာဖြစ်စို့ မဖယ်ရှားနိုင်တာလဲ’

ပါရှိလည်း လူပါးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ စွန်ရဲကြီး
သည် ရန်သူနှင့်တွေ့၍ အဝတ်အစားပါ မကျန်အောင် လူယူ
ခံရရုံမက စွန်ရဲကြီးဟန်ဆောင်၍ တရားခံများကိုပါခေါ်ထုတ်
သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိလာသည်။

ပါရှိသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းကြီးသွား၏။
သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံကျလာမည်ကို လန့်ဖျပ်ကာ စွန်ရဲကြီး၏
ပျော့ကွက်ကို ချက်ချင်းပင် ထောက်ပြလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့မနေ့ညနေကတည်းက သခင်ကြီးကိုကြိုဆိုနေ
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးက ဘယ်မှာ ဝင်အိပ်ဇာတ်ဆို
တာ ကျွန်တော်တို့မသိရတဲ့အတွက် အခုလို ဖြစ်သွားရတာပါ။

စွန့်ရဲကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့ရဲကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် နာမည် ကျော်ကြားခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ထောင်ချောက်ဆင်ကာ အငိုက်ဖမ်းမိလိုက်သည်ကို တွေးမိပြီး အနည်းငယ် ရှက်သွား သည်။

သူ၏ ပေါ့ဆမှုကို ထာကွယ်လို၍ ပါရိုအား စေ့စေ့ ကြည့်ကာ...

‘မင်းအ ခရီးတစ်ဝက်က လာကြိုရမှားကို ဘာလို့ အမှုထမ်း ပေါ့လျော့ရတာလဲ’

ပါရိုသည် ပါးရိုက်ခံထားရသဖြင့် အတော်ပင် မကျေ မနပ် ဖြစ်နေသည်။

‘သခင်ကြီးမှာ အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေ ပါနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က ဒီနေရာအပဲ စောင့်ဆိုင်း ကြိုဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်’

‘ကဲ...ကျုပ်အကျဉ်းစခန်းကိုသွားမယ်’

စွန့်ရဲကြီးက ပြောလိုက်၏။ အာဏာသားတို့သည် တစ် ထောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘သခင်ကြီး အကျဉ်းစခန်းကို သွားဖို့ လိုတော့ပါသလား အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူ့ နောက်ကို အကြို ဆုံးလိုက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတော့တယ်’

ပါရိုက ပြောလိုက်ရာ စွန့်ရဲကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွား သည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်....

‘ကျုပ်... ကျုပ် အယောင်ဆောင်ပြီး အကျဉ်းသားတွေ ထုတ်သွားပြီဟုတ်လား’

စွန့်ရဲကြီးသည် စားပွဲကိုလက်သီးဖြင့်ထုကာ အော်ဟစ်လိုက် လေတော့၏။

* * *

အမှန်မှာ ထိုကိစ္စများအားလုံးကို မိုက်မိုက်တန်းကန်း စွန့် စွန့်စားစားဆောင်ရွက်သူမှာ ကျန်ချင်ဝါးပင်ဖြစ်တော့သည်။ တောင်ပင်လယ်ဓားသမား ကျန်ချင်ဝါးဟု နာမည်ကြီးခဲ့ သည်မှာလည်း ယခုကဲ့သို့ စွန့်စားသော အလုပ်မျိုး လုပ်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ငေါ့ယုဆွတ်အား သတ်ပြီး သည်နှုမီ ရှေ့တွင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို စဉ်းစားရတော့ သည်။

တောင်ပေါ်၌ ကြာရှည်ဆက်နေလျှင် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေ နေသော ရန်သူများနှင့် ပင်ပန်းတိုးတော့မည်ကို စဉ်းစား မိလား၏။

ထို့ကြောင့် မိုးနဂါးနှင့်စုဝေကို လုံးဝ အသိမပေးဘဲ သူတို့သုံးယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။ ဆွမ်ဆန်နှင့် မြို့စားကြီးကို

အကျဉ်းစခန်းမှ ကယ်ထုတ်ရန် အခြား မည်သည့်နည်းလမ်း
ကိုမူ ရွေးချယ်၍ မရပေ။

ကျန်ချင်ဝါး စဉ်းစားမိသည့် နည်းလမ်းမှာ တစ်ခုတည်း
သာ ရှိ၏။ နေပြည်တော်မှ ရောက်ရှိလာမည့် အရာရှိကို ပမ်း
ဆီးပြီး အယောင်ဆောင်မှသာလျှင် အကျဉ်းစခန်းထဲမှ လူ
များကို ဆွဲထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦးသည် မျောက်ဖြူ၏ အကူအညီ
ဖြင့် တောင်စောင်းမှနေပြီး ကြီးဖြင့် တွယ်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် မိုင်ခတ်မြို့အဝင်ဝမှ အိမ်တစ်အိမ်ကို အားချင်း
ငှားရမ်းကာ ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လှပသော
အပျော်မယ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှာဖွေကာ သူတို့ တောင်
ဆိုသော ငွေကြေးထက် များစွာပို၍ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ချက်ပြုတ်သည့် စားဖိုမှူးဟန်ဆောင်၍
လနဂါးနွဲ့ မျောက်ဖြူကို မန်ချူးစစ်ဗိုလ်လေးများ ဟန်
ဆောင် စေလိုက်သည်။

ကျန်ချင်ဝါး၏ စိတ်ကူးထဲတွင် မလွဲသာ မရှောင်သာပဲ
က သတ်ပစ်သည်အထိ စိတ်ကူးထားလေသည်။ သို့သော်
သူတို့ ဆင်ထားသည့် အကွက်ထဲသို့ နေ့ချူးအရာရှိက ကျက်
ဝင်ရောက် လာသည်။

မိန်းကလေးနှင့် များပြီးခေါ်လိုက်သည်။ အရာရှိ စွန့်ခွဲကြ
သည် သူ့အား အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် ညှော်ခံသည်ဟု ထင်မှတ်
ထားသည်။ အရက်ထဲတွင် အိပ်ဆေးတစ်မျိုးကို ထည့်ထား
လိုက်၏။ ထိုအိပ်ဆေးသည် အစာစားပြီးသောအခါ တစ်နာရီ

အတွင်း မအိပ်ဘဲမနေနိုင်တော့ပေ။ အိပ်ပျော်သွားလျှင်လည်း
နာရီ နှစ်ဆယ်အတွင်း လှုပ်နှိုးသည့်တိုင်အောင် နိုးနိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိပေ။

ဤအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ကျန်ချင်ဝါးထို့အတွက် လုံ
လောက်ပေပြီ။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူ၍
သူတို့နှင့် တူနိုင်သမျှတူအောင် ဖန်တီးလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ကျန်ချင်ဝါးသည် မန်ချူးအရာရှိ စွန့်ခွဲကြီး ဖြစ်
သွား၏။ လနဂါးက ပုဆိန်နှင့်ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်သွားသလို
မျောက်ဖြူက ရွှေဆုံးမှ အလံကိုင်သည့် ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်သွား
လေသည်။

သူတို့ အကျဉ်းစခန်း ရောက်ရှိသည့်အခါ ဆွမ်ဆန်သည်
ပထမတွင် မမုတ်မိသေးသော်လည်း လနဂါးက ပုဆိန်ကြီး
တယမ်းယမ်းနှင့် အချက်ပြသောအခါမှ ဆွမ်ဆန် သိရှိသွား၏။
လနဂါးသည် မိုးနဂါးနှင့်စုဝေကို သတင်းရသည့် ဟန်ဖြင့်
သွားရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု သူတို့သည် မိုင်ခတ်မြို့နှင့် အတော်ကလေး အလှမ်း
ကွာခဲ့သော်လည်း လုံခြုံမည့်နေရာ မတွေ့ရှိသေးသဖြင့် မနား
ရဲသေးပါ။ သူတို့သည် တောလမ်းကိုသာ ရွေးချယ်၍ သွား
နေရသောကြောင့် ခရီးက သိပ်ပြီး တွင်ကျယ်မှု မရှိလှပေ။

ထိုအချိန်၌ ရန်သူများသည် ပုရွက်ဆိတ်များသဖွယ် ဝိုင်း
အုံလာပြီကို သူတို့ သတိထားမိကြဟန်မတူကြပေ။

သူတို့သည် တောလမ်းအတိုင်း ခောင်းနှင့် လာခဲ့ကြရာမှ တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ လနဂါးသည် မြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းသွားပြီး အချုပ်ခန်းပြုလုပ် ထားသည့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လှောင်အိမ်ကို ဖျက်ဆီးလိုက် သည်။

မျောက်ဖြူသည် သူ၏ကြိုးခွေကို အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်ပေါ် သို့ ပစ်တင်ကာ လျင်မြန်စွာ တွယ်ထက်သွားလေသည်။ သူ သည် ထရပ်လေးမျက်နှာမှ ထောက်ရှိလာမည့် ရန်သူ့ အခြေ အနေကို ကြည့်ရှုရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် အသင့် ယူဆောင်လေသည့် သံစိုနှင့် တူကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဆွမ်ဆန်တို့၏ ခြေထောက်မှ သံကြိုးကွင်းများကို ဖြတ်တောက်နေပေသည်။ သံကြိုးကွင်း များကို ရိုက်နှက် ဖြတ်တောက်နေသည့်အသံမှာ ကျယ်လောင် စွာ ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် သူတို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်ဖြူ ကို မကြာခဏ မော့ကြည့်နေရလေသည်။

အဝေးမှလာသော ရန်သူကို တွေ့မြင်နိုင်သူမှာ မျောက်ဖြူ သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ မော့ကြည့် နေရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျန်ချင်ဝါးနှင့် လနဂါးတို့ တစ်လှည့်စီ ဖြတ်တောက် လိုက်သောအခါ ဆွမ်ဆန်တို့ သုံးယောက်စလုံးရှိ သံကြိုးများ ဖြတ်တောက်သွားလေတော့၏။

မိုးနဂါးမှာ ဝမ်းချောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ သောက်စေ များ ခပ်လာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်ဖြူ

သည် ထရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ တစ်စုံ တစ်ခုကို အချိန်စွဲစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ မျောက်ဖြူ တွေ့ရှိသောအရာမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ကျောက်ဂူတစ်ခုနှင့် တူသော အရာပင် ဖြစ်သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ ကျောက်ဂူ တစ်ခုနှင့် ငါးသားအဏ္ဏန်တူသည့် ဝင်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မျောက်ဖြူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကပျာဏယာ ဆင်းပြီး ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် သစ်ပင် ချုံနှယ်များကို စိုးဝင်သွားသည်။

ခဲရာခဲဆစ်သွားမှု ထိုနေရာသို့ ထောက်ရှိသွားသည်။ သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးကို သစ်ပင်ချုံ နှယ်များ ပုံးအုပ်နေ၏။ ထိုသစ်ပင်ချုံနှယ်များကို ဖယ်ရှား လိုက်သည့်အခါတွင် ကျောက်တုံးကြီးအောက်၌ လူတစ်ယောက် ဝင်၍ရသည့် အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေသည်။

မျောက်ဖြူသည် ခဲတစ်လုံးကိုကောက်၍ ထိုအပေါက်ထဲ ပစ် သွင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ခဲလုံး တဖြည်းဖြည်း လှိမ့်သွားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုဂူထဲ၌ လူကွား၍ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက် ၏။ ထိုဂူသည် နှစ်ပေါင်းအထော်ကြာက ထည်ရှိနေပုံ ရလေ သည်။ အကယ်၍သာ လောလောဆယ်တွင် လူသူများ အဝင် အထွက်ရှိနေပါက ချုံနှယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ရှင်းလင်းနေရမည် ဖြစ်သည်။

မျောက်ဖြူသည် ချုံနွယ်အချို့ကို ဖယ်ရှား၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသည်။ အတွင်းသို့ ဝင်ရသည်မှာ သိပ်ပြီးတော့ မလွယ်ကူလှပေ။ အတွင်း၌ သစ်ကိုင်း အခက်အလက်များဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသည်ကိုတွေ့ရသည့်အပြင် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှလှမ်းမိသည်နှင့် အလင်းရောင် လုံးဝ မရရှိတော့ဘဲ မေ့ောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မျောက်ဖြူသည် ကပျာကယာ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

* * *

ထိုအချိန်တွင် နေ့နဂါးဆွမ်ဆန်သည် တရားခံများ ထပ်ဆောင်လာသည့် မြင်းလှည်းကို ပြန်၍ တပ်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့စီးလာသော မြင်းသုံးကောင်ကိုပါ မြင်းလှည်းနှုတ်တို့ဖြင့် အာ တောထဲမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ အတန်ငယ် မောင်းသွားမိသောအခါ လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆယ်မိုင်နီးပါးမျှ မောင်းနှင်သွားပြီးသည့်အခါ မြင်းလှည်းနှုတ်အတူ မြင်းများကို တစ်ချိန်လျှင်လျှင်လှမ်းလေသည်။

ဆွမ်ဆန် ထိုသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းမှာ ရန်သူများကို မျက်စိလှည့်စားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေသည့် ရန်သူများသည် ထိုမြင်းလှည်းနှင့် မြင်းများကို မကြာမီ တွေ့ရှိသွားမည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူတို့သည် မြင်းလှည်းတွေ့ရှိသည့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်သာ ရှာဖွေကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့က ရန်သူနှင့် အလှမ်းကွာသော တောတွင်း တစ်နေရာ၌ ရှိနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂၄)

မန်ချူးအာဏာပိုင်များကြားတွင် တရားခံများလွတ်သွား
သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော်ပင် ဂယက်ရိုက်သွားကြ
သည်။

မန်ချူးအရာရှိ ဝန်ရဲကြီးသည် ထိုကိစ္စတွင် သူ၏ပေါ့ဆမှု
ပါရှိနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း
ထွက်နေသည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်
အသည်းအသန် စုံစမ်းရှာဖွေလေ၏။

သူသည် သူ၏စိတ်ကမ္ဘာ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို
သူ့ကိုယ်တိုင် မမိမိအောင် ကြံဆောင်ပေးနိုင်ပါသည်ဟု ရဲရဲ
ကြီး အာမခံချက်ပေး၍ ကတိပြုခဲ့လေသည်။

အချို့သော မန်ချူးအရာရှိနှင့် ဘဏ္ဍာဖောက် လက်ကိုင်
တုတ် သိုင်းသမားများသည် ဆွမ်းဆန်နှင့် မြို့စားကြီးသားအ

လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုသော သဘင်းကြောင့် အတော်ပင်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား 'ဘယ်သန်ထိုက်လှ'
လည်း ပါဝင်၏။ သူသည် မြို့စားကြီးသားအဖအား အကျဉ်း
စခန်းသို့ ရောက်၍ စေ့နင်း မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ မန်ချူးအရာ
ရှိများအား မျက်နှာလို မျက်နှာရ ကုန်းပျော့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ နဂါးခုနစ်ပတ်၏ အကြီးအကဲ နေနဂါးသည်
မြို့စားကြီးနှင့်အတူ အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဟု
ကြားသည်နှင့် ဘယ်သန်ထိုက်လှမှာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်
သွားရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကြေးစား သိုင်းသမားအချို့ကို
ငှားရမ်းကာ နေနဂါးတို့၏နောက်သို့ လွတ်လိုက်သည့်အပြင်
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သဘားရလိုချင်ြား ဆရာအဖေ့ ထွက်လာ
တော့လည်း။

ထိုနည်းတူစွာပင် အခြားအခြားသော ဘဏ္ဍာဖောက်
လက်ကိုင်တုတ်များကလည်း နေနဂါးသာ အပြင်သို့ ရောက်ရှိ
လာလျှင် တစ်နေ့မဟုတ်ဘဲ နဂါးအဖွဲ့၏ ရန်ပြုခြင်းကို
ခံရတော့မည်ဟု တွေးကြောက်သကြ၏။ ထိုသူများကလည်း
သူတို့က လက်ဦးလိုသည့်အတွက် နေနဂါးသမားကို နည်း
မျိုးစုံဖြင့် ရှာဖွေကြပြန်သည်။

ထို အခြားအရာများကို အားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်
အခါတွင် အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်သောသော နေနဂါး

တို့ အုပ်စုသည် ရန်သူများ ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည် ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

တစ်ဖန် တစ်ဖက်မှပြန်ကြည့်လျှင် နေ့နဂါးတို့အဖို့ အားရှိစရာအောင်းသော အချက်အလက်များကို တွေ့ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ရှေးဦးစွာ မြို့စားကြီးနှင့်သမီးတော်ချူးဝှား။

သူတို့နှစ်ဦးကို သူဌေးကြီးကုန်းကျွန်းက ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ကယ်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် သူဌေးကြီးကုန်းကျွန်း၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် သိရှိဖို့လိုလာသည်။

သူဌေးကြီး ကုန်းကျွန်းသည် သူဤမျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာပြီ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားလာသည်မှာ မြို့စားကြီးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မြို့စားကြီးသည် သူ့ဘဝ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် မြို့စားကြီးကို မန်ချူးလက်ထဲမှ ကယ်တင်ပြီး နယ်ခြားသို့ ပို့ထားရန် အစီအစဉ်အားလုံး လုပ်ထားသည်။

ကုန်းကျွန်းသည် ချန်အန်းမြို့တွင် အချမ်းသာဆုံးသောသူ ဖြစ်သည်။ မန်ချူးများစလည်း ကုန်းကျွန်းကို အလွန်ရိုးသားသည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟုသာ ထင်မြင်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကုန်းကျွန်းသည် မန်ချူးများကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မဆန့်ကျင်ဘဲ သွယ်ဝိုက်သော နည်းများဖြင့် ဆန့်ကျင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မန်ချူးများကို တည်အောင်ပေါင်းပြီး နေ့စဉ်ပိုင်း၌ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများကို ဝှားသည်။ ထိုသူများ၏

တာဝန်မှာ မြို့စားကြီးသားအဖကို သူ၏ မိုးမခဂေဟာသို့ အထောက်ပံ့နိုင်ပါက ကြီးမားသော ငွေကြေးများ ပေးမည် ဟု ပြောကြားထားသည်။

ထိုတာဝန်ကို တောင်ပင်လယ်စားသမား ကျန်ချင်ဝါနှင့် တွေ့စဉ်အလည်း တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်ပေးရန် လွှဲအပ်ခဲ့သည်။

ထိုမျှသာမက ယခုအခါ မြို့စားကြီးသားအဖ အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဟု သတင်းစကား ကြားရသည်နှင့် အန္တရာယ်များ ပို၍ ကင်းရှင်းရန် လျှို့ဝှက်သိုင်းသမားများကို ကုန်းကျွန်းက လွှတ်ထားသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်သိုင်းသမားများ၏ တာဝန်မှာ မြို့စားကြီးနှင့် သမီးတော်ချူးဝှားတို့အား စုံစမ်းနေသူ ဖြစ်စေ၊ ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် ထိုသူများကို အားပေးအားမြှောက် ပြုနေသူဖြစ်စေ တွေ့ရှိပါက သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အခြားသော မြို့စားကြီးနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း မျိုးချစ်သိုင်းသမားတို့ကလည်း မည်သူမျှ ခိုင်းစေခြင်း မပြုဘဲ မြို့စားကြီးသားအဖ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရန် သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ကာကွယ် ကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းသူများလည်း ပေ၂ထွက်လာပြန်သည်။

နဂါးခုနစ်ဖော်၏ အပိုင်းကို ပြန်ကြည့်ပါ။ ထိုမျိုးချစ်သိုင်းသမား ခုနစ်ဖော်ကို ပြည်သူပြည်သား အထော်များများ စလေးစား ချစ်ခင်ကြသည်။

အချို့စော့မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်နေလည် သိုင်းသမား
များသည့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ နဂါးခုနစ်ဖော် ဘက်စောင်သား
ဟု ပြောဆိုကာ မန်ချူးများကို လည်းကောင်း၊ မန်ချူး
လက်ကိုင်တုတ် ဘဝ္ဗာဖောက်များကို လည်းကောင်း လိုက်ခိုက်
လျက် ရှိနေကြသည်။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် အခြေအနေသည် အစောင့်
ပင် ရှုပ်ထွေးနေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နဂါးခုနစ်ဖော်နှင့် မန်ချူးနယ်ချဲ့တို့၏
ပြဿနာသည် မည်မျှအထိ ကျယ်ပြန့်လာမည်ကို မည်သူမျှ
အတတ် မပြောနိုင်ကြပေ။

လောလောဆယ် အခြေအနေမှာကား မန်ချူးတို့သည်
နေနဂါးတို့ မျောက်ဆိုးသွားသော နေရာကို ဗဟိုပြုပြီး မိုဝ်
တစ်ရာခန့် အကွာအဝေးကို စက်ဝိုင်းဝိုင်းလိုက်သည်။

လွယ်ကူသော ဥပမာနှင့် ခြောက်ခုမည် ဆိုပါလျှင် ကျား
တစ်ကောင်ကို ကျယ်ပြန့်သော ကြိုးကွင်းနှင့် ပစ်လိုက်ပြီး ထို
ကြိုးကွင်းကို တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာစေသော အခါ ကျား
နှင့် ကြိုးကွင်းသည် မလွဲမသွေ တွေ့ရှိရတော့မည် မဟုတ်ပါ
သော....

ကြိုးကွင်း....

ကြိုးကွင်းပစ်တင်လိုက်သူမှာ မျောက်ဖြူပင်ဖြစ်လေသည်။
မျောက်ဖြူသည် မည်သည့်သစ်ပင်ကိုမဆို အပင်ဖက်၍ မတက်
ပါ။ ကြိုးကွင်းကို သစ်ပင်၏ထိပ်ဖျားအကိုင်းဆီသို့ ပစ်တင်ပြီးမှ
မျောက်တစ်ကောင်အလား တွယ်ဖက် တက်သွားသည့်သူ ဖြစ်
သည်။

လနဂါးသည် မျောက်ဖြူပုစန်းအား အသိအကျွမ်း ဖြစ်
ထားရသည်မှာ အဖိုးတန်သော မိတီဆွဲကောင်း တစ်ယောက်
ကို တွေ့ထားရသည်နှင့် တူနေတော့သည်။ ယခုအခါတွင်လည်း
မျောက်ဖြူသည် သူတို့အဖွဲ့ထဲ၌ အလွန်အရေးပါသော အခန်း
စဏ္ဍာမှ ပါဝင်လျက် ရှိနေပေ၏။

သူသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရန်သူများကို အဝေးမှ ကြို
တင်လှမ်းမြင်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် မိမိတို့ဘက်မှ တာပမ်းသာ
နေပေသည်။

မျောက်ဖြူပုစန်း၏ ထူးခြားချက်မှာ သူသည် မျောက်
တစ်ကောင်လို သစ်ပင်များပေါ်၌ လှုပ်ရှားနိုင်ပြီး မျောက်
တစ်ကောင်လိုပင် သစ်ပင်ခွကြား၌ အိပ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာ မကသေးပါ။ သူသည် အစား အသောက်
အတွက် လုံးဝပူပင်မှုမရှိခဲ့ပါ။ တောထဲ တောင်ထဲ တွေ့ဆုံ
သစ်သီးများ အပြင် အခြားသော ရွက်နုများ အူတိုင်များ
ကိုလည်း ရက်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ စားသောက်၍ နေထိုင်နိုင်
သူဖြစ်သည်။

ယခုသည် မျောက်ဖြူ၏ အစွမ်းအစကြောင့် လူ ကိုး
ယောက်တို့သည် ငှက်ပျောသီးနှင့် အခြားသော သစ်သီး
အချို့ကို စားသောက်ကြရလေသည်။

သူတို့သည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်ရှစ်နှစ်ပြီ
ဖြစ်သည်။ လူနေအိမ်ခြေနှင့် လုံးဝအဆက်ပြတ်နေသောကြောင့်
မည်သည့် အစားအသောက်ကိုမျှ မစားသောက်ရဘဲ ရှိ၏။
ထိုအခါ မျောက်ဖြူက တောထဲ၌ လှည့်ပတ်ရှာဖွေ၍ ရထား
သော သစ်သီးများကို သူတို့အား ကျွေးမွေး၏။

ယခုမျောက်ဖြူသည် သစ်သီးများ ပေးကမ်းပြီးသည်နှင့်
သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ သူ၏တာဝန်ကို ပြန်လည်အမ်းဆောင်
လေသည်။

နေနဂါးတို့ ဤတောထဲ၌ ခေတ္တ နေထိုင်ကြခြင်းမှာ
အကြောင်းရှိသည်။ လောလောဆယ် လှုပ်ရှားသွားလာပါက
တရမန်းကြမ်း ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေနေသော ရန်သူများနှင့်
ပက်ပင်းတိုးနိုင်သည်။ ဆယ်ရက်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်း
လိုက်လျှင် ရှာဖွေနေသော သူများ အနည်းငယ် ဆွေးအေး
သွားမည်ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် လွတ်မြောက်ရန် အခွင့်အလမ်း
ပို၍သာစေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

* * *

မိုးနဂါးသည် အားလုံး သောက်ရန်အတွက် ရေတူးများ၊
ဣကာ စမ်းချောင်း၌ ရေခပ်ရန် ထွက်သွား၏။ မိုးနဂါး
သည် ရေကိုတော့ မှန်မှန်ပင် ခပ်ပေးလေသည်။ မြို့စားကြီး
သည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ သစ်သီးများကိုသာ စားနေရ
သောကြောင့် ချိုးဝှဲက ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။
သူသည် နေနဂါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဆရာဆွမ်ဆန်က ကျွန်တော်ကို စားသောက်စရာ သွား
ယူဖို့ ခွင့်ပေးပါလား’

ဆွမ်ဆန်က ချိုးဝှဲ၏ အစွမ်းအစကို သိထားသည်။ သူသည်
ဇက်လှည့်ပညာရော မျက်လှည့်ပညာပါ တတ်ကျွမ်းသည့်အပြင်
လစ်လျှင် လစ်သလို ခိုးဝှဲကံတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုအလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလာခဲ့သူ
ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အစားအသောက်များကို ဖန်
တီးနိုင်သူဖြစ်သည်။

ဆွမ်ဆန်က အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်၍ ...

‘ချိုးဝှဲ...မင်းက အစားအသောက်သွားရှာမှာလား၊ မင်း
ဆောင်မလေးကို လှမ်းလို သွားချင်တာလား’

‘ဟာ...ဆရာကလဲဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်နေ့မှမမေ့
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်က ဝေးကွာတဲ့ ခရီးကို ကျွန်တော်
မသွားနိုင်ပါဘူး။ အားလုံးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့
အစားအသောက်သွားရှာချင်တာပါ’

ဆွမ်ဆန်က ရယ်လိုက်သည်။

'ဝါ ကျီစားတာပါ၊ ဒါပေမယ် လွယ်ဘူး ချီးဝွဲ၊
ဒီနေ့ရာက ရွာတွေနဲ့ အတော်ကို အလှမ်းဝေးနေတယ်'
'တစ်ညအိပ်ထက် ပိုကြာမယ် မထင်ပါဘူး'

ဆွမ်ဆန်က ကျန်ချင်ဝါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဆရာဝါး ဘယ်လိုဆဘော့ရသလဲ'

ကျန်ချင်ဝါးက ချီးဝွဲကို ကြည့်လိုက်၏။

'မင်း အားလုံးအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကို လေးစားပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ် မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွား
မှာကို တို့မလိုလားသလိုပဲ၊ အားလုံးဒုက္ခရောက်မှာကိုလဲ မင်း
ကြည့်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး'

ချီးဝွဲက ကျန်ချင်ဝါးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်ကာ....

'ဆရာကြီး ပြောတာ ကျွန်တော် ဆဘောပေါက်ပါတယ်၊
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်ချင်ရောက်ပါစေ၊ ကျွန်
တော်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်စေရဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ
ဆရာမဖောက်ဘူး'

ကျန်ချင်ဝါးက ပြုံး၍....

'မင်းကို ငါယုံတာပေါ့၊ ချီးဝွဲ၊ ငါဆိုလိုတာက မင်းအနေနဲ့
လုံးဝမသိဘဲ ခြေရာခံ လိုက်လာတာကို ပြောတာ'

ချီးဝွဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အင်း...ဆရာကြီးပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ်
သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဟာ နောက်က လူလိုက်လာရင် အလိုလိုသိနေ
တယ်'

ချီးဝွဲ၏စကားကြောင့် အားလုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျန်ချင်
ဝါးက ရယ်မောပြီမှ....

'ကဲ...မင်းမှာ ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေရင် တစ်ယောက်တည်း
တော့ မသွားနဲ့ကွာ ကျီးဘာကို ခေါ်သွားပါ'

သူ့ဆ ကျီဘေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

'ဟာ ပိုအောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီး'

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး ကျီဘေးကိုခေါ်ကာ လျင်မြန်စွာ
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

* * *

မြို့စားကြီးမှာ အသက်အရွယ် ထောက်လာသောကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ အာဟာရဖြစ်စေသော စားစေခမ်းစားဖွယ်များ
မစားသောက်ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ စိတ်ဆမ်းရဲမှုများကြောင့်
တစ်ကြောင်း အတော်ပင် ပိန်လှူကာ အားပြတ်လာလေ
သည်။

ဆွမ်ဆန်သည် မြို့စားကြီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသော
အခါ သခင်မလေး ချူးဝှားက နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ကို တွေ့
ရ၏။

ဆွမ်ဆန်က မြို့စားကြီးအား အန္တရာယ်ကင်းသောနေရာသို့
အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိစေချင်သည်။

‘မိုးမခဂေဟာကို ရောက်ဖို့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားပါဗယ်’

ဆွမ်ဆန်က အားပေးစကား ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီး
သည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ကျုပ်မှာ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်နေပါပြီ ဆွမ်ဆန်၊ မင်းတို့
ကျုပ်အတွက် သိပ်ပြီး အလေးမထားစေချင်ဘူး’

မြို့စားကြီးသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရုပ်တန်ဆာ သခင်မ
လေးကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည်

တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်ပြောရန် ဝန်လေးနေပုံရ၏။ သခင်မလေး
ချူးဝှားက ဆွမ်ဆန်ကို မျက်နှာတစ်ချက်ပင်၍ ကြည့်သည်။

ဆွမ်ဆန်မှာ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးအတွက် အလွန်အမင်း
စိတ်ထိခိုက်မိသည်။ မြို့စားကြီးသည် ဆွမ်ဆန်၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး

တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

‘မြို့စားကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မသေထမီ ကာလပတ်လုံး
မြို့စားကြီး စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး’

မြို့စားကြီးက ခေါင်းယမ်း၍...

‘မဟုတ်သေးဘူး။ ဝါလိုလူတစ်ယောက်အတွက် သေပျော်
ပါပြီ၊ မင်းတို့လူငယ်တွေသာ ထမ်းဆောင်ရမယ်၊ တာဝန်တွေ
က များသေးတယ် ဟုတ်လား’

မြို့စားကြီးသည် စကားကို မည်သို့ပင် လှည့်ပတ်ပြောနေ
သော်လည်း သခင်မလေး ချူးဝှားကို စိတ်မချနိုင်သည့်မှာ
ထင်ရှားနေပေသည်။ သခင်မလေး ချူးဝှားသည် မင်းမျိုး
မင်းနွယ်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သူပီပီ လွန်စွာနုနယ်လှပေ၏။ သူမ
သည် စာပေဗဟုသုတ ကုံလုံကြွယ်ဝသော်လည်း ရန်သူအား
တွန်းလှန် ခုခံနိုင်သည့် သိုင်းပညာ မရှိရှာပေ။

ထို့ကြောင့် ဖခင်မြို့စားကြီးမှာ သူမအတွက် အလွန်အမင်း
စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်ပယောဂကြော့ဇီအဆစ်ပါလာတဲ့ သမီးလေးအတွက်
စိတ်မကောင်းဘူး ဆွမ်ဆန်’

သခင်မလေးက...

‘ဆို... ဖေဖေကလဲ ဒါတွေကိုတွေးနေတာကိုး၊ ကျွန်မ ဘာမှ
ခုက္ခံမရောက်ပါဘူး၊ ဖေဖေသာ ကျန်းမာအောင်နေပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ သခင်မလေးအတွက် လုံးဝ မပူ
ပါနဲ့’

ဆွမ်ဆန်၏ စကားကြောင့် မြို့စားကြီးသည် အားတက်
သွားသလို ဆွမ်ဆန်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ...

‘သမီးကို မင်းတာဝန်ယူမလား တပ်မျိုးကြီး’

မြို့စားကြီးက တစ်ချိန်တုန်းက ခေ၀နေကျအတိုင်း ခေ၀၍
ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော် ကိစ္စအဝဝ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်'
ဆွမ်ဆန်သည် သူ၏ စကား လောကြီးသွားသည်ကို သတိ
ပြုမိလိုက်လေသည်။ မြို့စားကြီးက သခင်မလေးကို တာဝန်
ယူခိုင်းသည်မှာ ဘယ်လို တာဝန်မျိုးလည်း ဆိုသည်ကို သူက
သေသေချာချာ မစဉ်းစားဘဲ -အဖြေပေးလိုက်မိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သခင်မလေးက မျက်နှာနီမြန်းပြီး ခေါင်းငုံ့သွား
သည်ကို တွေ့မှ သူက သတိထားမိလိုက်သည်။
ကျုပ်...အဲဒီစကား တပ်မျှားကြီးဆီကကြားရတာ ဝမ်းသာ
တယ်'

'စိတ်ချပါ၊ မြို့စားကြီးတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး
ဘေးမသိ ရန်မခရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်'
ဆွမ်ဆန် ပြောချင်သည်မှာ ထိုစကားမျိုးပင် ဖြစ်တော့
သည်။ မြို့စားကြီးသည် မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာပြန်မှီ
လိုက်သည်။

မျောက်ဖြူပုစန်းသည် သစ်ပင်ခွကြား၌ ငိုက်မျဉ်းနေ၏။
ဆိုသော် လုံးဝ အိပ်ပျော်သွားခြင်းတော့ မရှိပါ။ သူသည်

မျက်လုံးကိုမကြာခဏဖွင့်၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်သည်။
ယခု သူ့နားထဲသို့ အဝေးမှ ပျံလွင့်လာသော အသံဗလံများ
ဝင်လာသည်။

သူသည် ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ လမ်းမတစ်ခုဆီမှ လာနေသော မြင်းတစ်အုပ်ကို
တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ ထိုမြင်း အုပ်စုသည် သူတို့ရှိရာ တောအုပ်
ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သူသည်
သစ်ပင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။

'ဆရာဆွမ် ရန်သူတွေတော့ ဒီဘက်ဦးတည်ပြီးလာနေတယ်'
ဆွမ်ဆန်က ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်ကာ...
'ဘယ်လောက်များလဲ'
'နှစ်ဆယ်နီးပါးလောက် ရှိတယ်'

ဆွမ်ဆန်သည် လောလောဆယ်အားဖြင့် ရန်သူများကို
ရင်မဆိုင်လိုပေ။ ရန်သူများသည် လမ်းမအတိုင်း သွားလျှင်
တော်သေး၏။ အကယ်၍ ဤတောအုပ်ဆီသို့ ဝင်ရောက်လာ
ပါက ရှောင်၍ လွတ်မည် မဟုတ်ပေ။ မျောက်ဖြူသည် တစ်စုံ
တစ်ခုကို သတိရသွား၏။

'ကျွန်တော်တို့ ခြေရာဆက်ရာတွေ မကျန်အောင် လှုပ်မှ
ဖြစ်ပယ်'

ကျန်ချင်ဝါးက မျောက်ဖြူကို လှမ်းကြည့်သည်။
'လောလောဆယ် ရှောင်တိမ်းဖို့နေရာ မင်း တွေ့လို့လား'
မျောက်ဖြူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်သာ လိုက်ခဲ့ကြပါ'

သူတို့သည် နေထိုင်ခဲ့သော နေရာလေးကို ရန်သူများ မသိ
မြင်နိုင်အောင် ခြေရာလက်ရာများကို ဖျောက်ပစ်ခဲ့ပြီးသည်နှင့်
မျောက်ဖြူနောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

မျောက်ဖြူသည် သူမနေ့က တွေ့ရှိသော ကျောက်ဂူဆီသို့
ခေါ်သွားလေသည်။ ရှေးဦးစွာ သူကဆင်းသွားပြီး တစ်ယောက်
စီကို လက်ကမ်း၍ အတွင်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ လူအားလုံး
စုံလင်သွားသည်နှင့် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို နေသားတကျ
ဖြစ်အောင် ပြန်၍ ကားဆီးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျောက်
ဖြူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်သည်။

ဆွမ်ဆန်သည် မျောက်ဖြူကို စိတ်မချသည်အတစ်ကြောင်း၊
အဘယ်၍ ရန်သူများနှင့် လွဲမရှောင်သာ ရင်ဆိုင်ရလျှင်
တခြားတစ်ဖက်သို့ များ၍ခေါ်သွားရန် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး
တစ်နေရာမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပေသည်။

* * *

မြင်းအုပ်သည် မျောက်ဖြူပြောသကဲ့သို့ပင် နှစ်ဆယ်နီးပါး
ရှိသည်။ သူတို့သည် လမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားလာနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် လမ်းနှုမ့် အနီးအပ်ဆုံး တစ်နေရာမှ ချောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်၏။ အနားသို့ နီးကပ် လာသော
အခါ ထိုလူများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်တွင် ဆွမ်ဆန်မှာ
အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။

ရန်သူ မန်ချူးများ မဟုတ်ပါ။
လူအားလုံးနီးပါး အနက်ရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား
ကြသည်။ ထိုအနက်ရောင် ဝတ်စုံများနှင့် လူများသည် လူသုံး
ယေဘုကို ဖမ်းဆီးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဆွမ်ဆန်က သေချာအောင် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ
ပို၍ အံ့ဩသွားရတော့သည်။

ဆွမ်ဆန်ထင်သည့်အတိုင်းပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူများ
သည် လူသုံးယေဘုကို ကြိုးတုပ်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ တင်လာခဲ့
သည်။ ကြိုးတုပ်ဖမ်းဆီးလာသူ သုံးဦးမှာလည်း အခြားသူများ
မဟုတ်ဘဲ အကျဉ်းစခန်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သန်းကိုးတို့မိသားစု
ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ဆွမ်ဆန်သည် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်သွား
သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတွေသည် မည်သူနည်း။

သန်းကိုးနှုမ့် ဟမ်းစားတို့ မိသားစုသုံးယေဘုကို အဘယ်
ကြောင့် ဖမ်းဆီးခဲ့ပါသနည်း။

အကျဉ်းစခန်းတွင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သူသည် တွေး
တောရင်း ကျောက်ဂူဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

* * *

ဆွမ်ဆန်က ထိုအကြောင်းကို ကျန်ချင်ဝါးတို့အား ပြောပြ
လိုက်သော်လည်း ကျန်ချင်ဝါးနှင့် လနဂါးတို့မှာ အပြောရရှိ
မရပေ။ မျောက်ဖြူရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူလည်း ထိုအခြင်း
အရာကို မြင်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

သူတို့သည် ထိုကိစ္စကို လောလောဆယ် ဆက်လက် ပြော
ဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရောက်ရှိနေသော နေရာကို လေ့လာ
ကြသည်။

ကျောက်ဂူတစ်ခုပင် ဖြစ်သော်လည်း လေကောင်းလေသန့်
ကောင်းစွာ မဝင်နိုင်၍ အနံ့အသက်များက ဆိုးဝါးလှ၏။
ထို့ပြင် အလင်းရောင်ကလည်း အားနည်းနေသဖြင့် အဝတွင်
ပိတ်ဆီးနေသော ချုံနွယ်ကို ရှင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ အပြင်မှ
အလင်းရောင်သည် ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာ၏။ အပြင်မှအလင်း
ရောင် ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်....

‘ဝှစ်...’
‘ဝှစ်...’

ဟူသော အသံနှစ်သံက ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာသည်။
အားလုံးက အသံကြားရာဘက်သို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်
လိုက်မိကြသည်။

ဂူအိန်ဂုနားတွင် ကပ်၍ မြို့စားကြီး သားအဖက ထိုင်နေ
သည်။ သူတို့နှင့် ဆယ်ပေမျှအကွာတွင် စုဝေးစု ချိနေပေသည်။
စုဝေးသည် ပထမ မှောင်နေစဉ်က ဘာမျှ မမြင်မတွေ့ရသော်
လည်း အလင်းရောင် ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သခင်မ

လေး ချူးဝှား၏ ခြေထောက်အနီးတွင် ပါးပြင်းထောင်နေ
သော မြွေနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ငွေကြယ်နှစ်ပွင့်ကို လျှင်မြန်စွာ ပစ်
လွှင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြွေနှစ်ကောင်စလုံး ဦးခေါင်း
ပိုင်းမှ ပြတ်ထွက်သွားပြီး လူးလွန်သွားသည်။

သခင်မလေး ချူးဝှားမှာ ထိုအဖြစ်ကို သိရမှ ကြောက်လန့်
တကြား ထခုန်လိုက်သည်။ သူမသည် ရပ်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍
မျက်ဆုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

‘သခင်မလေး မကြောက်ပါနဲ့ဘော’

လနဂါးက ပြောရင်း မြွေသေနှစ်ကောင်ကိုယူ၍ အပြင်သို့
ပစ်လိုက်သည်။ မြို့စားကြီးသည် စုဝေးအား ကြည့်၍....

‘ကျေးဇူးကြီးလှပါ တယ်ကွယ်၊ စုဝေးရဲလက်နက်က အတော်
ထက်မြက်တာပဲ’

မြို့စားကြီးက စုဝေးကို ချီးကျူး ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။
မျောက်ဖြူနှင့် လနဂါးတို့သည် ဂူအတွင်း၌ အခြားတိရစ္ဆာန်
များ ရှိမရှိ လိုက်လံစစ်ဆေးပြီး နေရာထိုင်ခင်းကို ရှင်းလိုက်
သည်။ ဆွမ်ဆန်က အားလုံး၏ အလယ်တွင် မီးဖိုဘစ်ခု ဖန်တီး၍
မီးမွှေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျောက်ဂူထဲတွင် နေ၍ထိုင်၍
ထောင်းသွားတော့သည်။

ကျောက်ဂူမှာ အကျယ်အားဖြင့် ဆယ်ပေကျော်ကျော်ရှိပြီး
အတွင်းသို့ ဆက်လက်ဝင်သွားလျှင် ရနိုင်သည့် အခြေအနေမှာ
ရှိနေသည်။ သို့သော် ပိတ်ဆို့နေသော သစ်ခက်သစ်လက်
များ ချုံနွယ်ပိတ်ဆို့ပါးများကို ရှင်းရမည်မှာ မလွယ်လှပေ။

ဆွမ်းဆန်သည် ထိုနေရာကို အတန်ကြာအောင်
ကြည့်နေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဤကျောက်ဂူသည် ဝင်ပေါက်
ထွက်ပေါက် ရှိရမည်ဟု ထင်နေသည်။

သူသည် မီးဖိုမှ ထွက်နေသော မီးခိုးများကို
သည်။ မီးခိုးများသည် ဂူဝမှလေအရှိန်နှင့် တစ်ဖက်သို့
တန်းမတ်မတ် တိုးထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုပိတ်ဆို့
နေသော အရာများကို ရှင်းလင်း၍ သွားပါစေ တစ်ဖက်ထွက်
ပေါက်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်ဟု တွက်မိ၏။

ထိုထွက်ပေါက်သည် မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား
မည်နည်း။

‘အလွန်နှစ်ကြီးတဲ့ ဂူဟောင်းတစ်ခုပဲ။ အထဲဝင်သွားလို့ ထို
ဘာမှ အကျိုးထူးနိုင်စေ အကြောင်း မရှိပါဘူး။’

ကျန်ချင်ဝါးက နေ့ခက်မှ လာရင်တာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဆွမ်းဆန်၏ဘောမှာ အထဲ၌ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့်
သန့်ပြန့်မှု ရှိပါက တစ်ဖက်နှင့် စိတ်ချလက်ချ ပုန်းအောင်း
နေနိုင်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၍ နေရာရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏အစီအစဉ် ချက်ချင်းပျက်သွားတော့သည်။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နောက်ထက် ထွက်သွားသော ချိုးမှု
သည် မြင်းတစ်ကောင်နှင့်အတူ ချက်ချင်း ပြန်လည်ရောက်
လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လောလောဆယ် စားသောက်၍ ရသော စားစရာ
အချို့ကို ယူဆောင်လာသောကြောင့် အားလုံးမျှဝေ၍ စား
လိုက်ကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

‘မင်း ဘာသတင်းထူး ကြားခဲ့လို့လဲ’

ချိုးဝဲက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍...

‘ကျွန်တော်တော့ မပြေးချင်တော့ဘူး။ ကျီဘေးကို အရက်
ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့ဖမ်းမိသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကယ်တင်ဖို့ အမျိုး
မျိုးကြိုးစားတယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ လက်လျှော့လိုက်
ရတယ်။ ခုချိန်ထိတော့ သူက မထုတ်ဖော်သေးဘူး။ ဒါပေ
မယ် ကျီဘေးအကြောင်း ဆရာ ဆွမ်းဆန်လဲ သိပါတယ်။
ဒီကောင် စိတ်ဓာတ်ပျော့တယ်။ ဒီနေရာကို လိုက်မပြဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူး။’

ဆွမ်းဆန်က အတော်ကြာကြာနေခဲ့ရသူမို့ ကျီဘေး၏ပျော့
ညှို့မှုကို သိထားသည်။

‘သူတို့ တစ်နေ့လောက် နှိပ်စက်လိုက်ရင် ပြောမှာပဲ’
မျောက်ဖြူက...

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိသလဲ’

လူအားလုံးသည် အစာစားရင်းမှ ဝိုင်းထိုင်ကာ အစီအစဉ်
ရေးဆွဲကြလေသည်။ ကျန်ချင်ဝါးက သူ၏ အိတ်ထဲမှ မြေပုံ
စာရွက်ကို ထုတ်ယူပြန်သည်။ သူတို့ယခု ရောက်ရှိနေသည်မှာ
ချန်ပိုင်တောင်တန်း တည်ရှိရာ ဟေလုကျန်း ပြည်နယ်ဖြစ်စေ
သည်။

သူတို့အဓိက သွားရောက်လိုသော နေရာမှာ ချန်ကျန်း
(ယန်စီ) မြစ်ဆီသို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ချန်ကျန်းမြစ်ဆီသို့

ရောက်ရှိပါက သူတို့၏ ခရီးသည် အတော်ပင် အောင်မြင်
သွားပြီဟု ဆိုရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချန်ကျန်းမြစ်ရှိ တစ်လျှောက်ရှိ
သူဌေးကြီး ကုန်းကျန်း၏ ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုးမှု ရှိကြောင်း
ကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျန်ချင်ဝါးက ယခုနေရာမှနေ၍ ရှန်စီး ပြည်နယ်ထဲသို့
သွားရာခရီးလမ်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အနည်းဆုံး တစ်
ပတ်ခန့်ကြာမည်ဟု ခန့်မှန်းကြလေသည်။

ရှန်စီးပြည်နယ်သည် ချန်ကျန်းမြစ်ကြီး ဖြတ်ဝင် စီးဆင်း
သောကြောင့် ဆိပ်ကမ်းရှိသော မြို့တစ်မြို့ကို ရွေးချယ်ဆတ်မှတ်
လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်ကို မြို့စားကြီးက
မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘အခု မောင်ရှင်တို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကျုပ်ကို မိုးမခ
ဂေဟာအရောက်ပို့ ပေးဖို့ ကိစ္စလား’

ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် မြို့စားကြီး’

‘မြို့စားကြီးက လက်ကားလိုက်သည်။’

‘မောင်ရှင်တို့ ဒီလောက်အထိ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့
အားအဖ သင့်တော်တဲ့ နေရာမှာ ရှောင်တိမ်းပုန်းမအောင်
နေပါမယ်’

ကျန်ချင်ဝါးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မပြစ်ပါဘူး မြို့စားကြီး၊ ကျန်တော်ကိုယ်တိုင် သူဌေးကြီး
ကျန်းကျန်းကို ကတိပေးထားတာ ရှိပါတယ်’

‘မန်ချူးတွေဟာ မြို့စားကြီးကို တော်တော် အလိုရှိနေတာ
ဆိုတော့ ပုန်းအောင်းနေဖို့ မလွယ်ပါဘူး မြို့စားကြီး၊ ကျန်
တော်တို့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါရစေ’

ဆွမ်ဆန်သည် မျောက်ဖြူ၊ စုဝေနှင့် ချိုးဝွဲကို ကြည့်လိုက်
လေသည်။

‘ချိုးဝွဲ...မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆင်နာရလဲ၊ သူတို့နဲ့ လွတ်
ကင်းအောင် ရှောင်တိမ်းပြီး နေမှာလား၊ တကယ်လို့ မင်းမှာ
တခြားကိစ္စတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် သွားနိုင်ပါတယ်’

ချိုးဝွဲမှာ မျက်နှာမကြည်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် မှာ ဘာမှသံယောဇဉ် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမော်
ဆရာဆွမ်ဆန်က မလိုအပ်...’

‘မင်း အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့၊ မင်းရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မပိတ်
ပင်ချင်လို့ မေးတာပါ’

ဆွမ်ဆန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော် ဆရာဆွမ်ဆန်တို့အဖွဲ့နဲ့ပဲ နေပါရစေ’

‘တောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မကန့်ကွက်ဘူး၊

မျောက်ဖြူနဲ့ စုဝေကရော ဘယ်လိုဆင်နာရသလဲ’

မိုးနဂါးက ဝင်၍ ပြောသည်။

‘စုဝေက ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်မှာပါ’

‘မျောက်ဖြူဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားဖြစ်နေပါပြီ’

အနဂါးက ဝင်၍ပြောရာ ဆွမ်ဆန်မှာ အနည်းငယ်ပျိုး
လိုက်လေသည်။

‘အဲဒီစကားကြားရတာ ကျုပ် တော်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်’

ဆွမ်ဆန်က ဆိုသို့ပြောပြီး ကျန်ချင်ဝါးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...ဆရာကျန်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ’

ထိုစဉ် စုဝေစာ....

‘ဆရာကြီး ကျန်ချင်ဝါး၊ ကျွန်မတစ်ခု အကြံပေးချင်ပါတယ်’

‘ပြောပါ’

‘ကျွန်မတို့ကိုမန်ချူးတွေက သိပ်ပြီး သိကြသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့အတူသွားတဲ့ မိန်းကလေးကိုလဲ သူတို့က ဂရုသိပ်ပြီး စိုက်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ သူခင်မလေးကို ကျွန်မ ခေါ်သွားမယ်’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ဆွမ်ဆန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် ထိုအကြံ အလွန်ကောင်းသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းသားပဲ’

‘မြို့စားကြီးကိုလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော် စီစဉ်ချင်တယ်၊ မျောက်ဖြူကို ဘယ်သူမှ သတိထားမော့ မဟုတ်ဘူး၊ မျောက်ဖြူနဲ့ ချိုးဝှဲက မြို့စားကြီးကို စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်သွားပါ’

ကျန်ချင်ဝါးက ပြောလိုက်၏။ မျောက်ဖြူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါခင်ဗျာ’

‘ဒီတော့ ဘယ်သူ ကျန်မလဲဆိုရင် ဆွမ်ဆန်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ မိုးနဂါးရယ်၊ လနဂါးရယ် ကျန်မယ်၊ ကျုပ်တို့လေးယောက် ဖလဲ နှစ်ယောက်စီခွဲပြီး သူတို့နောက်က လိုက်နေမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မအောင်းဘူးလား’

ကျန်ချင်ဝါး၏ အကြံအသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆွမ်ဆန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အဲဒီအကြံ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ’

‘ခုလို လူခွဲပြီး သွားခြင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကူအညီ ပေးနိုင်မှာ အမှန်ပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့မြို့မှာ ဆုံကြတာပေါ့’

ကျန်ချင်ဝါးက ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ပြိုင်တူပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၂၅)

ပဋိကုန်ကုန်ဂိုဏ်း...
 ပဋိကုန်ကုန်ဂိုဏ်းသည် လူများများစားစား ချီသောအဖွဲ့
 မဟုတ်ပါ။
 အားလုံးမှ ဆယ်ငါးယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။ ပဋိကုန်ကုန်
 ဂိုဏ်းဟု ဆိုရမည့်အစား ပဋိကုန်ကုန်အဖွဲ့ဟု ဆိုပါစေ ပို၍
 မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။
 ထိုအဖွဲ့ကို အနက်ရောင် သိုင်းသမားများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ အဓိက လုပ်ငန်းမှာ ရွှေများကို
 စုဆောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။
 ရွှေကို အဖိုးနည်းစွာနှင့် ဝယ်သည်။ ဝယ်၍ မရလျှင်
 ဓားပြတိုက်ယူ၏။
 သူ၏ အဖွဲ့ထဲမှ အရေးပါ အရာရောက်သော လူထပ်
 ထောက်သည် မန်ချူးတို့၏ အကျဉ်းခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီ။

ယန်းချစ်နှင့် ထတောက်အဆ ဖြစ်ခဲ့၏။ လူသန်ကြီး တာကုန်း
 ကျင်းက လက်သီးနှုတ်ထိုး၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားရသော
 'ခေါင်းကြီး' ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

ထိုခေါင်းကြီးကို တယ်တင်ရန် ပဋိကုန်ကုန် အဖွဲ့သား သုံး
 ယောက်ကို တောင်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် စေလွှတ်ထားခဲ့
 သည်။

ထိုအဖွဲ့သား သုံးဦးမှာလည်း မန်ချူးတို့က မိုးနဂါးတို့
 အဖွဲ့အား ရှာဖွေရာတွင် မိုးနဂါးတို့ကို မတွေ့ဘဲ ပဋိကုန်ကုန်
 အဖွဲ့သားသုံးဦးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ တိုက်ခိုက်ကြရာ ပဋိကုန်ကုန်အဖွဲ့
 သား သုံးဦးစလုံး သေဆုံးသွားရသည်။

ထို့ကြောင့် ပဋိကုန်ကုန်ခေါင်းဆောင် ကျဲထင်းခုနိုးသည်
 မန်ချူးအရာရှိများကို အတော်ပင် စိတ်နာသွားသည်။ သူတို့
 သည် မိုင်ခတ်မြို့ထဲ၌ ခိုလှုံနေစဉ် အကျဉ်းခန်း အုပ်ချုပ်ရေး
 မှူး သန်းကိုးမှာ အထက်အရာရှိများက တာဝန်ပေးဆု
 ကြော်ငြာဖို့ ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်ခွင့် ပြုလိုက်သည်။

သန်းကိုးတို့မိသားစု မိုင်ခတ်မြို့တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာ
 စဉ် ပဋိကုန်ကုန် ခေါင်းဆောင် ကျဲထင်းခုနိုးက ပမ်းဆီးခေါ်
 ဆောင်သွားလေသည်။

ကျဲထင်းခုနိုးသည် တောတွင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသည်
 နှင့် သန်းကိုးအား စစ်မေးလေသည်။

'ခင်ဗျား ခေါင်းကြီးဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားကို သိတယ်
 မဟုတ်လား'

သန်းကိုးကို တိုင်တစ်ခု၌ ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသည်။ ဟမ်းမား
တို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အခြားတိုင်တစ်ခု၌ ပူးတွဲတုပ်နှောင်
ထားခြင်း ခံနေရသည်။

သန်းကိုးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစား၍...

‘မူတ်မိပါတယ်’

‘သူ့ကိုဖမ်းမိတုန်းက သူ့ ဆီမှာပါလားတဲ့ ရွှေတွေ့ ဘယ်သူ့
လက်ထဲမှာလဲ မှန်မှန်ပြောပါ’

သန်းကိုးက သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေ ကျုပ်မသိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့အကျဉ်းစခန်း
ရောက်လာမှ သိရတာပါ’

ကျဲထင်းခုန်းက အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ သူ့ စကားကို
လက်ခံသည်။

‘ဒါဖြင့် ခေါင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ’

‘အဲဒါက တမင်တကာ ဖြစ်ပုံစားတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။
သူ့အလုပ်လုပ်လို့ အာဏာသားတစ်ယောက်နဲ့ စကားများ
ရာက တကုန်းကျင်းက လက်လွန်သွားတာပါ’

သန်းကိုးက အမှန်အတိုင်းပင် ပြောသည်။ ကျဲထင်းခုန်းက
မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘လက်လွန်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဟဲ... ဟဲ ခင်ဗျားတို့က
တော်တော်မတရားတဲ့ လူတွေပဲ’

ထိုစဉ် ကျဲထင်းခုန်း၏ လက်ထောက် ခေါင်းဆောင်က...
‘ဆရာကျဲ အချိန်တွေ သိပ်ကြာတယ်ဗျာ’

ထိုလူက ပြောပြောဆိုဆို ခားလို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
ဟမ်းမားသည် သမီးကလေးကို ဖက်၍ ငိုယိုတောင်းပန်၏။

‘ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ သာအပြစ်ရှိလို့လဲရှင်’

ကျဲထင်းခုန်း၏ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်သည် ဟမ်းမား
ပြောသည်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ သတ်ပစ်ဖို့သာ ဆန္ဒရှိနေ
သောကြောင့် ခားကို ဝင့်လိုက်သည်။ ခားရောင်က လက်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။ ဟမ်းမားသည် ကြောက်စားလန့်အား ဖော်
ဟစ်ကာ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

‘ဟေ့... မင်းတို့ ခုပ်လိုက်ပါ’

မထင်မှတ်သည့် နေရာမှ လူတစ်ယောက်၏ ဟန့်တားသံ
ကြောင့် ကျဲထင်းခုန်းက လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ လူတစ်
ယောက်သည် သူ့လက်စွဲ ဝင်ရောက်လာပြီး သန်းကိုးတို့၏
ရှေ့မှ ခုပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုသူကို မြင်သည်နှင့် ဟမ်းမားမှာ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်
သွားလေသည်။

‘အို ဆွမ်းဆန်’

*

*

ကျဲထင်းခုန်းသည် ဆွမ်းဆန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
‘မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ’
သူသည် ဆွမ်းဆန် မည်ကဲ့သို့ရောက်ရှိလာသည်ကို မသိလိုက်
သဖြင့် အံ့အားတကြီး မေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျဲထင်းခုန်း၏ တပည့်ဆယ်ယောက်ခန့်သည် ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

‘နေပါဦး သူတို့ဟာ မန်ချူးအရာရှိတွေ မင်းက ဘာလို့ ဖမ်းလာတာလဲ၊ မင်းတို့ သူ့ကိုသတ်ပြီးရှင် မန်ချူးတွေကို ဆက်ပြီး တော်လှန်တော့မှာလား’

ကျဲထင်းခုန်းသည် ဆွမ်ဆန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူသည် အခြားလုပ်စရာကိုင်စရာများ ရှိနေသဖြင့် အရေးကြီးနေပုံ ရသည်။

‘ဒီမှာကိုယ် လူကျုပ်ကိစ္စ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ပင့်ကူနက် ကျဲထင်းခုန်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ’

သူသည် ပြောရင်း ရွှေသို့ တစ်လှမ်းတိုးလာက တစ်လံသာသာ အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်က မဲ့ပြုံးပြုံး လိုက်၏။

‘ပဇိကူနက်မကလို့ ပင့်ကူဘိုးအေ ဖြစ်နေပါစေ၊ ဝါထရရမစိုက်ဘူး၊ သူတို့ကို အခုလွှတ်ပေးလိုက်’

‘ဘာ ကျုပ်က လွှတ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ အတော်စော်ကားတဲ့အကောင် ကဲကွာ’

ကျဲထင်းခုန်းသည် ဆွမ်ဆန်အား အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဓားကိုပင် မထုတ်ဘဲ ညာလက်ဖြင့် ဆွမ်ဆန်၏ ကုပ်ပိုးဆီသို့ ချိန်ရွယ်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဘုန်း’
ဆွမ်ဆန်၏ ကုပ်ပိုးကို မထိပါ။

ဆွမ်ဆန်က ခန္ဓာကိုယ်အား အနည်းငယ်ငဲ့လိုက်ပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် ဆီးခံလိုက်၏။ ထိုသို့ ဆီး၍ခံပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ညာလက်သီးကို ကျဲထင်းခုန်းဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

‘အင့်....’

ကျဲထင်းခုန်း ခါးကုန်းသွားသည်။ ထိုအခါ ရွှေသို့ငိုက်လာသော မျက်နှာကို ဆွမ်ဆန်က ညာလက်သီးဖြင့် ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဖောင်း....’

ကျဲထင်းခုန်းမှာ နှစ်ချက်တိတိ အထိနာသွားသောကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဓားရောင်သည် လက်ခနဲပေါ်ထွက်လာကာ ဆွမ်ဆန်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ထိုစဉ် ဆွမ်ဆန်က ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ဖက်သို့ တွန့်လိမ်ကာ ရှောင်၍ ကျဲထင်းခုန်း၏ ဓားကိုငံသောလက်ကို အောက်က ပဇိန်၍ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖောင်း....’

သူ၏ တိုက်ကွက်များ တစ်ချက်မှ မထိရောက်သောအခါ ကျဲထင်းခုန်းသည် ဆွမ်ဆန်မျက်နှာကို သေသေချာချာစူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ လက်ထောက်နှင့် ငယ်သားများက ရုတ်တရက်ဝင်လာ၏။ ကျဲထင်းခုန်းက လက်ကားလိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွဲက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါဦး’

ကျဲထင်းခန်းသည် သံသယဝင်လာ၍ လေသံရော အသုံး
အနှုန်းပါ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

‘နေနဂါး...’
‘ဟာ...’

ကျဲထင်းခန်းရှင်ထဲ၌ လိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ သူသည်
မိုက်မဲစွာ တိုက်ခိုက်မိသည်ကို နောင်ကရသွားဟန်တူ၏။

သို့သော် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှုတည်း။ နေနဂါး
ခေါင်းဆောင်သော နဂါးခုန်ဖော်သည် မန်ချူးများကို
တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေသူ ဖြစ်ပါလျက် ယခု မန်ချူးမိသားစု
အက်ဒ် ဟာကြောင့် ကားကွယ်နေပါသည်။

‘မိတ်ဆွေက နေနဂါးခေါင်းဆောင်ဆွမ်ဆန်ဆိုရှင် သူတို့ကို
အကဲအကွယ်ပေးတာ...’

ဆွမ်ဆန်သည် သူ့ စကားကို သိပ်အလေးမထားဘဲ လက်ဖျစ်
တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ့တို့အနီးရှိ တောအုပ်ထဲမှ လနဂါး ခုန်ထွက်
လာသည်။

‘လနဂါး သူတို့ကို ကြွီးဖြည့်လိုက်ပါ’

ဆွမ်ဆန်က လနဂါးကို အမိန့်ပေးပြီး ကျဲထင်းခန်းကို
ရှင်ဆိုင်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီမှာ ပဇီကုန်ကံ၊ ကျုပ် မန်ချူးကို တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ
မှန်တယ်၊ မန်ချူးမှန်ဆုကို တိုက်ခိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။
မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ဒီမှာ မင်းသူ့ ကိုယ်တော်လို့ မင်းမှာ
ဘာအကျိုးအမြတ် ရှိလာမလဲ၊ အဲဒါပြောစမ်းပါ။ ခေါင်းတုံ့

လူကို သတ်ခြင်းအားဖြင့် ငင်းရဲ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ကျဉ်း
မြောင်းလာမယ် ဆိုတာကိုကော စဉ်းစားမိခဲ့လား’

ကျဲထင်းခန်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောပေ။ သူသည် နဂါး
ခုန်ဖော်ကို ရင်ဆိုင်ပူးသော်လည်း ယခင်ကတည်းက လေး
စားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အကျဉ်းစခန်း၌ ဝေါင်းကြီး
အား ထိုးသတ်လိုက်သည့် မန်ချူးလူသန်ကြီး တာကုန်းကျပ်
အား နေနဂါးက ယှဉ်ပြိုင်၍ အသေထိုးသတ်ခဲ့သည့် သတင်း
ကြောင့် နေနဂါးကို ကျဲထင်းခန်း လေးစားနေသည်။

‘ကျုပ် ဒေါသနည်းနည်း ကြီးသွားတယ်ဗျာ၊ ဝေါင်းကြီးနဲ့
ကျုပ်လူသုံးယောက် သေရတာဟာ...’

‘ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျာ၊ မန်ချူးတွေ မြစ်ဆယ် လိုက်သတိ
ပေးတော့’

ကျဲထင်းခန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ သူသည် သူ၏လူ
များကိုခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ သန်းကိုး၏ သမီးလေးက
အတင်းပြေးလာပြီး ဆွမ်ဆန်၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘ဦးဦး’

ဆွမ်ဆန်က သူမအား ပွေ့ချီတာ နဖူးကို နမ်းရှုံ့လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ဟမ်းမားထံသို့ ပြန်ချပေးရင်း အပြုံးဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ သန်းကိုးသည် ဆွမ်ဆန်၏လက်ကို
ဖျပ်ညှစ်၍...
‘ကျုပ် ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး ဆွမ်ဆန်၊
ခင်ဗျာလို လူမျိုးကို ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူး
သေးတယ်’

ဆွမ်ဆန်က ပြုံးနေသည်။ သန်းကိုးက ဆက်၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ကျုပ်အလုပ်က အားလပ်ခွင့် ရသွားတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဗျာ စောစောက လူတွေက ခေါင်းကြီးပေးဆုံးတဲ့ကိစ္စ၊ နောက် အိမ်တစ်အိမ်မှာ သူတို့လူ သုံးယောက် ပေးဆုံးသွားတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် ကျုပ်တို့မိသားစု ကို ဖမ်းလာတာပါ’

ဆွမ်ဆန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ဘဝတွေဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်လာတယ်ဗျာ’

သန်းကိုးက ပြုံး၍....

‘ကျုပ်တော့ နဂါးခုနစ်ဖော်ကို အထင်မသေးရဲတာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အကျဉ်းစခန်းက ထွက်သွားပုံလေးဟာ အင်မတန် ပြောင်မြောက်လွန်းလို့ အရာရှိစွန့်ခွဲကြီး ခုထိတောက်တခေါက် ခေါက်နဲ့ နေထိုင် ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတယ်’

ဆွမ်ဆန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက် သတ်ချင်နေပြီလဲဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘဝမှာ နှစ်ခါ အဖမ်းမခံဘူး’

‘ကျုပ်ခင်ထဲရှိတာကို အမှန်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားခုက ရောက်တာကို မကြည့်ချင်တော့ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သန်းကိုးက ကပျာကယာပင် အိတ်ဆွဲမှ စင်္ချာတစ်ရွက် ထုတ်၍ စာနုစပ်ကြောင်းခန့်ရေးပြီး ဆွမ်ဆန်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘တခြားတော့ ကျုပ်ကျေးဇူးဆပ်စရာ မရှိဘူးဗျာ၊ အဲဒီ စာလေးတော့ သိမ်းထားပါ။ ဒီပြည်နယ် တစ်ဝိုက်မှာတော့ သူဟာ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့နာမည်က အရာရှိကြီး ချီချီ’

ဆွမ်ဆန်သည် စာရွက်ကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ သန်းကိုးတို့ မိသားစုကို လှိုက်လှဲသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

* * *

ဆွမ်ဆန်တို့ ကိုးယောက်သည် လေးစုခွဲထားသည်။ သို့သော် ညမိုးချုပ်လျှင် သတ်မှတ်ထားသော နေရာ၌ ဆုံကြရန်လည်း အချိန်အချက် ပြုလုပ်ထားမိမိသည်။ သူတို့သည် အားလုံး စုစည်း၍ မသွားခြင်းမှာ ရန်သူများ အလွယ်တကူ မရိပ်မိစေရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့နည်း မိမိတို့ဟန်ဖြင့် သွားချင်သည် လမ်းက သွားကြသော်လည်း သတ်မှတ်ထားသော မြို့တွင်

ဆုံဆည်းကြလေသည်။ သူတို့သည် အချင်းချင်း သိနိုင်သော အမှတ်အသားတို့ကို ပြုလုပ်သွားကြ၏။

လမ်းရိုးတွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသော မန်းချူးစစ်သည် များနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့သည် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်၍ လာခဲ့ကြရာ ရှုနီဟိုင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရိုးထက်ဝက်ကျိုးလာပြီဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်နှင့် လနဂါးသည် မြို့တွင်းသို့ မထင်မရှားဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မြို့အဝင်ဝတွင် အနီရောင်အဝတ်စလေး သုံးခုကို တွေ့ရလေသည်။ လနဂါးက အနီရောင်အဝတ်စလေးသုံးခုကို ပြသလိုက်၏။

ဆွမ်ဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လနဂါးသည် အနီရောင် အဝတ်စလေး သုံးခုကို ကောက်ယူ၍ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက် လေသည်။ ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ ဆက်လက်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆွမ်ဆန်တို့ ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်မှာ အတော်ပင် မိုးချုပ် နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ ထိုစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ထိုစားသောက် ဆိုင်ရှေ့တွင် အနီရောင် အဝတ်စလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ဆိုင်တွင်း၌ စားသောက်သူများ အလွန်နည်းပါးနေသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ တန်းတန်းတံမတ်ပင် ဝင် ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခန်းထဲ၌ ကျန်ချင်းဝါးနှင့်မိုးနဂါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေသည်ကို ကတိပြုမိလိုက်သည်။

ကျန်ချင်းဝါးနှင့် မိုးနဂါးသည် အရက်အနည်းငယ်ကို မှာ ကြား၍ ဆောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သူတို့ ဘယ်မှာလဲ’

ဆွမ်ဆန်က ကျန်ချင်းဝါးကို မေးသည်။

‘နေရာ တချို့တော့ ကျုပ်လိုက်ရှာပြီးပြီ၊ ခုထိမတွေ့သေး ဘူး...’

ဆွမ်ဆန်က မျက်မှောင် ကြုံထဲ၍ စဉ်းစားနေသည်။ မိုး နဂါးက...

‘မြို့စားကြီး ဒီကို ရောက်နေပြီဆိုတာ သူတို့ဘယ်က သတင်း ရထားကြသလဲမသိဘူး’

လနဂါးက မိုးနဂါးကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဒီကို ဘယ်သူအရင်ရောက်တာလဲ’

‘ထိုနှစ်ယောက်က အတိယမြောက်ပဲ’

သူတို့သည် သတ်မှတ်ထားသည့် မြို့သို့ဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိသည်လူက မြို့အဝင်ဝတွင် အနီရောင် အဝတ်စကို ချထားခဲ့ရသည်။ ဒုတိယ ရောက်ရှိလာသူသည်

လည်း ထိုအနိရောင်အဝတ်ကို ချထားခဲ့ရပြန်သည်။ တတိယ
ရောက်ရှိသူလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ချထားခဲ့ရ၏။ နောက်
ဆုံးလူက ထိုအဝတ်စ သုံးခုကို သိမ်းယူခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန်တည်း
၌သည် နေရာကို သိရှိစေရန် ထိုအိမ်ရွေ၌ အဝတ်အနီစကိုမြင်သာ
အောင် ချထားရပြန်သည်။

‘ဒါဆိုမြို့စားကြီးနဲ့ စုဝေတို့က အရှင်ရောက်နေတာပေါ့’
ဆွမ်ဆန်က ပြောလိုက်၏။

မိုးနဂါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မျောက်ဖြူ၊ ချိုးဝဲ
နှင့် မြို့စားကြီးကတစ်တွဲ စုဝေနှင့် သခင်မလေးက တစ်တွဲ၊
ယခုနှစ်တွဲလေး မြို့ထဲရောက်ရှိသော်လည်း ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေ
သည်။

မြို့စားကြီး ရောက်ရှိနေသည့် သတင်းကလည်း ရန်သူများထံ
ပေါက်ကြားနေသည်။ သူတို့သည် ထိုစားသောက်ဆိုင်ထဲ၌
ကြာရှည် မနေဘဲ မြို့ထဲထွက်လာကြသည်။ မြို့ထဲတွင် လူတွေ
က ဥဒဟို သွားလာနေကြသောကြောင့် ဆွမ်ဆန်တို့ကို ခေညာ
ကမျှ ဂရုမစိုက်ကြပေ။

သူတို့သည် လမ်းပေါင်းများစွာသို့ လျှောက်ခဲ့သော်လည်း
သူတို့ တွေ့ချင်သော အရာကို မတွေ့ရပေ။ ကျန်ချင်ဝါးသည်
အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ဘုရားကျောင်း ရှိရာဘက်သို့
ဦးတည်လိုက်သည်။

လူ့အိမ်ခြံနည်းပါးပြီး လူသွားလူလာလည်း ပြတ်လတ်
သောကြောင့် ထိုနေရာမျိုး၌ ရှိသင့်သည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ကျန်ချင်ဝါး၏ တွေးတောချက်က မှန်ကန်နေသည်။ သူတို့
သည် ခြံစည်းရိုးတစ်ခု အရောက်တွင် အနိရောင်ပိတ်စကို တွေ့
လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

* * *

တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက မသက်သာလှပေ။ စုဝေမှာ
ဒဏ်ရာထပ်မံ ရရှိနေပြန်သည်။ သူမသည် ပထမဒဏ်ရာပင်
ကောင်းစွာ မပျောက်သေးဘဲ နောက်ထပ် ဒဏ်ရာတစ်ခု ရရှိ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးလည်း ထို့အတူပင် ဒဏ်ရာရလာသည်။
သို့သော်လည်း သမားတော်ကြီးမှာ ခားဒဏ်ရာ မဟုတ်ပေ။
မိုက်နုစို ကျောကုန်းအား အချိန်ခံထားရခြင်းဖြစ်၏။ မျောက်
ဖြူ၊ ချိုးဝဲနှင့်မြို့စားကြီးတို့ကို ရန်သူများကတွေ့ရှိ၍ တိုက်ခိုက်
ဖမ်းဆီးနေစဉ် စုဝေက ရောက်ရှိလာပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်သည်။
သူတို့သည် ထိုသို့တိုက်ခိုက်ရှင်းမှု ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်ပြေး
လာခဲ့ကြရသည်။ သူတို့နောက်သို့ ရန်သူများက လိုက်လံဖမ်းဆီး
သော်လည်း မျက်ခြည်ဖြူသွားလေသည်။ သမားတော်
တစ်ဦးက မြို့စားကြီးတို့အား ကုသပေးနေသည်။ စုဝေမှာ

ဒဏ်ရာရရှိထားသော်လည်း အထက်စိုးရိမ်စရာ မရှိပေ။ မျှော်ကြံ
ဖြူသည် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရန်ထက် မြို့စားကြီးကို ထမ်း
ထုတ်ပြီး ပြေးလွှားခဲ့ရသောကြောင့် အတော်ပင် မေ့ပန်းနေရ
ပေသည်။

ယခု မြို့စားကြီးမှာ အတော်ကလေး စကားပြောလေးနိုင်ပြီ
ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် အတော်
ပင် အားတက်သွားပုံရ၏။

သူ၏အခန်းထဲ၌ ဆွမ်ဆန်၊ မျောက်ဖြူ၊ ကျန်ချင်းဝါးနှင့်
သခင်မလေးတို့သာရှိနေသည်။ မိုးနဂါးနှင့် လနဂါးမှာ စုဝေး
အနားတွင်ရောက်ရှိနေကြသည်။ ချိုးဝှဲသည် အိမ်ရှေ့တစ်နေရာမှ
ရန်သူများ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပေသည်။

‘တပ်မှူးကြီး၊ ကျုပ်တို့ရှိ လမ်းခရီး အခြေအနေ သိပ်
မလွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ခရီးတစ်ဝက် ကျိုးနေပါပြီ၊ မြို့စားကြီး
ဘာလို့ စိုးရိမ်နေတလဲ’

မြို့စားကြီး ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်အတွက်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်ရ
တယ်၊ တစ်ဖက်က ရန်သူဟာ အင်မတန် အားများနေတယ်
ဆိုတာကိုလဲ သတိပြုပါဦး’

‘ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်
မှာပါ’

‘ကျုပ်အတွက်နဲ့ တပ်မှူးကြီးတို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်
မယ်’

‘ကျွန်တော် အထက်စွန့်ပြီး တာကွယ်စောင့်ရှောက်မှာပါ’
မြို့စားကြီးသည် ဆက်ပြင်းချ၍ အတန်ကြာအောင် တေး
တော စဉ်းစားပြီးမှ အားလုံးကိုလှမ်းကြည့်၍ ကားဆက်သည်။

‘တို့အားလုံးဟာ အဆုံးအမရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြ
တယ်၊ ဒီရန်သူတွေကို မင်းတို့ကပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေရင်
သူတို့ကလဲ တို့ကိုပိုပြီး အငြိုးထားမယ်၊ ရန်စကလဲ ပိုပြီးရှည်လာ
မှာပဲ၊ ဘယ်ဘာမှ လမ်းဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

မြို့စားကြီးမှာ လူကြီးပီပီ အသိတရားနှင့် ဆုံးမလေသည်။
ကျန်ချင်းဝါးက သဘောပေါက်သည်။

‘မှန်ပါတယ် မြို့စားကြီး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ အသိ
တရားနဲ့ယှဉ်မိပါတယ်၊ ဆွမ်ဆန် စတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ
ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကိုချစ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
လူတွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တိုင်း အကျိုးသက်ရောက်မှုဆိုတာ
မရှိနိုင်ပါဘူး၊ မလွဲသာ မရွှေ့သာသတဲ့ ကိစ္စမှာပဲ တိုက်ခိုက်ဖို့
စဉ်းစားထားပါတယ်’

မြို့စားကြီးက ကျန်ချင်းဝါး၏စကားကို သဘောကျမိသည်။

‘မှန်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ တိုက်ခိုက်လို့ သေကြေပျက်စီး
ကြတာကို မလိုသားဘာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ ခရီး
ရောက်ရင် အားလုံးနားကြဖို့ သတိပေးချင်ပါတယ်’

‘အခု ခရီးမှ မဆုံးသေးဘဲ’

ဆွမ်ဆန်က လူငယ်ပီပီ စောဒကတက်လိုက်သည်။ မြို့စား
ကြီးက ရင့်ကျက်သောဣန္ဒြေဖြင့် ဆွမ်ဆန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

‘ခရီးဆုံးမှုဆုံးမှုဆိုတာ မိမိရဲ့စိတ်အပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊
ခုချိန်အစပြီး သူတို့နဲ့ကင်းဆောင် ရှောင်နေလိုက်ကြရုံပဲ’

မြို့စားကြီး၏စကားကရှင်းသည်။ အားလုံး ရပ်တန်းစာရပ်ပြီး
လူစုခွဲလိုက်ဖို့ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဓိကဆိုလိုရင်း
အဓိပ္ပာယ်မှာ အားမတန်သေးသည့်အခါ မာန်လျှော့ထားဖို့
ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ လေးလေးနက်
နက် တွေးတောနေသည်။ အားလုံး အတန်ကြာအောင် တိတ်
ဆိတ်နေသည်။ ထိုစဉ် မြို့စားကြီး၏ ကျန်ချင်ဝါးကို လှမ်းကြည့်
ကာ လေးနက်သောစကားကို ဆိုသည်။

‘ကျန်ချင်ဝါး ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်ပါ။ ကျုပ်ဟာ
မြို့စားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အကျဉ်းစခန်းစာ
ထွက်ခွင့်ပြေးနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကျုပ်ဘဝရဲ့စိတ်ချရတဲ့ မိုးမခ
ဂေဟာကို ရောက်ချင်မူလဲ့ ရောက်မယ်၊ ဘယ်သူ့စာ ရောက်ပါ
မယ်လို့ အတတ်ပြောနိုင်မလဲ’

ကျန်ချင်ဝါး၏ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ မသိ
မသာ ညိတ်လိုက်သည်။ မြို့စားကြီး၏ ဆက်၍ပြော၏။

‘ဒီတော့ ကျုပ်သမီးလေးကို အပ်မှူးကြီး ဆွမ်ဆန်နဲ့ လက်
ထပ်ပေးပြီး သူတို့ဘဝ ဖန်တီးခွင့်ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ဘယ်လို
အတော့ရသလဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် မြို့စားကြီးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၍ သခင်မ
လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သခင်မလေးမှာလည်း ထိတ်လန့်
တကြား မြို့စားကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီး၏အကြံမှာ ဆွမ်ဆန်သည် ဆန့်ကျင်သော လုပ်
ငန်းများကို ရပ်တန့်စေပြီး သမီးတော်လေးနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်
စွာ နေထိုင်၍ ဘဝအစကို ထူးထောင်စေချင်သည်။ ကျန်သော
လူအသီးသီးတို့လည်း ထိုအတူပင် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်၍ စိတ်
ချမ်းသာစေချင်သည်။ ကျန်ချင်ဝါးက မြို့စားကြီးကို မော့
ကြည့်လိုက်၏။

‘မြို့စားကြီး စိမ့်တာကိုတော့ ကျွန်တော် အလွန်ပဲသဘော
ကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေရဲ့ သဘောထားက
လိုသေးတယ် မဟုတ်လား’

မြို့စားကြီးက သမီးဖြစ်သူ ချူးဝွားကို တစ်ချက်ကြည့်
ကာ...

‘ချူးဝွားဟာ မိဘစိမ့်တာကို ဘယ်တော့မှ မပယ်ရှာဘူး၊
တပ်မှူးကြီးဆိုရင်လဲ ကျုပ်မျက်စိရွှေမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့လူပဲ၊
ဖယ်ရှားမယ်မထင်ပါဘူး’

ဆွမ်ဆန်သည် သူ၏နဂါးခုနစ်ဖော် ညီအစ်ကိုတွေကို
အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖေကိုဆို ပြုလုပ်
လိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ကိုယ်လောင်း ဆန်သလို ဖြစ်သွား
မည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်မိလေသည်။

ကျန်ချင်ဝါးသည် တွေးတော စဉ်းစားနေသော ဆွမ်ဆန်
ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဆွမ်ဆန် မင်းစိတ်ကူးမလဲ့ပါနဲ့၊ မင်းမိတ်ဆွေ မိုးနဂါးဟာ
ဆိုရင် စုဝေးနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပါ၊ ဒီတော့ သူ
ကိုလဲ လွှတ်အပ်ခွင့် ပေးလိုက်စေချင်တယ်’

ဆွမ်ဆန်သည် ရှည်လျားသော သက်ပြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်
ချလိုက်မိသည်။ သူသည် တိကျပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ရန်
အတော်ပင် ဝန်လေးနေ၏။ ဆွမ်ဆန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍
အိမ်ထဲမှ သုတ်ခဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျန်ချစ်
ဝါးက ဆွမ်ဆန် ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်၍
မြို့စားကြီးအား....

‘အင်း....ဆွမ်ဆန်တော့ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေလို့ အရက်ဆိုင်
သွားပြန် တူတယ်’

ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၆)

ကျန်ချစ်ဝါး ပြောသည်မှာ လုံးဝမမှားပေ။

ဆွမ်ဆန်သည် လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရှိနေသော စား
သောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူသည် အရက်တစ်အိုး
ကို မွှာကြားထားသော်လည်း နည်းနည်းမျှ မသောက်ရ
သေးပါ။

မြို့စားကြီး၏ အစီအစဉ်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို
အတူးများဖြင့် ချာချာလည်စေတော့သည်။ မြို့စားကြီး၏
ဇားလုံးအပေါ် ထားရှိသော စေတနာကို သူနားလည်ပါ
သည်။ မိမိအနေဖြင့်လည်း တစ်မြို့တစ်ရွာ၌ မထင်မရှား ဘဝကို
မြှုပ်နှံထားလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် သခင်မလေး ချူးဝှားအတွက် စဉ်းစားရသည်။
သူမသည် မိဘစကားကို နားထောင်၍ ခေါင်းညိတ်မည်ဖြစ်
သော်လည်း မိမိအားပင် မေတ္တာရှိချင်မှရှိမည်။ သူမ၏ ဘဝ

သည် မိမိကြောင့် နှစ်မွန်း၍ သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။
မိမိ၏ စေတနာမှာ သူမတို့အား မိုးမခဝေဟာသို့ ရောက်ရှိ
သည်အထိ ဆောင်ရွက်ပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ချူဝှားကိုလည်း သနားသည်။ မြို့စားကြီးကိုလည်း
လေးစားသည်။ နဂါးခုနစ်ဖော် ညီအစ်ကိုများကိုလည်း
သံယောဇဉ်ရှိနေသည်။

သူသည် အတွေး၌ နှစ်မျောနေပြီး အတန်ကြာမှ အရက်
ဒိုးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် အရက်ခွက်ကို
မသောက်ဖြစ်ပါ။ သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာသော လူငါး
ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

လူငါးယောက်သည် သူ၏စားပွဲရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကာ
ရှပ်တန်လိုက်သည်။

ဆွမ်ဆန်သည် အလယ်မှလိုက်ပါလာသောလူကို မြင်စွေ
လိုက်ရသည်နှင့် ဝေါသများ ထောင်းခနဲ ထလာတော့သည်။
သူသည် မတ်တတ်ရှပ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို ဘေးသို့ တွန်း
ပစ်လိုက်သည်။

‘ထိုက်လု... ဘယ်သန်ထိုက်လု... ခင်ဗျားကိုး’

ဆွမ်ဆန်သည် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ ရှဲရှိ ပြောလိုက်သည်။ ထိုက်လု
သည် မန်ချူးစစ်သည်အချို့ကို ခြံရံပြီး ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

‘ဟင်း... ဟင်း ကျုပ်တို့က ယုန်ကိုရှာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကြောင်ကိုတွေ့တော့လဲ အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ မြို့စား
ကြီး’

ဘယ်သန်ထိုက်လုက ဓားကို အသင့်ထုတ်၍ မေးလိုက်လေ
သည်။

‘ခွေးမျိုးသစ္စာဖောက် ငါ့ကိုခခမေးနဲ့ ဓသိဘူး’

ဆွမ်ဆန်က ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
ထိုက်လုသည် သူ၏ဘေးမှ မန်ချူးစစ်သည်တို့ကို တစ်ချက်
ကြည့်ကာ....

‘ဟေ့ သူဟာ နေ့နဂါးဆိုတာ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား’

နေ့နဂါးဆွမ်ဆန် ဆိုသည်ကို သိရသည်နှင့် မန်ချူးစစ်သည်
လေးယောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။ ချက်ချင်း
ပင် ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ ဆွမ်ဆန်က ဝှိုးခနဲ
အသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကျွမ်းပစ်၍ ခုန်ထွက်
သွားတော့သည်။

‘ရန်သူ... ဖမ်း... ဖမ်း’

ထိုက်လု၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ မန်ချူးစစ်သည် လေး
ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ထိုက်လု

သည် ဆွမ်ဆန်ကို လုံးဝ အလစ်မပေးဘဲ ရှေးဦးစွာ ခုန်ထွက်၍ လိုက်သွားသည်။

* * *

အပြင်၌ အတော်ကလေး မေ့မိနေသည်။

စားသောက်ဆိုင်၏ ဘေးတွင် ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိနေ၏။ ထိုရေကန် ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်ကြီး လေးငါးပင်မှ အပ ရှင်းလင်းနေသည်။ ထိုကလေးတို့ ငါးယောက်သည် ရေကန်နားတွင် ရပ်တန့်၍ ရန်သူကို စူးစမ်းရှာဖွေနေကြသည်။

ထိုစဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှ အရိပ်တစ်ခုသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးကျလာပြီး ထိုကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

‘ဝန်း’

ခားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ထိုကလေးသည် ခားငါးခြား လူတခြား ဖြစ်သွားပြီး ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ၏ခားသည် ဆွမ်ဆန်၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုကလေးကား လုံးဝ အသက်မရှူတော့ပေ။ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ဇီဝိန်ကြွေသွားပြီတည်း။

ဆွမ်ဆန်သည် ထိုကလေးအား နာကြည်းစွာ ငှိုကြည့်၍...

‘ဟား...ဟား... သစ္စာဖောက် ချွေးမျိုး။ မင်းလိုလူမျိုး အစောကြီးစတည်းက သေသင့်တာ’

မန်ချူးစစ်သည် လေးယောက်သည် ထိုကလေးသွားသည်ကို ကြည့်၍ ဆွမ်ဆန်အနားသို့ ရုတ်တရက် မတပ်ရဲဘဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

‘ခါ...ခါ’

မန်ချူးစစ်သည်တစ်ဦးက အချက်ပေးရာကို မှတ်လိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် ထိုစစ်သည်များကို ဝင်၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။ သူသည် မြို့စားကြီးနှင့် ကျန်ချင်းဝါးတို့၏ စကားကို သတိရနေသည်။ မန်ချူးစစ်သည်တို့အား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်နေလျှင် သံသရာက ပြီးဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပြေး၍ လွတ်ရုံသာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မန်ချူးစစ်သား ဆယ်ယောက်ခန့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြန်သော အခါ ဆွမ်ဆန်အဖို့ အကြပ်အတည်းနှင့် ရပ်ဆိုင်းရလေတော့၏။

ဆွမ်ဆန်သည် တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ရန်သူနှစ်ဦးကို ရေကန်ထဲသို့ ကန်ချပစ်လိုက်သည်။ ကျန်ရှိနေသော မန်ချူးစစ်သည်တို့အား ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်နေစဉ် မြင်းတစ်စောင်သည် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဆွမ်ဆန်စိတ်ထဲ၌ ထင်သွားတော့၏။ ရန်သူဘက်မှ အကူအညီများ ထပ်၍ ရောက်လာလျှင် ပို၍ အခက်အခဲ တွေ့ပေတော့မည်။ သို့သော် မြင်းပေါ်မှလူသည် မန်ချူးစစ်သည်တစ်ဦးကို စတင်တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် ဆွမ်ဆန်အနားသို့ ရောက်ရှိလာကာ...

‘တက်...မြန်မြန်တက်’

မြင်းပေါ်မှလူက ပြောလိုက်သဖြင့် ဆွမ်းဆန်သည် မြင်းနှင့်
လာသူမှာ မိမိအား ကူညီသူမှန်း သိရှိလိုက်လေသည်။ သူသည်
ပြေးလွှားနေသော မြင်းပေါ်သို့ ခုန်ထက်လိုက်၏။ မြင်းကြီး
သည် လူအားနှစ်ယောက်ကို ထင်ဆောင်၍ အမှောင်လမ်း
ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

* * *

ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲသို့ နောက်ဖေးပေါက်မှ
လှည့်ဝင်လိုက်လေသည်။

အခန်းကကျဉ်းသော်လည်း အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။ ဆွမ်းဆန်အား အကူအညီပေး၍ မြင်းနှင့်
ခေါ်ဆောင်ရာသူကို ယခုမှသေသေချာချာမြင်ရသည်။ လူငယ်
တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ဦး
ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုလူငယ်၏ အမည်မှာ 'တာဝမ်' ဖြစ်ကြောင်း
လူငယ်က စတင်၍ ပြောလေသည်။

'ညီလေး တာဝမ်၊ မင်းက ကျုပ်ကိုကူညီတာ အကြောင်း
ရှိမယ်နဲ့တူတယ်'

'ကျွန်တော် အလုပ်ရှင်က တာဝန် မေးထား တာပါ
စစ်ကိုကြီး'

တာဝမ်က လေးလေးစားစားပင် ပြန်ပြောသည်။

'အလုပ်ရှင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ'

တာဝမ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

'သူငွေကြီး ကုန်းကျန်း'

'သူ့အ ဘယ်မှာလဲ'

'သူ ဘယ်မှာဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ် သူ့ကမ္ဘာကြားထားတဲ့ စကားတွေရှိပါတယ်'

'ပြောပါ'

'သူပြောတာကတော့ မြို့စားကြီးဟာ နေ့နဂါးဆွမ်းဆန်နဲ့
အတူရှိနေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချပြောတယ်'

'အင်း... ဆက်ပြောပါ'

'သုံးလပိုင်း ဆယ်ငါးရှက်နေ့ကို ကျီလင်ဆိပ်အမ်းစာ
သူ့ရဲ့ ကုန်တင်ရွက်လှေကြီး ထွက်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ မြို့စား
ကြီးကို အဲဒီနေ့အရောက်ပို့ ဆောင်ပေးဖို့မှာလိုက်တယ်'

'နောက်တော့...'

'သူငွေကြီးက ပန်ချူးအရာရှိတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်
ရှားပြီး လာဖို့မှာတယ်၊ လောလောဆယ် အချိန်မှာ သူတို့ကို
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရင် ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်မယ်လို့ ပြော
တယ်'

ဆွမ်းဆန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး တာဝမ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်
သည်။

'တခြားဘာသတင်းတွေ ထူးသေးလဲ'
'မန်ချူးအရာရှိ စွန့်ခွဲကြီးတို့ လူသိုက်ဟာ အစ်ကိုတို့ကို
သဲသဲမဲမဲရှာနေတယ်၊ ဒီမြို့နဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့
သတင်းရတယ်'

'ဒီကနေပြီး ကျီလင်ကိုသွားတဲ့လမ်း ဘယ်နှင်လမ်းရှိလဲ'
ဆွမ်ဆန်စာ မေးလိုက်၏။

တာဝမ်က သူ၏နဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် ကုတ်နေရင်းမှ....

'အင်း...သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းမကြို ကတော့ သွားလို့
လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ မန်ချူးတပ်တွေ တောက်
လျှောက်ချထားတယ်။ ဒီဘက် တောင်ပေါ်လမ်းက ဖြစ်
ဆင်းမယ်ဆိုရင်လဲ ငင်ပန်းကော်ခဲတဲ့အပြင် ရန်သူနဲ့လဲ တွေ့နိုင်
တာပဲ။ အဲ...အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်'

ဆွမ်ဆန်က ဂရုစိုက်၍နားထောင်နေ၏။ တာဝမ်က ဆက်
၍ ပြောသည်။

'ဒီမြို့ရဲ့ ညာဘက်မှာ ဝါးစိမ်းတောင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ
သစ်ခုတ်ဆမား၊ ဝါးရုတ်သမားတွေ အများဆုံး နေထိုင်ပြီး
အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အလုပ်ဆမားတွေ ဟန်ဆောင်ပြီး အဲဒီ
ဝါးစိမ်းတောင်က ဖြတ်ထွက်ဖော်ဆိုရင်တော့ စောင့်ကြပ်နေတဲ့
ရန်သူတွေနဲ့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေးလိမ့်မယ်'

ဆွမ်ဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ညီလေးပေးတဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ'

ပြောပြီးသည်နှင့် ဆွမ်ဆန်စာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

တာဝမ်က....

'အစ်ကိုက အခုဘယ်သွားမလို့လဲ'

သူသည် မေးပြီးမှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်ကာ ဆက်ပြော
သည်။

'အခြေအနေ နည်းနည်း စောင့်ကြည့်ပါဦး။ မိုးလင်းမှပဲ
သွားပါလား'

တာဝမ်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ယခုအချိန်သွား၍ မသင့်
တော်သေးပေ။ စောစောက တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထိုက်လှ သေ
ဆုံးသည်။ မန်ချူးစစ်သည်တို့လည်း ခြေရှုပ်ခန့်ကြမည် ဖြစ်
သည်။

တာဝမ်ပြောသကဲ့သို့ မိုးစင်စင်လင်းမှ သွားသည်က ပို၍
အဆင်ပြေမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
တာဝမ်၏ အခန်း၌ပင် တရားတမော အိပ်လိုက်လေတော့
သည်။

အခန်း (၂၇)

မိုးစစ်စစ်လင်းမှု ဆွမ်းဆန် နိုးလာသည်။ သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ တာဝန်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သူသည် တာဝန်အား အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း မည်သည့် နေရာသို့ သွားမှန်းမသိ၍ ဆက်လက်မစောင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးနှင့်ကျန်ချစ်ဝင်းတို့သည် သူ့ကိုစောင့်နေကြမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် မြို့စားကြီးပြောသော ကိစ္စကို ထျီသင်မြို့သို့ ရောက်ရှိသည့် အခါမှသာလျှင် အခြေပေးမည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ဆွမ်းဆန်သည် ညကထွက်လာခဲ့သော အိမ်၏ ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်သော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စောင့်ကြည့်နေသည်ကို မတွေ့ရပေ။

သူသည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ၌ စနောဇီစနင်းဖြစ်သွားရတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် အထဲဝင်အပြင်ထွက်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ စောင့်ကြပ်နေသည့် ချိုးဝွဲကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ စုဝေဇား ဆေးကုသနေသည့် အခန်းထဲ၌လည်း ဟာလဖဟင်းလင်း ဖြစ်နေပေသည်။ မြို့စားကြီး အခန်း၌ဆိုလျှင် မြို့စားကြီး ထိုင်နေခဲ့သော ကုလားထိုင်မှလွဲ၍ တာမျှ မရှိတော့ပါ။

သူသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရုံမက ဧေါသလည်း အကြီးအကျယ် ထွက်လာတော့သည်။ ရန်သူများက လက်ဦးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဆွမ်းဆန်သည် အိမ်ထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်ထိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် သူ့နားထဲသို့ ငိုရိုက်သံ တစ်ချက်တိုးဝင်လာ၏။ သူ၏ခြေအစုံသည် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည်။

ငိုရိုက်သံ...မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုရိုက်သံ။

ထိုအသံသည် သမားတော်ကြီး နေထိုင်သော အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဆွမ်းဆန်သည် ထိုအခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

* * *

သမားတော်ကြီးသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ဖြစ်
ငြိမ်စွာဖြင့် ထိုင်နေသည်။ အိမ်ခင်းလှပြီဖြစ်သော သမားတော်
ကြီးက မျက်လုံးအစုံကို မွှေးစင်းပြီး ဆွမ်းဆန်အားကြည့်ကာ...

‘သူရဲကောင်း ဆွမ်းဆန်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဆွမ်းဆန်စာ သမားတော်ကြီးကို ဖြေပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲ
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာကို မှောက်၍
ငိုရှိုက်နေသော သခင်မလေး ချူးဝှားကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

‘ထိုင်ပါ ဆွမ်းဆန်’

သမားတော်ကြီးအသံက အားနည်းလှသည်။ ဆွမ်းဆန်သည်
အဖြစ်မှန်ကို သိချင်လှပြီဖြစ်၍ သမားတော်ကြီး၏ အနားသို့
တိုးကပ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ သမားတော်ကြီး’

ဆွမ်းဆန်က အမေးမရ မေးလိုက်သည်။ သမားတော်ကြီး
က ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘တခြားဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မြို့စားကြီးက သူ့အကြံ
အစည်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာပဲ’

‘ဗျာ’

ဆွမ်းဆန်သည် အလွန်အမင်း အံ့ဩ သွားတော့သည်။
သမားတော်ကြီးက...

‘မင်းအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရတာ ခက်ခဲနေမှ စိုးလို့ သူ့အ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တာပဲ’

သမားတော်ကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီး တောင်ဈေးကို
တောက်ကိုင်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင်
ချူးဝှားက ငိုနေဆဲပင်....

* * *

ဆွမ်းဆန်သည် ချူးဝှားအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။
‘သခင်မလေး’

ချူးဝှားက ခေါင်းမော့၍....

‘ဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ချူးဝှားလို့ပဲ ခေါ်ပါ’

ဆွမ်းဆန်က ချူးဝှားကို ကြင်နာစွာ ကြည့်၍....

‘ညီမလေးလို့ ခေါ်တာက ပိုကောင်းပါတယ်’

သူမက မျက်ရည်ကို သုတ်၍....

‘အစ်ကို သဘောပါပဲ’

‘မြို့စားကြီးတို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြတယ်ဆိုတာ အစ်ကို့ကို
ပြောစမ်းပါ’

ချူးဝှားက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဖေဖေက သူ့လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရမှ စိတ်ချမ်းသာမယ့်
လူစားမျိုးပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ကလဲ သူ့စကားကို နား
ထောင်ရတော့မှာပေါ့’

ဆွမ်ဆန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။
'မြို့စားကြီးကို စိတ်မချဘူး ညီမငယ်၊ သူငယ်လို့ စိစဉ်
လိုက်တာလဲ'

'အားလုံးကို ကိုယ်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ကြည့် ပြောလိုက်
တယ်လေ၊ ဗီတော့ မိုးနဂါးလဲ စုဝေကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွား
တယ်၊ လနဂါးနဲ့ မျှောက်ဖြူလဲ အင်ကို ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ
တယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ'

'ချိုးဝှဲကတော့....'

'ချိုးဝှဲက ဘယ်အချိန်ထဲက ပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိ
ရဘူး'

'ဒါဖြင့် မြို့စားကြီးက....'

'ဖေဖေက တစ်ထောက်တည်း သွားတာပါ၊ ဒါပေမယ့်
သိသိချင်း ကျန်ချင်ဝါး လိုက်သွားတာပဲ'

ဆွမ်ဆန်က အံ့အားသင့်၍....

'ဟင်....တွေ့ပါ့မလား'

ချူးဝှားက မည်သို့မှ အဖြေ မပေးနိုင်ဘဲ ငှက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။

* * *

မြို့စားကြီးသည် ဆွမ်ဆန် မဆုံးဖြတ်နိုင်သော အချက်ကို
ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်အဖြေပေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူများ၏ အလယ်တွင် အုပ်စုလိုက် ဒုက္ခရောက်ကြမည်ကို
မြို့စားကြီးက မြင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကတပြားစီဖြင့် ကိုယ်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးကြ
ရန် စီမံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆွမ်ဆန်မှာ အခြားသူ
များက ဤသို့စီမံလျှင် နာခံချင်မှ နာခံမည်။ မြို့စားကြီး၏
စကားကိုတော့ သူသည် မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရမည်သာ
ဖြစ်သည်။

သူ၏ဘဝကို မိဘသဖွယ် စောင့်ရှောက်လာသော မြို့စား
ကြီး၏ ကျေးဇူးများကစည်း ရှိထားသည်မို့ သူသည် မြို့စား
ကြီး ချမှတ်ပေးသောလမ်းကို လျှောက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ
တော့ပြီ။

သို့သော် ချူးဝှားအား မိမိကိုလွှဲအပ်ခဲ့သည်မှာ ဆွမ်ဆန်
အဖို့ ကြီးမားသော ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ မည်
သည့် ယောက်ျားမဆို လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
မမက်မောသူဟူ၍မရှိပါ။ ချူးဝှားသည် လှပသော မိန်း
ကလေးဖြစ်သည့်ပြင် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်
ကြားခဲ့သော မြို့စားကြီး၏အမီးလည်း ဖြစ်သည်။

အဘယ် ယောက်ျားသားက ငြင်းဆန်နိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် ဆွမ်ဆန်ကား လုံးဝ ဝမ်းမသာပေ။ သူသည်
ချူးဝှားကို မချစ်မနှစ်သက်၍ မဟုတ်ပါ။ အလွန်ချစ်မြတ်နိုး
သောကြောင့် သူမ၏ဘဝ နှစ်မွန်းမှာကို စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

သူသည် မည်မျှအထိ တွေးတောစဉ်းစားမှုများ လွန်ကဲနေသည်မသိပါ။ သူ၏ရှေ့တွင် ချူးဝှားက လာရောက်ရပ်တန့်လိုက်မှု ဆတိဝင်လာသည်။

‘ဒီလိုပဲ မစားမသောက်နဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ထိုင်နေတော့ မှာလား အစ်ကို’

သည်တော့မှ အချိန်အခါကိုသတိထားမိလိုက်သည်။ ညနေစောင်းလာသည့်တိုင်အောင် မနက်စာကို မစားရသေးပေ။ ဆွမ်ဆန်သည် ချူးဝှားအား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်တစ်ရပ်ပိုလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

* * *

သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အငှားမြင်းရထားပေါ်မှ ထူးခြေရာစွာ ဆင်းသက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ငင်ရောက်သွားသည်ကို မည်သူ့မျှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်မနေကြပါ။

ရှန်ဟိုင်းမြို့၌ နာမည်အကြီးဆုံးစားသောက်ဆိုင်မှာ မိုးနတ်သူဇာပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးနတ်သူဇာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်လာသူများမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူများသာ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး အသိဖြစ်သည်။

တို့ကြောင့်လည်း သစ်လွင်တောက်ပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ဝင်ရောက်လာသူ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးလာသူများဟု ထင်မြင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဆွမ်ဆန်သည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့်မတူတော့ပါ။ သူသည် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဝတ်စားဆင်ယင်၍ နေပါလျှင် ချူးဝှားပင် မျက်နှာငယ်ရမည် မတူတတ်ပါလား။

သူသည် မိုးနတ်သူဇာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တည်းခိုမည့်အခန်းကိုပါ ငှားရမ်းလိုက်လေသည်။ တည်းခိုမည့်အခါတွင် အမည်နာမများကို ပေးရသဖြင့် ဆွမ်ဆန်သည် ပါးစပ်ထဲ၌ တွေ့သောအမည်နှစ်ခုကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အားလုံး အဆင်ပြေသွားသည်။

အခန်းထဲရှိစားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်စရာများ အပြည့်ရှိနေသည်။ ချူးဝှားသည်အလုပ်သမားများ လာပို့ သွားသည် စားစရာများကိုကြည့်ကာ ဝိုင်းနေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသောသဏ္ဍာန်က အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။ ဆွမ်ဆန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ညီမ.....ညီမကျပ်ကို အထင်မှားနေသလား’
ချူးဝှားထံမှ အသံထွက်မလာပါ။

'ဒီကိစ္စတွေမှာ အစ်ကိုဖန်တီးတာတစ်ခုမှ မပါပါဘူး ညီမရယ်၊ မြို့စားကြီးက အတင်းတိုက်တုန်းတာကို ညီမလဲ သိပါတယ်'

ချူးဝှားသည် ဝဲကျလာသောမျက်ရည်စကို သုတ်၍ ဆွမ်ဆန်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'အစ်ကို့က တောတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ စားသောက်စရာတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တင်ချိန်တုန်းက ဖေဖေဟာ ဒီလိုပဲ စားနေကျမဟုတ်လား၊ ခုဒေတာ့ ဖောထဲတောင်ထဲမှာ မစားမသောက်ရတဲ့အပြင် သေမလား ရှင်မလားတောင် မသိရတော့ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်လွန်းတဲ့ ဖေဖေ အတွက် ကျွန်မဝမ်းနည်းနေတာပါ'

ဆွမ်ဆန်မှာ အနည်းငယ်ရင်ထဲ၌ ပေါ့သွားသည်။ သူမစေတနာ အပြည့်အဝထား၍ ချူးဝှားကို ပြုစုမိသည်မှာ သူမကို ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

'အဲဒါတွေကို မတေးပါနဲ့ ညီမရယ်၊ တို့တစ်တွေ ဒုက္ခကြားထဲမှာ လူတိလာကြပြီပဲ၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေလာလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက ယုံကြည်ထားစမ်းပါ'

ချူးဝှားသည် ဆွမ်ဆန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

'အစ်ကို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မဒါတွေ မမတူးတော့ပါဘူး'

သူမက ဆွမ်ဆန်၏ ရွှေတွင်ရှိနေသော အရက်ခွက်ကို ယူ၍ မော့သောက်လိုက်သည်။ ဖာရုတ်အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုအရ

မိသားစု အရက်သောက်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ယခု ချူးဝှား သောက်လိုက်သည်မှာ အတော်များသွားသဖြင့် ဆွမ်ဆန်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူမသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၍ ယခုကဲ့သို့သောက်သည်ကို စဉ်းစားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန် ငေးထင်ထားသည်မှာ မဆိုးပါ။ ချူးဝှားသည် ဖခင်အတွက် အဖော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ဒုတိယအချက် သူမသည် လောလောလက်လက် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ရတော့မည်ကို တွေး၍ ရင်ထဲနှလုံးထဲ၌ တုန်ယစ်နေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူမ၏နှလုံးသားအမှန်ကို ဖွင့်ပြီပါဆိုလျှင် ဆွမ်ဆန်ကို ချစ်ခင်လေးစား ကြည့်ညှိခဲ့သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းစခန်းမှာ ရှိစဉ်ကပင် သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့စဉ် ကတည်းက ဖြစ်လေသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် သူမထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးသော်လည်း သူမ၏ ခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ် လက်ခံနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူမမှာ ဆွမ်ဆန်ကို ကြည့်၍ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် အစားအသောက်များကို မြန်ရည်ရှက်ရည် စားသောက်ရင်းမှ ဆွမ်ဆန်ကို အရဲစွန့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုက အရက်မသောက်ဘဲ ဘာလို့ ကျွန်မကို ကြည့်နေတာလဲ’

‘လှလို့ သနားလို့’ ဟု ပြောလိုက် ချင် သော် လည်း ဆွမ်းဆန်၏ နှုတ်မှ လုံးဝ ထွက်မလာပါ။

‘ညီမစားတာကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုဝမ်းသာနေလို့ပါ’

သူမ၏ မျက်နှာသည် ပန်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲနေ၏။ အရက်သောက်ထားသောကြောင့် သူမသည် ပြောရဲဆိုရဲရှိလာသည်။

ဆွမ်းဆန်သည် အရက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် သောက်ဖန်လိုက်သည်။ သူသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းတွင် လျှောက်ခဲ့ရ၏။ ယနေ့ဆွမ်းသည် အတိတ်ကို မေ့ထားလိုက်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေကို ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူသည် သောက်ရင်း စားရင်းမှ ချူးဝှားကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာညီမ... အစ်ကို့ မေတ္တာ စေတနာကို ယုံကြည်လား’

ချူးဝှားက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘အမှန်တော့ မိဘကပြောလို သာ ခေါင်းညိတ်ရတယ်။ ညီမကျုပ်အပေါ်မှာ မေတ္တာမရှိပါဘူး’

ချူးဝှားသည် ဤမျှအထိ နက်နက်နဲနဲမသိပါ။ ဆွမ်းဆန်အပေါ် နှစ်နှစ်အာကာချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလားဆိုသည်ကို သူမအကြိမ်ကြိမ် တွေးမိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဆွမ်းဆန်ကို မဖျန်း

သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ‘ချစ်ပါသည်’ ဟု ထုတ်မပြောရဲပေ။

ဤမျှအထိ သူမမှာ လုံးဝသတ္တိမရှိသေးပါ။ ချူးဝှားသည် ဆွမ်းဆန်အား မည်သို့မျှမပြောဘဲ ရေငုံထားလိုက်တော့၏။

‘သိုင်းသမားအတော်များများဟာ အိမ်ထောင်မပြုကြဘူး။ အကြောင်းကတော့ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ တချို့က မယားဒုက္ခရောက်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့၊ တချို့က တော့ သူတို့ရဲ့ သိုင်းစွမ်းအား လျော့နည်းသွားမှာစိုးလို့၊ တချို့က တော့ နောက်ဆံတင်းမှုမရှိဘဲ သိုင်းလောကထဲမှာ ပျော်ပါးနေလို့’

‘သိုင်းသမားများ အိမ်ထောင်ပြုပြီဆိုရင်လဲ သိုင်းလောကကို နှုတ်လွတ်လိုက်ကြတတ်တယ်။ အဲဒီလို နှုတ်လွတ်တာဟာလဲ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်ပဲ။ သူတို့ရဲ့ သိုင်းစွမ်းအား ကျဆင်းသွားသလို၊ တချို့ကတော့ သားမယားသံဇောဇဉ်ကြီးမားသွားတဲ့အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်’

‘ဆွမ်းဆန်သာ အခုအတိုင်း နေသွားမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကထဲမှာပဲ နှစ်မွန်းသွားဖို့ရှိတယ်။ တကယ်ဆို သာ အိမ်မတောင် ရှင်ဖြစ်သွားမှင် သူ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

အထက်ပါ စကားများသည် မြို့စားကြီးထံ ချူးဝှားကို မကြာခင် ပြောကြားခဲ့သော စကားများဖြစ်သည်။ ထိုစကား များကို ဟာကြောင် ပြောကြားသည်ကို ချူးဝှား ယခုမှပင် သဘောပေါက်သွားသည်။

မြို့စားကြီးသည် ဆွမ်ဆန်အား သိုင်းလောကထဲ၌ အသက် ဆုံးရှုံးသွားရမည်ကို စိုးရိမ်ပုံရသည်။ ဆွမ်ဆန် စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားရန် စီစဉ်လိုက်သည်ကလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်ဟု ချူးဝှား စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

သူမသည် အိပ်ရာထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းရင်းမှ အတွေးပေါင်းများစွာကို တွေးနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်အခန်းဆီမှ ဆိုင်းသံမှ သံများကိုကြား နေရ၏။ မိုးနတ်သူဇာ စားသောက်ဆိုင်၌ ညပိုင်းတွင် သီဆို ကပြဖျော်ဖြေမှုများရှိနေသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူမ၏ ထင်မိလိုက်သည်။

* * *

ဆွမ်ဆန်သည် အမှန်ပင် ကပွဲခန်းမထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ရှေးဦးစွာ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ရှေးခေတ်သီချင်းများ သီဆို၍

ပြီးသွားသည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရိုးရာအကကို ကြည့် နေမိသည်။

ဆွမ်ဆန်၏နံ့သာတောင် လှပသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ယှဉ်၍ ထိုင်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးသည် သီဆိုပုံ ကပြပုံ နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွမ်ဆန်အား ရင်းနှီးစွာ ဝေဖန် ပြောဆိုနေ သည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက် ရယ်မောလိုက်ဖြင့် ထို အမျိုးသမီးနှင့်ရင်းနှီးသွား၏။ ချူးဝှားသည် ကပွဲခန်းမထဲသို့ လိုက်လာပြီး ဆွမ်ဆန်၏ အနီး၌ ထိုင်မည်ပြုပြီးကာမှ ထိုအမျိုး သမီးကို မြင်လိုက်သဖြင့် အသာရပ်ပြီး အကခတ် ကြည့်နေ သည်။

အမျိုးသမီးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆွမ်ဆန်၏ လက် မောင်းကို မထိဘဲထိကိုင်၍ စကားပြောသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ချူးဝှားသည် စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းမှုများ ဖြစ်လာသည်။

ချူးဝှားသည် ထိုအမည် မဖော်ဘဲသော ဝေဒနာကို ကြာရှည်စွာ မခံစားနိုင်တော့သည့်အလား ဆွမ်ဆန်အနားသို့ အလိုလို ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် သဘောကျနေတာလဲ၊ ဇာခဲ’ ဟု ပြောကာ လက်ပောင်းကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ ဆွမ်ဆန် သော့မှ အမျိုးသမီးသည် ပါးစပ်အဖောင်းသားနှင့်ငေးကြည့် ကာ ပြုံးမိ၍ဖြစ်သွားလေသည်။

* * *

ချူးဝွားသည် ဆွမ်ဆန်အား အခန်းထဲသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲမြည်စအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဆွမ်ဆန်က သူမကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးနေသည်။

‘ညီမ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဘာလဲ၊ ဟိုမိန်းမ အနားမှာ သွားထိုင်ချင်လို့လားဟင်....’

ချူးဝွားက ပြေး၍ နှုတ်ခမ်း စုနေသည်။ ဆွမ်ဆန်က ရယ်၏။

‘သူ့က မင်းသမီးက ပုံဆီပုံဆီကို ပြောနေတာပါ’

ဆွမ်ဆန်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ချူးဝွားသည် မနာလို ဝန်တိုစိတ်ပင် ရှိနေပါပြီလားဟု တွေးမိ၍ ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အစ်ကို ဘာရယ်တာလဲ၊ ကျွန်မ ငိုလိုက်ယ်’

ချူးဝွားက ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငိုချင်ရတာလဲ’

‘မသိဘူး....မသိဘူး’

သူမသည် ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြီး ဆွမ်ဆန်၏ကျော့ကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းဖြင့် ထုလေတော့သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် တဟာဟားဖြင့် ရယ်ကာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို သိမ်းကျုံး၍ ဖက်ထားမိလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

‘တုံ....တုံ’

အဝေးဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားရသည်။

ထိုအုန်းမောင်းခေါက်သံကြားပြီး မကြာမီပင်....

‘ရှပ်....ရှပ်’

ဟူသော အသံကလည်း တိုးတိတ်ညစ်သာစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ထူးခြားသော ထိုအသံများက ပေါ်လွင်လှသည်။ အတွေ့အကြုံရှိ၍ ဝါရင့်နေပြီ ဖြစ်သော သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်အဖို့ သာမန်လူသားထက်ပို၍ ငိုပြင်စွာ ကြားမိလေသည်။

ရန်သူသည် သူ၏ ထက်အောက် ဝန်းကျင်တွင် အမြဲတန်းခိုနေသည်ကို သူက မေ့မထားပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ချူးဝွားကို မှာကြားသင့်သည့် စကားများ မှာကြားကာ အခြားအခန်းတစ်ခု၌ သွားရောက် အိပ်

စေခဲ့ပေသည်။ သူ၏ အထိတ်သာ မလွဲပါလျှင် စောစောစော
အသံသည် ရန်သူ၏ ခြေသံသာ ဖြစ်ရပေမည်။

သူ၏အခန်းထဲ၌ သီးတန်ဆွန်းညိုထားသည့် မီးရောင် မရှိ
ပေ။ သို့သော် အခန်း၏ အပြင်ဘက် ကြော်လမ်းပေါ်တွင်
အားလုံးအတွက် အားနည်းသော မီးပုံးတစ်လုံးကို ဆွဲချိတ်
ထားလေသည်။

‘ရှပ်...ရှပ်’ ခြေသံသည် နေရာနှစ်ခုမှပေါ်ထွက်လာသည်။
သူသည် မျက်လုံး ကျင့်သားရသွားစေရန် အမှောင်ထဲမှနေပြီး
မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားသည်။

‘ဝုန်း...ဝုန်း’

ဆွမ်းဆန်ထပ်ထားသည်ထက်ပို၍ ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ဘေး
ဘက်ရှိ ပြတင်းတံခါးနှင့် အခန်းထဲဝင်သည့် တံခါးမကြီးမှာ
တစ်ပြိုင်တည်း ပွန်သွားသည်။

ဝုန်း ဝုန်း ဟူသော ပြင်းထန်သည့်လေတိုးသံများနှင့်အတူ
ပြတင်းတံခါးမှ လွင့်ပါလာသည့် အရိပ်တစ်ခု အတွင်းဘက်ဝင်
ပေါက်မှ ခုန်ဝင်လာသည့် အရိပ်တစ်ခုကို ဦးစွာတွေ့ရသည်။

သို့သော် အခန်းထဲ၌ တစ်ဒဂံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မည်သူ
ထံကမျှ အသက်ရှူသံကိုပင် မကြားရဘဲ ကြောက်စရာကောင်း
အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်း၌ မျက်လုံး
အားပြိုင်နေကြသည်။ နားစွန့်မှု ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။

တပြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ စကြို
လမ်းမှ အလမ်းရောင်သဲ သဲ သည် အခန်းတံခါးပွင့်သွားသော
ကြောင့် အမှောင်ထုကို အတန်ငယ် ပြိုခွင်းထား၏။

ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသူသည် ခန်းမ၏ အလယ်လောက်
တွင် တန့်၍ ရပ်နေသလို အတွင်းတံခါးမှဝင်လာသူက တံခါးဝ
နှင့် သုံးပေခန့်အကွာတွင် ရပ်နေသည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲမှကိုင်ထားသော လက်နက်သည် လှုပ်ရှားမှု
ပြုတိုင်း လက်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဓားရှည် တစ်
ချောင်းမှန်း သိနိုင်သလို ပြတင်းပေါက်မှလူက တစ်တောင်
ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသည့် တုတ်ချောင်း၏ ထိပ်တွင် လက်ခနဲဖြစ်
သွားသော အရာဝတ္ထုကြောင့် ပုဆိန်တစ်လက်ဖြစ်မှန်းသိသာ
ထင်ရှားတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ ဆက်ရှိ သတ္တဝါ သုံးယောက်ရှိနေသော်
လည်း ပန်းပုရုပ်များနယ် ငြိမ်သက်နေသည်။

ဆွမ်းဆန် သူသည် ခုတင်ပေါ်၌ မချီတော့ပါ။ သူ့ရပ်တန့်
နေသည်မှာ အမှောင်ကျသော ခုတင်ခြေရင်း၌ ဖြစ်သည်။
သူ့နို့ အနီးဆုံးလူမှာ ဓားကိုင်ထားသောလူပင် ဖြစ်သည်။
ဆွမ်းဆန်လက်ထဲ၌ ဘာမျှ မရှိ။

ထိုလူ မျက်လုံးကျင့်သား မရမီ ဆွမ်းဆန်၏ စတင် လှုပ်
ရှားလိုက်သည်။ ဓားကိုင်ထားသူထံသို့ တစ်လှမ်းတည်းဖြင့်
ခုန်ငင်ကာ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဖတ်’
‘ဝှစ်’
‘ဝှစ်’

ရှေးဦးစွာ ထွက်ပေါ်လာသော ဆွမ်းဆန်၏ လက်ဝါး
စောင်းသည် ရန်သူကို ထိထိမိမိမရှိမိဘဲ ပခုံးစွန်းကိုသာ

ထိသွားသည်။ ထိုအခါ ရန်သူ၏လက်ထဲမှစားသည် ဆွမ်ဆန်
ထံသို့ နှစ်ချက်တိတ် ဝေ့ ယမ်းဝင်ရောက်လာခဲ့သော အသံများ
ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အခြားတစ်ယောက်ထံမှ ပုဆိန်သည် သူ၏
ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ ပေါက်ချလာသည်။

‘ဝိုး’

လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သောကြောင့် ပုဆိန်ဖျား
သည် လေထဲ၌ ယမ်းခါသွားလေ၏။ နောက်တစ်ချက်....

‘ဝိုး’

ဆွမ်ဆန်၏ မျက်နှာရှေ့မှ သိသိကလေးဖြတ်သွား၏။

‘အား’

‘ဝုန်း’

ဆွမ်ဆန်သည် အားမာန်တစ်ချက်သွင်းကာ ပုဆိန်သမား
အား အယ်ခြေဖြင့်ပြေး၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ပုဆိန်သမားမှာ
တစ်ချက်အကန်ခံလိုက်ရစဉ် ခားသမားထံမှ ခားရောင်လက်ခန့်
မြင်တွေ့ရ၏။

‘ဝုစ်...ဝုစ်...ဝုစ်’

ခားသမားသည် တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ထဲတွင် ခားကို သုံး
ချက်တိတ် အယ်ပြန် ညှာပြန်ဝေ့၍ တိုက်ခိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်
ရင်ထိတ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားရ၏။ ကြောက်စရာကောင်း
သော ခားချက်များသည် သူ၏မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ဆန်
စေ့တစ်စေ့ အကွာအဝေးမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

-ရန်သူနှစ်ဦး၏ အကြံစေ့အစိုးပါ။ တစ်ယောက်က ပြတမ်း
ပေါက်ဘက်မှ နေရာယူ၍တိုက်သလို တစ်ယောက်က အခန်း

တံခါးဝမှ နေရာယူ၍တိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်အဖို့ မပြေးသာ
အောင် ဖန်တီးထားပြီး သူတို့အတွက် ထွက်သာအောင် လမ်း
ယူထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စကြိုလမ်းဘက်မှ တခုနိုးခုနိုးနှင့်ပြေးလာ
သော ခြေသံများကို ကြားမိသည်။ သို့သော် လူများဝင်ရောက်
မစာဘဲ ရပ်တန့်သွားသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်မှ တာဝန်ရှိသူ
များ ပြေးလာသည်ဟု ထင်ရပြီး သူတို့သည် အခန်းထဲမှ မြင်
ကွင်းကြော့စီ ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ယခု စကြိုဘုန်း ထွန်းသားသော အလင်းရောင်အားက
ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ အဘယ်ကြော့စီဆိုးသော် ပြတင်း
ပေါက်မှ အလင်းရောင်က အမှောင်ကို သိသိသာသာ ဖြိုခွင်း
လိုက်ပြီး ဖြစ်ခြင်းကြော့စီပင်။

အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်
လာပြီဖြစ်၏။ အမှောင်ဖုံးထားစဉ်အခါကပင် မည့်သူမည်ဝါ
ဆိုသည်ကို ဆွမ်ဆန်က တပ်အပ်သေချာသိထားသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူနှစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကို ကျန်ချင်ဝါး
နှင့် လနဂါးတို့က ဖန်တီးခဲ့သည် မဟုတ်ပါသေး။

ကျန်ချင်ဝါးသည် မန်ချူးအရာရှိ စွန်ရဲကြီးသဏ္ဍာန်ယူ၍
လနဂါးက စွန်ရဲကြီး၏ကိုယ်ရံခတ် ပုဆိန်မင်းသားသဏ္ဍာန်ကို

ဆောင်ကာ အကျဉ်းစခန်းမှ ကယ်တင်ခဲ့သည်ကို ဆွမ်ဆန်ပေ
မရပါ။

အလင်းရောင် ထူးထူးခြားခြားပေါ်လွင်လာသည်နှင့် စွန်ရဲ
ကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးကိုစတင်၍ မြင်ရလေသည်။
ထိုအတူ သူတို့ကလည်း ဆွမ်ဆန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့
ရပြီဖြစ်သော်လည်း။

စွန်ရဲကြီးသည် သူ၏တပည့်ကျော် လူသန်ကြီး တေးကုန်း
ကျင်းအား အသေအချာ ဆတ်နိုင်ခဲ့သော ဆွမ်ဆန်နေရာကို
ကို အလွန်တွေ့ချင်နေပုံရသည်။ သူသည် ဆွမ်ဆန်၏မျက်နှာကို
စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဆွမ်ဆန်ကို လုံးဝ
အထင်မသေးသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သတိကြီးစွာထား၍
လှုပ်ရှားနေခြင်းက ဤအချက်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။

သူတို့သည် လက်နက်လုံးဝမကိုင်ဘဲ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်သော
ဆွမ်ဆန်ကို မဖြုတ်ဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနေပါ။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုအနေဖြင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် အခန်းစာ
အလွန်ကျဉ်းနေသည်။ စွန်ရဲကြီးတို့က အခန်းကျဉ်းသည်ကိုပင်
နှစ်သက်ဆင်နွှဲကျပုံရသည်။ သို့မှသာ ကြောင်နှစ်ကောင်စာ
ကြက်တစ်ကောင်ကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်၍ ရမည်မဟုတ်
ပါ။

နောက်တစ်ချက် ဆွမ်ဆန်သည် ယခုအခါ လက်နက်မဲ့
နေသည်။ တခြားနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် တစ်စုံတစ်ခု
သော လက်နက်ရရှိသွားနိုင်သည်။ ထိုအချက်ကိုတော့ စွန်ရဲ
ကြီးက လိုလားမည်မထင်ပေ။ ဆွမ်ဆန်သည် ခုတင်ခြေရင်း

ဘက်ရှိနံရံသို့ နှစ်လှမ်းမျှဆုတ်လိုက်သည်နှင့် သူတို့က နှစ်လှမ်း
တိုးလိုက်သည်။

ပြေးပေါက်မရှိ၊ ထွက်ပေါက်မရှိ၊ တိုက်ကွက်မသာ၊ အခြေ
အနေက သူတို့အတွက် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် အခန်း၏ အစည်ဗဟိုမှနေပြီး ခြေရင်းဘက်သို့
တိုးရှေ့လာသောအခါ အခြားတစ်ဖက်မှ နေရာကျယ်ဝန်း
နေသည်။

ထိုကျယ်ဝန်းနေသည့်နေရာတွင် ထမင်းစားပွဲနှင့် ကုလား
ထိုင်များ ရှိနေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ညဦးပိုင်းစာ သောက်လက်စအရက်အိုးပင်
ရှိနေသေး၏။ ဆွမ်ဆန်သည် နံရံကြား၌ ပီတီမိသောအဖြစ်မျိုး
မကြုံလိုပါ။

သူသည် တစ်ဖက်သို့ရောက်အောင်သွားမှ ရမည်ဖြစ်သော်
လည်း စွန်ရဲကြီးတို့ ရှေ့မှနေ၍ ရှိခိုးဦးချကာ သွားသည့်တိုင်
အောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တစ်နည်းသာရှိသည်။ ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နှစ်
ပတ်သုံးပတ်လည်ပြီး အပြင်သို့ တက်သွားသည်မှာ မျက်နှာ
ကြက်ကိုပင် ထိသွားမလားထင်ရသည်။

သူသည် ခုန်ကာ လေထဲတွင် ကျမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
လေထဲ၌ သုံးပတ်မျှလည်ပြီးသည်နှင့် ပေါ့ပါးစွာ ပြန်ကျသွား
သည်။

မတ်တတ်ရပ်လျက် အနေအထားဖြင့် ထမင်းစားသောက်
သည့် စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်

လေး စောစောက ကျောပေးထားသည့် နေရာသည် ယခုမျက်
နှာမူရာအရပ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဟာ....

စွန်ရဲကြီးထံမှ မအောင်နိုင်ဘဲ ထွက်သွားသည့်အသံ။

ပုဆိန်မင်းသားသည် လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကို ခေါင်းပေါ်၌
နှစ်ပတ်သုံးပတ်ယမ်း၍ အချိန်ယူသည်။ ငှက်တစ်ကောင် ပျံနေ
ဆဲလို ပုဆိန်သွားသည် တဝှိုးတဝှိုးနှင့်ပျံနေရာမှ ဆွမ်ဆန်၏
ရင်ညှန်တည့်တည့်သို့ ပြေးဝင်လာသည်။

အို....

ဆွမ်ဆန် ထိတ်လန့်သလို အသံထွက်သွားပြီး စားပွဲပေါ်
တွင် လက်သက်လှန်အိပ်ချလိုက်သည်။ 'ဝှိုး' ဟူသော အသံနှင့်
အတူ ဗိုက်ပေါ်မှ ပုဆိန်သွားကြီး ဖြတ်သန်းသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် 'အုန်း' ဟု အသံထွက်ပေါ်လာကာ ပုဆိန်
မင်းသားမြောက်တက်သွားပြီး အခန်းနံရံနှင့် ပြေးဆောင်မိ
တော့သည်။

'ဝုန်း....'

ပုဆိန်မင်းသား ခွေကျသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်၏ မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ပုဆိန်မင်းသားက
ပုဆိန်နှင့်လှမ်း၍ ပေါက်ချဇဉ် ဆွမ်ဆန်က ပက်လက်လှန်ချ
လိုက်ရာ ဆွမ်ဆန်၏ ခြေထောက်အစုံသည် ပုဆိန်မင်းသား၏
ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တန်းပြီး ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် ရုတ်
တရက်ဆိုလျှင် ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ပြီးတိုက်ခိုက်သည်
သိုင်းကွက်ဟု ထင်နိုင်စရာရှိပေသည်။

စွန်ရဲကြီး မျက်လုံးအတန်ငယ်ဖြူလာသည်ဟု ထင်ရသည်။
သူသည် ဆွမ်ဆန်ကိုတစ်ချက် မိုက်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှ
ခားကို အောက်သို့နှိမ်ပြီး အပေါ်သို့ လှန်ထင်လိုက်၏။

ခားရောင်သည် ဖွေးခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲ
ပေါ်တွင်ရှိနေသော ဆွမ်ဆန်သာ စားပွဲပေါ်မှ ကျမ်းပစ်၍
မဆင်းလိုက်လျှင် ပွဲသိမ်းသွားမည်မှာ အတော်ပင် သေချာနေ
တော့၏။

ဆွမ်ဆန်၏ သွက်လက် လျင်မြန်မှုများက သူ၏အသက်ကို
ပြန်၍ ကယ်တင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မန်ချူးအရာရှိ စွန်ရဲကြီး၏
တိုက်ကွက်များ ပြောင်မြောက် ပြင်းထန်လာသည်ကို ဆွမ်ဆန်
သတိပြုမိသည်။ ဆွမ်ဆန်က စားပွဲပေါ်မှ ကျမ်းပစ်၍ ကြမ်း
ပြင်းပေါ်သို့ပြန်အကျ ပုဆိန်မင်းသားက ကုန်း၍အထ....

'ဝုန်း....'

ဟူသည့် အသံနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော လက်ပြန်ရိုက်ချက်
က ပုဆိန်မင်းသားကို ဒုတိယအကြိမ် ခွေသဲသွားစေပြန်သည်။
ထိုအခါ သူ့လက်ထဲမှပုဆိန်သည် လျှပ်တင်ပြက် ဆွမ်ဆန်၏
လက်ထဲ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆွမ်ဆန်က ပုဆိန်ကို ဆွဲကြည့်
လိုက်သည်။ ပုဆိန်ရိုးက ကိုင်တွယ်သည့်အခါ အံဝင်ခွင်ကျ
ဖြစ်သလို အချိန်အဆလည်း အလောတော်ပင်ဖြစ်သည်။

စွန်ရဲကြီးသည် တပည့်လက်သား အလုံးအရင်းနှင့် မလေးမိ
သည်ကို နောင်တရရှိနေပုံ ပေါ်သွားသည်။ ဆွမ်ဆန်ကို

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်က ပြုံးပြသည်ကို သူကဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် မဲ့ပြလိုက်လေသည်။ ထူသည်ပုဆိန်မင်းသားကို ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘တာကုန်းကျင်း ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီ’
စွန်ရဲကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါပေမယ် ကျုပ်က မင်းကိုတော့ မသတ်ချင်ပါဘူး’
ဆွမ်ဆန်က မထီလေးစား ပြန်၍ ပြောသောအခါ စွန်ရဲကြီးသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း ဝါကို သတ်လို့ ရမယ် ထင်လို့လား’

‘မသတ်ချင်ပါဘူး’

စွန်ရဲကြီးသည် ကြောင်အမ်းအမ်းနှုတ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘သတ်လို့ မှ မရဘဲ’

‘မသတ်ချင်လို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် ငါ့ကို သတ်နိုင်တယ်ပေါ့’

‘စမ်းကြည့်ပါလား’

‘ကဲ....ကဲကွာ’

စွန်ရဲကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ စွန်ရဲလေပေ့တိုက်ကွက်ကိုဆင်သည်။ အားမာန်အပြည့်ပါရှိပြီး အတော်ပင်ပြင်းထန်လှမ်း ဓားရောင်သည် ဝဲမှယာ၊ အထက်မှအောက်၊ အလင်းတန်းကြီး ထွက်ပေါ်သွားသည်။

‘ဟိုက်....’

ဆွမ်ဆန်သည် နဂါးမြီးတောက်၊ နဂါးမြီးလိမ် အကွက်ဖြင့် ဆီး၍ခံသည်။

‘ခွမ်း....’

‘ထင်း....’

‘ထန်း’

ဟူသော အသံများ ဆက်တိုက် ပေါ်လာသည်။ ပုဆိန်နှင့်ဓား ထိခိုက်သံများ ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် တိုတိုက်ကွက်မှ ချက်ချင်းပြောင်းကာ နဂါးခေါင်းထိုး တိုက်ကွက်ကို တန်ပြန်လိုက်သည်။

‘ဒို...ရှပ်’

အချိန်အဆရာ တိုက်ကွက်ပါ တိကျသဖြင့် လိုအပ်သည့် အတိုင်းအတာ ရရှိသွားသည်။ စွန်ရဲကြီး ညာလက်မောင်းမှ သွေးများ ပြာဆင်းလာသည်။

ပုဆိန်သွားသည် ညာလက်မောင်း အရိုးနားရောက်သည် အထိသာ မြုပ်ဝင်သွားသောကြောင့် စွန်ရဲကြီး ခံသာသွားသည်။ ဆွမ်ဆန်က ရပ်တန့်မနေပါ။ တိုက်ကွက်ကို ချက်ချင်းပြောင်း၍ ပုဆိန်ကို မိမိခေါင်းပေါ်မှ ရှေးဦးစွာ ဝှေ့ယမ်းကာ ဒုတိယအကြိမ် ခုတ်ချလိုက်သည်။

'ဒုတ်'

စွန့်ရဲကြီးက စားဖြင့် ဆီး၍ခံသော်လည်း အားပျော့နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အရာမထောက်ခဲ့ချေ။ ဘယ်လက်မောင်း တွင် ပုဆိန်သွား မြှုပ်ဝင်သွားသည်။

အသားကလေး အချိန်အဆန္ဒ ခုတ်ချလိုက်မှုနိုး စွန့်ရဲကြီး သိရှိလိုက်သည်။ သူသည် ဆွမ်ဆန်၏ကောင်းကို ယုံကြည်သွား ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆွမ်ဆန်သာ သတ်ချင်လျှင် သူ့သေတာ ကြားပြီ ဖြစ်သည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးမှ သွေးများ စီးကျ လာ၏။

သူ၏ ဆန္ဒကို ဆွမ်ဆန်သိနေသည်။ အခန်းပေါက်ဝမှ အဘာပင် ရှောင်ပေးလိုက်သည်နှင့် စွန့်ရဲကြီး ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားသည်။

အကယ်၍ ဖြည်းဖြည်းသွားလည်း ဆွမ်ဆန်က မလိုက်ပါ။ ယခုမှ သေသေချချာ ကြည့်မိလိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲ မှ လူများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေ ကြသည်မှာ မနည်းပါပေ။

ဆွမ်ဆန်သည် အခန်းထောင့်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ပုဆိန် ဖမ်းသားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုနောက် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်ထဲမှပုဆိန်ကို လှမ်း၍ ပစ်တစ်ပေးလိုက်သည်။ ပုဆိန်ဖမ်း သား နိုးသည်နိုးသည် ဂရုမထားနိုင်ပါ။

ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေသော လူများ ကြားထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ဖမ်းဆွဲ၍ စားသောက်ဆိုင်မှ သွက် လက်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူအချို့သည် မျက်တောင်ခတ်ရန် ပင် သတိမရဟန်ဖြင့် ဖင်တက်မိလျက်မှီနေကြပေသည်။

အခန်း (၂၉)

ခြေလျင် သွားရသည်တ တစ်ကြောင်း...
မိန်းမလေး ချူးဝှားက ပါရှိနေသည်က တစ်ကြောင်း
ကြောင့် ခရီးကသိပ်ပြီး မတွင်ကျယ်လှပါ။ အတော်တလေး
နေစောင်းမှ ဝါးစိမ်းတောသို့ ခြေချမိသည်။

ရှန်ဟိုင်မြို့၏ အရှေ့စူးစူးတွင်ရှိနေသော ဝါးစိမ်းတော
အကြောင်းကို မနေ့က တာဝမ်ပြောထားသည်မို့ ထိုနေရာသို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာသည်။

ဝါးစိမ်းတောသို့ ခြေချမိပြီး မကြာမီမှာပင် လူတစ်စု၏
ဆူညံစွာပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကို ကြားရသည်။
သူတို့၏ရှေ့ စမ်းချောင်းတစ်ခုဆီမှ အသံများဖြစ်သည်။ ရယ်
မောသံ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံ နောက်ပြောင် ပြောဆိုသံများ
ကျက်ကျက်ညံ့နေ၏။

ဆွမ်ဆန်နှင့် ချူးဝှားက လှမ်းကြည့်ရာ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်
အလုပ်သမားများ ရေချိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေချိုး
နေကြသည်မှာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်း
တစ်လျှောက်လုံး များစွာတွေ့မြင် နေရလေသည်။

ဆွမ်ဆန်က အကြံတစ်ခုရှိသဖြင့် ချူးဝှား၏ နားသို့ကပ်
ကာ တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ချူးဝှားသဘော
ပေါက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူတို့သည် စမ်းချောင်းအနီး
ဆီသို့ ဟရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားကြသည်။

မကြာမီ ရေချိုးနေကြသော အလုပ်သမားများ၏ အနီးသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေချိုးနေသော
အလုပ်သမားများ မမြင်တွေ့နိုင်စေရန် ချုံကွယ်တစ်ခုအတွင်း
ဝင်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

သိပ်ပြီးမကြာပါ။ ချုံပုတ်များအတွင်းမှ သစ်ခုတ်အလုပ်
သမားနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်ရာတွင် အသုံးပြုဝတ်
ဆင်သော အဝတ်အစား အဟောင်းအနှမ်းများကို ဝတ်စား
ထားကြပြီး ခမောက်အစုပ်များ ဆောင်းထားကြသည်။

‘ညီမက ဘစ်ခုတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပုံစံ ထိပ်’

ဆွမ်ဆန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချူးဝွားက ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနှင့်ပိတ်၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကစော့ ဘာထူးလို့လဲ၊ ဝါးခုတ်နေတဲ့ အလုပ်သမားကြီးတစ်ယောက် ဟေ့တံပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောမလဲ’

နှစ်ယောက်စလုံး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆွမ်ဆန်တို့သည် ရန်သူရိပ်မိမည်စိုး၍ သူတို့၏ခင်လွင် တေးကပ်ပသော အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကိုချွတ်ကာ ရှေ့ချိုးနေသည့် အလုပ်သမားများ၏ အဝတ်အစား အစုတ်အနှမ်းများကို လဲလှယ်၍ ဝတ်ဆင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မှသာ အလုပ်သမားများနှင့် ရောနှောနေနိုင်မည် ဟေ့တံပါလား။ သူတို့သည် တွေ့ရာမြင်ရာ ခမေမက်အစုတ်များကိုလည်း ဆောင်းလာကြသေး၏။

‘အလုပ်သမား နှစ်ယောက်သုံးယောက်တွေ ဖော်ဖော်စိတ်ဆိုးမှာပဲ’

ချူးဝွားက နားမလည်ဟန်ဖြင့်....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို’

‘အစ်ကိုတို့ အဝတ်အစားတွေက အဖိုးတန်တွေ ဟေ့တံလား။ ဒီတော့ သူတို့အစုတ်တွေကို နှမြောမှာပေါ့’

‘ဟာ...အစ်ကိုကလဲ ညီမက အကောင်းပြောနေတာထင်လို့’

ချူးဝွား၏ နှုည့်သော လက်သီးဆုပ်ကား ဆွမ်ဆန်၏ ကျောကုန်းကို ထုလိုက်လေသည်။

* * *

သစ်တော ဝါးတောထဲတွင် ယံယီဆောက်လုပ်ထားသော တဲပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိနေပေသည်။ ဆွမ်ဆန်တို့သည် တဲအတော်များကို ဖြတ်ကျော်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မကြည့်ကြသည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။

အလုပ်သမားများစွာသည် သူတို့ကဲ့သို့ပင် သွားလာနေကြ၏။ နေပင်စပြုဖြစ်သည်။ အလုပ်သိမ်းချိန် စားဆောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ထမင်းဆိုင်များသည် များစွာရှိနေသည်။ ထမင်းဆိုင်တိုင်း၌ အရှက်များပါ တွဲဖက်ရောင်းချလေသည်။ ထစ်ချေကုန်ပင်ပမ်းသမျှ အတိုးချ၍ ဝိမ်နှင့်စားသောက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ငွေပြေးဝင်
လိုက်သည်။ အချို့က အရက်သောက်၍ အချို့က ထမင်း
စားနေကြသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ
ဆွမ်ဆန်က ချူးဝှားကိုကြည့်၍ ...

‘တို့လဲ ပင်ပန်းတယ်ကွာ၊ အရက်နည်းနည်း၊ သောက်ရ
အောင်’

ချူးဝှားကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ချူးဝှားသည်
ပျော်စရာစကားသော အလုပ်သမားများကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲ
၌လည်း အလိုလို ပျော်နေသည်။ လူသစ်စိတ်သစ်နှင့် အဝသစ်
စာစုကို ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ တို့ပြင် ဆွမ်
ဆန်နှင့် ပူးပူးအပ်ကပ် သွားလာရသည်ကိုပင် သူမ၏စိတ်ထဲ
၌ သာယာသလို ဖြစ်နေမိသည်။

‘ညီမ၊ သတိမလစ်နဲ့နော်၊ တို့နှစ်ယောက်ကို ညီအစ်ကိုလို
ပဲ ပြော၊ ညီမကို ဘယ်သူကမှ မိန်းကလေးလို့ ထင်မှား
မဟုတ်ဘူး’

ချူးဝှားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သတိရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့’

ဆွမ်ဆန်က ပြုံးလိုက်သည်။ ဆွမ်ဆန်သည် အလုပ်သမား
များ သောက်သော အရှက်အပေါစားကိုပင် တစ်အိုးမှာ
လိုက်သည်။

ချူးဝှားသည် စိတ်ထဲ၌ အလိုလို ပျော်ရွှင်နေသည့်
အလျောက် ဆွမ်ဆန်သောက်သလိုပင် လိုက်၍ သောက်လိုက်

လေသည်။ သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် တရိုက်ရိပ်မှုလောသည်။
သို့သော် စိတ်ထဲ၌ ပျော်နေ၏။ အရက်နှစ်အိုး ကုန်သွားသည်။

ဆွမ်ဆန်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် အလုပ်သမားများကို ကြည့်
ရှင်း ပျော်နေသည်။ သောက်သူ စားသူများဖြင့် ထမင်းဆိုင်
ထဲတွင် ဆူညံနေသည်။ အချို့က ရရှိသော ငွေကြေးကို တွက်
ချက်နေကြပြီး အချို့က အချင်းချင်း နောက်ပြောင် ကျီစယ်
နေကြသည်။

ဆွမ်ဆန်က ချူးဝှားအား တိုးတိုးလေး မေးသည်။

‘ညီမ သူတို့ဘဝတွေ အားမကျဘူးလား’
‘ပျော်စရာပဲနော် အစ်ကို’

‘အလုပ်လုပ်ရတာကလွဲပြီး ဘာသောကမှ မရှိဘဲ ပျော်နေ
ကြတဲ့ ဆင်းရဲသားများရဲ့ ဘဝသရုပ်ပေါ့’

‘အစ်ကို အဲဒီလို မနေချင်ဘူးလား’

ထိုမေးခွန်းသည် ဆွမ်ဆန်၏အရှိုက်ကို ထိုးလိုက်ခြင်းပင် ...

‘ဖြစ်လာနိုင်ရောတော့ အကြောင်းရှိပါတယ်’

သူက မတင်မကျ အဖြေပြန်ပေးသည်။ ချူးဝှားက
လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်သည်။

‘လူ့ဘဝလေးမှာ ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာ အပထမပြီး
သောကမရှိတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ညီမနေချင်တယ်အစ်ကိုရယ်’

ဆွမ်ဆန်သည် ချူးဝှားကို တစ်ချက် ငေးကြည့်ကာ ပခုံး
ကို ကြိန်နှိုးစွာ ဖက်လိုက်လေသည်။

ဝါးစိမ်းတောဝေတင်၌ တဲပေါင်းများစွာ တွေ့ရသည်။
အချို့ လူရိုသော်လည်း အချို့ တဲများကားလူမရှိပေ။ အကာ
ဟရံမဲ့ပြီး လူမနေသည့်တဲများလည်း တွေ့ရသည်။ ဆွမ်းဆန်နှင့်
ချူးဝှားသည် တဲတစ်လုံးအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည်။ လက
ထိန်ထိန်သာနေသည်။ လမင်းကြီးကို တစ်ချက် မော့ကြည့်၍
ဆွမ်းဆန် နေ့ရက်ကိုတွက်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ဒီနေ့ ဆယ် သုံးရက်ပါလား၊ မနက်ဖြန် ဆယ်
လေးရက် ဆိုရင်’

သူက တိုးတိုးခရုရွတ်ရင်း စကားဖြယ်ထားသည်။

‘ဘာလဲ အစ်ကို’

ချူးဝှားက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း မေးသည်။

‘ဆယ် ငါးရက်နေ့ ကျီလင်ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်မှ ဖြစ်မယ်၊
ဟိုမှာ ရွက်လှေကြီးက အသင့်စောင့်နေတယ်’

သူ့ စကားကို ချူးဝှား နားမလည်ပါ။ ဆွမ်းဆန်ထူထည်း
မရှင်းပြီတော့ပေ။

‘ဆယ် ငါးရက်နေ့အရောက် ကျီလင်ဆိပ်ကမ်းက ရွက်လှေ
ကြီးပေါ်ရောက်အောင် ဆွားရမယ်’

‘အဲဒီမှာ...’

ချူးဝှားက စကားဆက်မည် လုပ်၏။ လူတစ်ယောက်တံဆိပ်
သို့ လာနေကြောင်း ဆွမ်းဆန်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် ချူး
ဝှား ပါးစပ် ပိတ်လိုက်သည်။

အလုပ်သမား လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်
သည် တဲအပြင်တွင် ထိုင်နေသော ဆွမ်းဆန်နှင့် ချူးဝှားကို
တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

‘ဟာ ကျွန်တော်တ ပုန်းချိတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာ
တာထင်လို့၊ လက်ဝဲသတ်တော့ အစ်ကိုတို့က လူသစ်တွေပဲ’

လူငယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ချူးဝှားဘေးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ ဆွမ်းဆန်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

‘ငါ့ညီ ဒီဖက်ကိုလာပါဦးကွ၊ အစ်ကိုမေးစရာရှိလို့’

ထိုလူငယ်က ချူးဝှားဘေးတွင်ဝင်ထိုင်၍ ဆွမ်းဆန်မနာ
လိုစိတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားလူငယ်ကို
သူ၏ဘယ်ဘက်ဘေးသို့ ခေါ်လိုက်၏။ လူငယ်က သူ၏ဘယ်
ဘက်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ဆွမ်းဆန်က အလယ်မှ
ဖြစ်သွား၏။

‘အစ်ကိုဘာမေးမလို့လဲ၊ အစ်ကိုက ဒီနေ့မှရောက်တဲ့ လူ
သစ်လား’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

‘ဘာလဲ ဝါးခုတ်ရကောင်းမလား၊ သစ်ခုတ်ရကောင်း
လေး၊ စဉ်းစားနေတာလား’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

လူငယ်သည် အနည်းငယ် မူးပျော်ရ၏။

‘အစ်ကို သစ်ခုတ်တဲ့အဖွဲ့ဆိုကိုသာ သွားပါ၊ ဝါးကတော့
ပပ်ပန်းပြီး ပိုက်ဆံအချနည်းတယ်’

လူငယ်သည် ဆွတ်လက်ချက်ချာပြီး သဘောတောင်းပုံရသည်။ လူငယ်ဟုဆိုသော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်နေ့ရှိပြီး ကိုယ်ကား တောင့်တင်းသူဖြစ်သည်။

‘တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရလဲ’

‘ဟာ တစ်ဆယ်ဝင်အောင်တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရတယ်’

လူငယ်တစ်ဝက်ပျက်သလို ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ’

‘လူကျစ်...တချို့ကတော့ ကျွန်တော်ကို လုလုလို့ခေါ်ကြတာပဲ’

ဆွမ်ဆန်သည် အကြံတစ်ခုခုရှိသဖြင့် လူကျစ်ကိုတီးခေါက်မေးမြန်းကြည့်သည်။

‘လူကျစ် ဒီတနေ့ပြီးတော့ ချန်ကျန်းမြစ်ရိုးရောက်အောင် ဘယ်လို သွားမလဲကွ’

လူကျစ်က ဆွမ်ဆန်ကို မော့ကြည့်သည်။ လရောင်ကြောင့် လူကျစ်မျက်နှာမှာ အံ့ဩသည့်အသွင်ပေါ်လာ၏။

‘ဟာ...အစ်ကိုကလဲ ကျီလင်ကိုသွားရင် ချန်ကျန်းမြစ်ရောက်တာပဲ၊ ဒီတောင်ပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းမကြီးရောက်ရင် အဲဒီလမ်းမအတိုင်း ကျီလင်မြို့ကို သွားလိုက်ရုံပေါ့’

ဆွမ်ဆန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဲဒါတော့ ဝါသီတာပေါ့ကွ၊ တခြားဒီတောင်ပေါ်က ဖြတ်ဆင်းတဲ့လမ်း မရှိဘူးလားလို့ မေးတာပါ’

‘ဟာ တခြားလူကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုနဲ့ အမဲလိုက်ပစ်နေကျဆိုတော့ ကျီလင်ကိုသွားတဲ့ ဖြတ်လမ်းတောင်းကောင်းသိတယ်’

ဆွမ်ဆန် ဝမ်းသာသွားမိသည်။
‘ငါ အဲဒီဖြတ်လမ်းကနေပြီး ကျီလင်ကို သွားချင်တယ်ကွာ’

လူကျစ်က အံ့ဩသလို...
‘ဟာ အစ်ကိုတို့ညီအစ်ကိုက ဒီမှာ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား’

‘လောလောဆယ် ကျီလင်က အလုပ်က ပိုကောင်းတယ်’
‘ဘာအလုပ်လဲ အစ်ကို’

ဆွမ်ဆန်က အနည်းငယ် စဉ်းစား၍...
‘ချောင်းထဲမှာ ငါးရှာတာပိုကောင်းတယ်’

လူကျစ်က ခေါင်းညှိတိုက်လိုက်သည်။
‘အင်း...အဲဒါလဲမဆိုးဘူး၊ ဒီလမ်းကတော့ အစ်ကိုတို့သွားတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းမကြီးအတိုင်းသွားပါ’

‘ကြာတယ်ကွ ဖြတ်လမ်းက သွားချင်လို့’
လူကျစ်က ပခုံးတုန်၍...
‘ကျွန်တော် လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဆယ်ဝင်ငွေမရှိရင် ထမင်းဖိုးထိခိုက်မယ်’

‘ငါ တစ်ရာပေးမယ်’
ဆွမ်ဆန်၏စကားကြောင့် လူကျစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာ...
‘အစ်ကိုက နောက်တာလား’

ဆွမ်ဆန်က ငွေတုံးတစ်တုံး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
လူကျစ်သည် ငွေတုံးကိုဆုပ်၍ ဆွမ်ဆန်ကို အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်
သည်။

‘ဒါက သုံးရာတောင်တန်တဲ့ ငွေတုံးပဲ’

‘အားလုံး မင်းယူလိုက်ပါ’

လူကျစ်သည် အံ့ဩဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာ
ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။ ဧကကြာမှ....

‘ဘယ်တော့သွားမလဲ’

ဆွမ်ဆန်က လက်မော့ကြည့်ကာ....

‘ညဘက်သွားရင် မင်း လမ်းသိပါ့မလား’

‘ကျွန်တော်တို့သွားနေတာ ခုလို လတောင်မရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ခုပဲ ခရီးစဖော်ကွာ’

အခန်း (၃၀)

ညဘက် ခရီးသွားရသည်မှာ တွင်ကျယ်မှု မရှိလှသော်
လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတော့ ရှိပေ။ သူတို့သည် မိုးလင်း
သောအခါ အတော်ပင် ခရီးပေါက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည်ကိုစတင်မြင်ရမှ သူတို့သည် ခရီးတစ်ထောက်
နားလိုက်ကြသည်။ တစ်ညလုံး လျှောက်လာကြစဉ်က သီချင်း
ဆိုလိုက်၊ ဇလချွန်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်လာသော
လူကျစ်သည် မိုးလင်းသည့်အခါ ဆွမ်ဆန်တို့နှစ်ဦးဇာား သေ
သေချာချာ တွေ့မြင်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ နှုတ်ပိတ်ငြိမ်ဆက်
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူကျစ်သည် ဆွမ်ဆန်အပေါ် သံသယတစ်ခုရှိလာသည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘာသံသယဆိုသည်ကို လူကျစ်
အမည်မဖော်တတ်ပေ။

အနည်းငယ် သတိထားမိသည်မှာ လမ်းမကြီးအတိုင်းသွား
ပါက မြင်းကြုံ၊ လှည်းကြုံများ တွေ့နိုင်ပါလျက် ဤတောလမ်း
မှ သွားသည်ကို ရှေးဦးစွာ သံသယ ဝင်မိသည်။

ချူးဝှားကို ယခုချိန်ထိ လုကျစ်က အင်မတန် ချောသည့်
ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်နေဆဲဖြစ်၏။ ဆွမ်ဆန်က
လည်း ညီအငယ်ဆုံးဟု ပြောထားသောကြောင့် ချူးဝှားကို
သံသယ မဝင်မိသေးပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ လုကျစ်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ သကြားခဲကို
ချူးဝှားအား ကမ်းပေး၍....

‘ညီလေး အမောပြေ သကြားခဲ စားကွ’

ဟု လှမ်းပေးတတ်လေသည်။ ချူးဝှားက စကားလုံးဝ
မပြောသည်ကို တွေ့သောအခါ....

‘ညီလေးက တယ်စကားနည်းတာပဲ’

ဟု ပြောသည်။

ဆွမ်ဆန်က ရယ်မော၍....

‘ငါ့ညီလေးရဲ့အသံက စကားပြောတဲ့အခါ မိန်းမသံ ထွက်
နေလို့ ရှက်ပြီး မပြောတာကွ’

ဟု ပြောသောအခါ လုကျစ်သည် အားရပါးရ ရယ်မော
လေသည်။

‘ဟေ့တို့ ခရီးအတော် ရောက်ပြီလား’

ဆွမ်ဆန်က မေးသည်။

လုကျစ်က တောင်ကုန်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူ
ပြသည့် တောင်ကုန်းမှာ တောင်ကတုံး ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်

သစ်ပင်မှမရှိဘဲ အုန်းမှုတ်ခွက်ကြီးတစ်ခု မှောက်ထားသကဲ့သို့
ဖြစ်၏။

‘ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်ထောက်ရင် ကျီလင်မြို့ကို မြင်နေရပြီ’
ဆွမ်ဆန်မှာ အထော်ပင် ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

‘ဒါဆို တို့အများဆုံး သွားရမှ နှစ်နာရီသုံးနာရီလောက်ပဲ
ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလောက်ပါပဲ’

‘ဒါဖြစီ တောင်ကုန်းပေါ်ထောက်အောင် သွားရအောင်’

* * *

ဆွမ်ဆန်တို့ သုံးယောက်သည် တောင်ကတုံးပေါ်သို့
တဖြည်းဖြည်း တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် ရွှေဆုံးမှ သွား
နေ၏။ သူသည် ကျီလင်မြို့ကို ဘေးမသိရန်မခဲဘဲ ရောက်ခံတော့
မည် ဖြစ်၍ စိတ်ထဲမှ ဝမ်းသာနေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆွမ်ဆန်ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည်
လုကျစ်ပြောသော ကျီလင်မြို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မှန်၏။
ကျီလင်မြို့ကို ဟိုးအဝေးတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော်

ထောင်ကတုံး၏ အဆင်းလမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံး
မျက်ဆံချား ပြူးကျယ်သွား၍ လေတော့သည်။

သူက ကပျားကယာ ဝပ်ချလိုက်သော်လည်း မြင်တွေ့သွား
ဟန်တူ၏။ မန်ချူးစစ်သည်များသည် ဟိုအဝေးဆီမှ တောင်
ကတုံးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည်
ကပျားကယာ ဝပ်ချလိုက်ပြီး လူကျစ်နှင့် ချူးဝှားကိုလည်း ဝပ်
ချရန် အချက်ပြလိုက်၏။

တောင်ပါသေး၏။ ရန်သူများသည် သူတစ်ယောက်တည်း
ကိုသာ တွေ့လိုက်လေသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် လူကျစ်အနားသို့
ကပ်၍ အခရားတကြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ညီလေးလူကျစ်...မင်းအစ်ကိုတို့ကို အကူအညီပေးပါ’

လူကျစ်မှာ ဆွမ်ဆန်၏ အမူအရာကြောင့် ကြောက်လန့်နေ
သည်။

‘ပြောပါ အစ်ကို’

‘မင်း... ဝါညီလေးကိုခေါ်ပြီး ဟောဒီဘက် အောက်လမ်း
က အမြန်ဆုံးပတ်ပြီးပြေးပါ။ ကျီလင်ဆိပ်ကမ်း ရောက်တဲ့အထိ
ကူညီလိုက်ပါကွာ။ မင်းအတွက် လုံးဝအကျိုးမယုတ်စေရဘူး’

ချူးဝှားက...

‘အစ်ကို... အစ်ကို’

ဆွမ်ဆန်က လက်ကားသည်။

‘အချိန်မရှိဘူး။ အစ်ကိုပြေးတဲ့အတိုင်းလုပ်။ သွားကြပါ
ကွာ’

ဆွမ်ဆန်က အတင်းတုန်းလွတ်သဖြင့် လူကျစ်သည်မနေသာ
တော့ဘဲ ချူးဝှား၏လက်ကိုဆွဲ၍ တောင်ကတုံးပေါ်မှ ပြေး
ဆင်းကာ တောထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မန်ချူးစစ်သည်များ၏ အသံများက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်
လာသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်မှုသားလျှင် ချူး
ဝှားတို့လွတ်ကင်းမည်ကို သိ၏။ သို့မဟုတ်ပါက သုံးယောက်
စလုံး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ရပေတော့မည်။ သူသည်
တောင်ကတုံးပေါ် ပြန်၍ ပြေးတက်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

မန်ချူးစစ်သည်များသည် ဆွမ်ဆန် လုံးဝထွက်မပြေးသာ
အောင် ဝိုင်းလိုက်လေသည်။ သူတို့ထဲမှ အကြီးအကဲကို တွေ့
လိုက်ရသောအခါ ဆွမ်ဆန်သည် အလွန်အမင်း စိတ်ဓာတ်ကျ
သွားလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိုင်း၍တက်လာသော မန်ချူး
စစ်သည်များထဲတွင် အကျဉ်းစနန်း၌ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် အာဏာ
သား ဝေကြုံလင်းဆိုသူ ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝေကြုံလင်းသည် ဆွမ်ဆန်ကိုမြင်သည်နှင့် မှတ်မိလိုက်သည်။

‘ဪ... မင်းက ဆင်းရဲသားလို ရုပ်ပြောင်းထားပေမယ်
ဝါ့ကို လှည့်စားလို့ မရပါဘူး’

ဆွမ်ဆန်သည် အားလုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သည်။
မန်ချူးစစ်သည် လေးဆယ်ခန့်က သူ့ကိုပြေးပေါက်မရှိအောင်
ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လွယ်တော့ မလွယ်ပေ။ သူသည် လောလောဆယ် အချိန်
များစွာ ရဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့် တဟဲဟဲရယ်တာ ဝေကြံ
လင်း၏အနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ဝေကြံလင်းက ခြေတစ်
လှမ်းနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဆွမ်းဆန်၏ အကြောင်း
ကို သိထား၍ သူ၏စစ်သည်များကိုသာ အမိအရဝိုင်းထားစေ
လေသည်။

* * *

ချူးဝှားသည် တောထဲတွင် ပြေးလွှားရင်းမှ တောင်ကုန်း
ပေါ်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

‘ညီလေး...လာပါ’

လုကျစ်က ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လက်ဆွဲခေါ်သည်။ ချူးဝှား
က လုကျစ်၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘နေပါဦး ငါကြည့်ချင်သေးတယ်’

လုကျစ်ပါ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေမိသည်။
ဆွမ်းဆန်ကို မန်ချူးစစ်သည်များ ဝိုင်းထားသည်။ ဆွမ်းဆန်က
အရာရှိဖြစ်သူကို စကားလှမ်းပြောရင်းမှ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ အဗျူက နောက်သို့အနည်းငယ်ဆုတ်သွား၏။
မန်ချူးစစ်သည်များက ဇားများတဝင့်ဝင်ပြီးဖြင့် ဆွမ်းဆန်အနား
သို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

ဆွမ်းဆန်က တစ်ချက်ခုန်၍ တိုက်ခိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်၏။
သို့သော် ညာသံများ ဆော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဆွမ်းဆန်
အပမ်းခံလိုက်ရသည်ကို ချူးဝှားမြင်တွေ့နေရသည်။

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုပိတ်၍ ငိုသည်။
လုကျစ်က....

‘ညီလေးလာပါ။ ရန်သူတွေ မိဘက်ကိုလာနိုင်တယ်’

ချူးဝှား ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ မန်ချူးများသည် ဆွမ်းဆန်
ကို ကြိုးနှိုင်းတုပ်ထားချေပြီတကား....

* * *

ကျီလင်ဆိပ်ကမ်း၌ လူများ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ချူးဝှား
သည် မရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ရွက်လှေကြီး
ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် မနက် လပြည့်
နေ့ ထွက်မည်ဟု ဆွမ်းဆန်က ပြောထားသည်။ လုကျစ်သည်
သူ့ကို ကြည့်၍....

‘ညီလေး...မင်းဘယ်ကို ဆက်သွားမလဲ’

ထိုအခါမှ ချူးဝှား ဆက်ပြန်ဝင်လာသည်။ သူမသည် ငွေတုံးသစ်တုံးကို ထုတ်ယူကာ လူကျစ်ကို ပေးလိုက်၏။

‘အစ်ကိုသွားတော့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လူကျစ်မှာ ငွေတုံးကို ကိုင်၍ နောက်ကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။ ချူးဝှားသည် ရိုးဝသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရွက်လှေကြီးကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

‘အစ်ကိုပြောတာ ခိုရွက်လှေကြီးပဲဖြစ်ရမယ်’

သူမသည် စုံစမ်းရန် ရွက်လှေကြီးနားသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရွက်လှေကြီးသည် ကုန်းဘောင်ထိုး၍ ကုန်ပစ္စည်းများတင်သူတင်နေကြသည်။ ချူးဝှားက ကုန်းဘောင်ပေါ် ထက်ပြီး ရွက်လှေပေါ်သို့ရောက်အောင် လျှောက်ခဲ့သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ စာရင်းမှတ်နေသော စာရေးကြီးသည် ချူးဝှားကို မြင်လိုက်သည်။

ထိုစာရေးကြီးသည် ရွက်လှေကြီး၏ အိပ်ခန်းမှ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သောအခါ ထိုအခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

ထိုလူကို ချူးဝှားတွေ့လိုက်သောအခါ အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာရ၏။

‘ဆရာကြီး ကျန်ချင်ဝါး’

ကျန်ချင်ဝါးက ချူးဝှားကို ဖေးမ၍...

‘လာ...လာ...သခင်မလေး’

ကျန်ချင်ဝါးသည် ချူးဝှားကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲ၌ မြို့စားကြီးက ပြုံး၍ ဆီးကြိုသည်။

‘သမီး...သမီးလေး’

ချူးဝှားသည် ဖခင်ကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာမိသော်လည်း ကြူကြူပါအောင် ငိုပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ’

‘သမီး ဘာဖြစ်လဲ ပြောပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့ ဘေးမသိရန်မခွာဘဲ ပြန်တွေ့နေရပြီပဲ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့’

ချူးဝှားက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘သူ...သူ ဇာတ်ကို ဆွမ်းဆန်၊ သမီး ဘေးကင်း ရန်ကင်း သွားနိုင်အောင်ဆိုပြီး သူ... ရန်သူ လက်ထဲ အမိခံလိုက်တယ် ဖေဖေ၊ သူ...သူဟာ သမီးတို့အတွက် သိပ်ပြီး နှစ်မွန်းသွားပြီ၊ သူ့ဘဝ ပြန်ပြီး နှစ်မွန်းသွားရပြန်ပြီ’

ချူးဝှား ပြော၍ ငိုသည်။ မြို့စားကြီးက သူမ၏ကျောကို ပူတ်သပ်၍ ချော့သည်။

‘တိတ်ပါ သမီးရယ်’

‘သူ့ကို သတ်မှာ အမှန်ပဲ ဖေဖေ’

မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

‘သူ့ ရဲ့ ကံတရားလို့သာ အောက်မေ့ပါ သမီးရယ်’

ရွက်လှေကြီး၏ အခန်းတစ်ခုထဲဝယ် ဝိုချိုက်သံက ဖူးလွန်း
နေလေတော့သည်။

*

*

ဆွမ်ဆန်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ တစ်ညလုံး ကြီးနှင့်တုပ်ထား
သည်။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် အရာရှိ ရောက်ရှိလာမည်။ ထိုအရာရှိ
ကိုယ်တိုင် သတ်မည်ဟု အာဏာသား ဝေကြံလင်းက ပြော
သွားသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် သူ၏မျက်နှာကို ကျီ ဖင်မြို့ဆီ၌ လှည့်ထား
၏။ သည်ကား နှု သုံးလပိုင်း ဆယ်ဝါးရက်....

ရွက်လှေကြီး စတင်ထွက်ခွာသွားတော့မည်ကို တွေးတော
စဉ်းစား၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘ချူးဝွားရယ်.... ညီမကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပေမယ်။
ဖီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့ မင်းပဲဒုက္ခရောက်မယ် မဟုတ်
လား။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုမင်းကို လက်မထပ်ခဲ့တာပါ။ နုဆို
ညီမ ဘဝအဆိုး မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး’

သူသည် ရင်ထဲမှ ပြောကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အရာရှိဝေဟာ
ထဲ၌ အရာရှိကြီး ရောက်လာသည်ဆို၍ ဆူညံသံများ တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် သေရမည် မိနစ်ပိုင်းလေး၌ ချူးဝွား
ကို တွေးတော၍ အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်သည်။

အရာရှိက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီဟု ထင်ရသည်။ ဝေကြံလင်း
ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာ၏။ ဝေကြံလင်း၏မျက်နှာသည် ဒေါသ
ထွက်၍ ခက်ထန်နေသည်။ ဝေကြံလင်းသည် ဆွမ်ဆန်အနီးသို့
ရောက်ကာနီး ဝါးလှမ်းမျှ အလိုတွင် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ဆွမ်ဆန်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်
နေ၏။ ဆွမ်ဆန်၏ မျက်နှာက ဝမ်းနည်းဟန်လည်း မပြု၊
ကြောက်ရွံ့ဟန်လည်းမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။ ဝေကြံ
လင်းသည် သူ၏ဓားကို ကျင်လည်စွာ အသုံးချ၍ ချာနေ
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

အံ့ဩခြင်း အံ့ဩသင့်ခြင်း ဖြစ်သွားသူမှာ ဆွမ်ဆန်ပင်
ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝေကြံလင်း၏ဓားက သူ၏
ဝမ်းဗိုက်ကို မထိုးသွင်းဘဲ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို
ဖြတ်တောက်သွား၍ ဖြစ်သည်။

ဝေကြုံလင်း ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေး
မည် မဟုတ်ပါ။ သူ၏ အထက်အရာရှိက အမိန့်ပေး၍သာ
ကြီးပြည်၍ လွတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအရာရှိသည် မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ဆွမ်ဆန် သတိရ
သွားသည်။ သူ၏အိတ်ထဲမှ ဝေကြုံလင်း စာရွက်တစ်ရွက်
ရရှိသွားသည်။ ထိုစာရွက်သည် သန်းကိုးက အရေးကြုံလျှင်
ထုတ်ပြန်ဟု ပြောလိုက်သည့်အပြင် အရာရှိကြီး ချီချီဟုလည်း
သန်းကိုးက ပြောလိုက်လေသည်။ ယခု ထိုစာရွက်ကို အရာရှိကြီး
ချီချီ တွေ့ရှိသွား၍ မိမိအား လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းမှလွဲ၍ အခြား
မဖြစ်နိုင်။

ဆွမ်ဆန်သည် အရာရှိဂေဟာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကျီ သီ
မြို့ဆီသို့ လမ်းမအတိုင်း ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို
အချိန်တွင် အရာရှိဂေဟာမှ ပြတင်းတံခါးပွင့်ပြီး အရာရှိ
တစ်ဦးက ထိုလမ်းမကို လှမ်းကြည့်၍ ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအရာရှိမှာ သန်းကိုး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ရာ တံဘားတစ်ခုကို ကျော်
ဖြတ်တော့မည့်အပြု တံဘားထိပ်၌ ပြုံးရွှင်စွာ ရပ်တန့်နေသော
ဟမ်းမားနှင့် သမီးလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆွမ်ဆန်အ
သမီးလေးကို ပေ့ ချီလိုက်ပြီး နမ်းရှုံ့ လိုက်သည်။ ကလေးမလေး
သည် ကြည်နူးအားရစွာဖြင့် ပြုံးနေသည်။

ဟမ်းမားက....

‘ဒီစခန်းမှာ အစ်ကိုတာဝန်ကျတာ ကျွန်တို့ မိသားစု
အတွက် နတ်သိကြားတွေက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလိုပါပဲရှင်၊
တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တို့ မိသားစု သုံးယောက်က
သူရဲကောင်းကြီးကို - ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်
ရလိုက်လို့ပါပဲ’

ဆွမ်ဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ကျုပ်... သေဆုံးသည်အထိ သတိရနေတော့မှာပါ’

ဟမ်းမားသည် ပြုံးနေသော်လည်း မျက်ရည်ဝဲနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဆွမ်ဆန်သည် သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးကို
လက်ပြန်တံဆက်၍ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်ခဲ့လေသည်။

* * *

ဆွမ်ဆန်သည် တစ်နားရီခရီးကို နားရီဝက်ဖြင့် အရောက်
လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဆိပ်ကမ်း၌ ရွက်လှေကြီး မရှိတော့ပါ။
ဆွမ်ဆန်၏ရပ်သည် တုန်ယစ်စွာဖြင့် မောပန်းဆလို ခံစားလိုက်
ရသည်။

သူသည် ချန်ကျန်းမြစ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုးအဝေးတွင် ရွက်လွင့်ထားသော လှေကြီးကို မြင်တွေ့
နေရ၏။

ဆွမ်ဆန်က ကမ်းစပ်သို့ ကပျာတယာ ဆင်းကာ....

‘ကူးတို့လှေ... မြန်မြန်လာစမ်းပါ’

ကူးတို့လှေ ဆောက်ရှိလာသည်။

ဆွမ်ဆန်သည် ကူးတို့လှေသမားကို လှေပေါ်မှ ဆွဲချ၍
သူ့ကိုယ်တိုင် လှေကလေးကို တအားကြိုး၍ လှော်သွားသည်။

မကြာမီ ကူးတို့လှေကလေးသည် ရွက်လွင့်ထားသော လှေ
ကြီးနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်သွားစေတော့သည်။

(ပြီး၏။)